

ปลอมตัวไม่ปลอมรัก

เรื่อง: กยก.

ปก: S A N

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: มกราคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

ผมอาจจะเคย **'ปลอมตัว'** หลอกคุณ
แต่ผมไม่เคย **'ปลอมรัก'** ที่มีต่อคุณเลยนะครับ

บทนำ

“เหมือนมาก ดุสิตะคุณ” คุณนายญาติตาหันไปบอกสามีด้วยความตื่นเต็น ก่อนจะโน้มตัวลงไปประคองกรอบหน้าของคนที่นั่งอยู่บนพื้นด้วยสองมือ คุณไตรภพ พยักหน้ารับคำภรรยาแต่ไม่ได้เอื้อนเอ่ยคำพูดใด จะว่าเหมือนก็ใช่ จะว่าไม่เหมือนก็ใช่ หากมองด้วยตาเปล่าก็คงไม่รู้ แต่ถ้ามองลึกลงไปด้วยหัวใจคนเป็นพ่ออย่างไตรภพ ก็ง่ายแสนง่ายที่จะดูออกว่าไม่เหมือน

“เหมือน... เธอหน้าเหมือนลูกสาวของฉันมาก”

“เออ... ครับ” สีเทียนตอบเสียงเบา ยังกัง ๆ อยู่ เขาถูกเรียกมากะทันหัน หันตัวแรกกลัวจะถูกต่อว่า แต่พอเห็นคุณนายญาติตายิ้มหวานให้แบบนี้ก็คงไม่ใช่ เรื่องร้ายแรงอะไรหรอก... ใช่ไหม

ขวับ

สีเทียนเอียงหน้าไปทางซ้ายที่ขวาที่ตามแรงของเจ้านาย นั่งฟังคุณผู้หญิงพิมพ์พากับตัวเองว่า ‘เหมือนมาก เหมือนมาก’ ไม่หยุดอย่างไม่เข้าใจ ก่อนหน้านี้เขากำลังนั่งถอนหายใจข้างริมรั้วรับแสงอาทิตย์ในช่วงหกโมงเช้า อยู่ดี ๆ ป้าพรก็วิ่งหน้าตั้งลากเขาเข้ามาพบคุณท่าน

“ไอ้สี่เทียนมันเป็นหลานชายแท้ ๆ ของป้าเองค่ะ มันเพิ่งมาจากอุดรฯ ช่วงนี้
นาแล้ง ฝนแล้ง พ่อแม่มันเลยฝากมันให้ขึ้นมาทำงานกับป้านะคะ นี่ก็ทำได้สามวันแล้ว
ป้าเห็นว่าช่วงนี้คุณท่านทั้งสองยุ่ง ๆ เลยไม่ได้พามันมาแนะนำตัว”

“โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกป้าพร ตอนนี้ก็ถือว่าารู้จักกันแล้ว” คุณนายญาติดา
โบกมือปัด ๆ อย่างไม่ถือสาให้หัวหน้าแม่บ้าน ก่อนจะหันกลับมาสบตากับเด็กหนุ่ม

“สี่เทียนใช่ไหม”

“ครับคุณนาย”

“ตอนนี้ทำงานอะไรอยู่”

“ผมเป็นคนสวนครับ” สี่เทียนตอบ สามวันที่ผ่านมาในบ้านทรูของตระกูล
โยธิน เขามีหน้าที่รดน้ำพรวนดินให้กับต้นไม้หน่อยใหญ่ทั่วอาณาเขตและทำตามคำสั่ง
พี่ ๆ สาวใช้ในบ้านอีกที ที่นี่มีข้าวฟรี ที่หลับที่นอนก็ฟรี เขาทำงานเหล่านี้ได้อย่าง
มีความสุข ไว้เงินเดือนออกเมื่อไหร่ค่อยส่งไปให้พ่อกับแม่

“เธอดูเด็กมาก อายุถึงสิบแปดหรือยัง” คุณนายญาติดาถามต่อ

“ผมอายุยี่สิบแล้วครับ”

“จริงเหรอ!” เธออุทานเสียงหลงเพราะอีกฝ่ายหน้าเด็กมาก ตัวก็เล็กนิดเดียว
อย่างกับเด็กมัธยมต้น ร่างกายผอมแห้งกว่าลูกสาวของเธอเสียอีก

“แล้วนี่เธอไม่ได้เรียนหนังสือเหรอ”

สี่เทียนยิ้มก่อนจะตอบ “ไม่ครับ ผมจบแค่ ม.สาม”

“บ้านป่าไม่มีใครเรียนจบสูงหรอกค่ะคุณนาย ไปได้ไกลสุดก็ไอ้เทียนนี่แหละค่ะ ยิ่งผู้เฒ่าผู้แก่ก็พากันเรียนจบแค่ ป.หก” ป่าพรที่นั่งอยู่ข้างหลานพูดเสริมขึ้น

“ทำไมละป่าพร”

“ไม่มีแรงส่งมันหรอกค่ะ ส่วนไอ้เทียนก็อยากออกมาช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน”

“ตายจริง” คนฟังยกมือทาบอก เธอรู้สึกเสียดายแทนเด็กหนุ่มอยู่มาก ในขณะที่เธอและครอบครัวมีเงินใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย แต่กลับมีอีกหลายชีวิตที่ไม่มีเงินให้ใช้

สี่เทียนยิ้มบางยามที่ คุณนายญาติทำสีหน้าสงสาร สำหรับเขาไม่ได้รู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เรียนต่อ เพราะการที่เขาเลือกออกมาทำงานมันทำให้ที่นาของพ่อแม่ไม่ต้องถูกยึด ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ก็จะตัดสินใจแบบเดิม มีเงินน้อยก็ใช้น้อย หรือถ้าอยากมีเงินมากขึ้นก็แค่ต้องหาเพิ่ม นี่แหละชีวิต

“เข้าเรื่องเถอะคุณ” คุณไตรภพสะกิดไหล่ภรรยา สีหน้าของชายหนุ่มสูงวัยเรียบนิ่งแต่ในใจซ่อนความรู้สึกอับอายไว้ อายุที่ต้องมาทำเรื่องไม่เป็นเรื่องคล้ายเด็ก ๆ ต้นเหตุของก็คือลูกสาวตัวดีที่หอบผ้าหอบผ่อนหนีออกจากบ้านไป แก้มใสคือตัวอย่างของวลี ‘พ่อแม่รังแกฉัน’ เลี้ยงดูมาอย่างตามใจ จะมาขอให้เป็นเด็กดีตอนโตก็ไม่ทันเสียแล้ว

“นี่คือคุณหนูแก้มใส ลูกสาวของฉัน” มือสวยประดับไปด้วยเครื่องเพชร ยื่นหน้าจ้อโทรศัพท์ที่เปิดรูปของลูกสาวไปตรงหน้าสี่เทียน เด็กหนุ่มรีบไปเปิดดู

“นะ...นี่มัน!” สี่เทียนเบิกตากว้างมองรูปถ่ายลูกสาวของคุณนาย คุณหนูแก้มใส สวมชุดกระโปรงสั้นสีแดง เส้นผมสีน้ำตาลสยายไปตามลาดไหล่ ไม่ว่าจะป็นดวงตา จมูก หรือปาก ทุกส่วนเหมือนกับเขาจนแยกไม่ออก อย่างกับว่าเขากำลังเห็นตัวเอง แต่งหน้า ทาปากและใส่วิกผมยาวอยู่เลย ในรูปถ่ายผู้หญิงร่างเล็กที่หน้าตาคล้ายกับเขา กำลังถือแก้วของเหลวสีอำพัน ยิ้มกว้างอย่างมีความสุข ข้างกายมีผู้ชายหน้าตาดี ยืนเคียง

“ตอนป่าพรบอกรฉันว่าเธอหน้าเหมือนแก้มใส ฉันก็ไม่คิดว่าจะเหมือนกันมาก ขนาดนี้ แต่พอฉันได้เห็นหน้าเธอชัด ๆ ก็ต้องบอกเลยว่าเหมือนมาก ๆ”

หากใครไม่เคยรู้จักมักคุ้นก็คงคิดว่าทั้งสองคนเป็นฝาแฝดชายหญิงกันแน่ ๆ แต่ด้วยความเป็นแม่ เธอก็พอจะแยกความแตกต่างได้ สี่เทียนมีสีผิวที่เข้มกว่าแก้มใส บนใบหน้าน่ารักเกินผู้ชายมีชี้แมลงวันที่ใต้หางตาข้างซ้ายแบบที่แก้มใสไม่มี ส่วนเรื่อง รูปร่าง ส่วนสูงและน้ำหนักพอหยวน ๆ กันได้

“แก้มใสแอบหนีออกจากบ้านไป พวกเราตามหากันมาเกือบอาทิตย์แล้ว ยังไม่เจอเลย พรุ่งนี้ก็ดันเป็นวันที่แก้มใสต้องไปถ่ายรูปรีเวดติ้งกับเจ้าบ่าว” คุณนายญาติาดาวาพลาเงื่อนรูปถ่ายอีกรูปให้สี่เทียนดู

“ผู้ชายคนนี่คือคุณวีรยุทธ รัชชโกศล ลูกชายเพื่อนสนิทคุณไตรภพ คุณเวียร์ เขาเป็นว่าที่เจ้าบ่าวคุณหนูแก้วใส”

“คุณเวียร์...” สีเทียนเอ่ยทวนชื่อผู้ชายหน้าคู้ในโทรศัพท์ ไส้สายตาไปที่ คิ้วสีเข้มที่ขมวดแน่น ดวงตาคมฉายแววดุดัน ริมฝีปากที่โค้งลงคล้ายกำลังเกรี้ยวโกรธ คุณเขาสวมใส่ชุดสูทสีดำเหมือนเจ้าชายในการ์ตูน โดยมีพื้นหลังเป็นรถสปอร์ตคันหรู ภาพรวมของคุณเวียร์ดูดีอย่างไร้ที่ติ หล่ออย่างกับพระเอกละครที่แม่ชอบดู หล่อกว่า เสียด้วยซ้ำ

“สีเทียน”

“คะ...ครับคุณนาย”

“อย่าหาว่าฉันบังคับเธอเลยนะ ฉันอยากให้เธอคิดว่าเรากำลังทำงานร่วมกัน มากกว่า”

คุณนายญาติาดูตกใจด้วยน้ำเสียงลำบากใจ เธอก็ไม่ได้อยากทำอะไรเป็นเด็ก ๆ ให้เสียผู้ใหญ่ แต่สถานะทางการเงินของครอบครัวและบริษัทกำลังสิ้นคลอน ที่พึ่งพา สุดท้ายก็คือสัญญาทางใจของสามีที่ให้ไว้กับเพื่อนสนิท ที่ตกลงกันไว้ว่าจะให้ลูกสาว กับลูกชายแต่งงานกัน แน่แน่นอนว่าค่าสินสอดที่จะได้รับจากตระกูลรัชชโกศลมันสามารถ ทำให้ครอบครัวของเธอกลับมามั่งคั่งได้ อีกทั้งตาเวียร์ก็เป็นผู้ชายที่ดี เพียบพร้อม สำหรับลูกสาวของเธออย่างไม่น่าปล่อยให้หลุดมือ ติดที่ยายแก้วใสคือหนีไปซะก่อน

“สี่เทียน...” คนพูดประคองมือคู่เล็กของคนอายุน้อยกว่ามาวางไว้บนตัก ฉีกยิ้มหวาน แต่เป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนมองเสียวสันหลัง สี่เทียนยกมือลูบต้นคอตัวเอง สมองถูกตัดการเชื่อมต่อชั่วขณะตอนที่ได้ยินประโยคถัดไปจากปากคุณนายญาติ

“ฉันจะจ้างเธอให้ปลอมตัวเป็นคุณหนูแก้วใส”

“อะ...อะไรนะครับ!” สี่เทียนถามเสียงหลงเพราะไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเอง คุณนายญาติตาพอมองสี่หน้าเด็กหนุ่มออกว่ากำลังคิดเช่นไร เธอเลยพูดอีกรอบอย่าง ชัดถ้อยชัดคำ

“ฉันจะจ้างให้เธอปลอมตัวไปถ่ายพรีเวดดิ้งกับคุณเวียร์แทนลูกสาวของฉัน”

“...!!!”

“ช่วยฉันหน่อยนะสี่เทียน แค่แต่งหน้า ทำผม ไปถ่ายรูปแค่สามสี่รูปก็เสร็จแล้ว”

“พะ...ผมทำไม่ได้หรอกครับ!” สี่เทียนรีบปฏิเสธ สายหน้ารัว ๆ โบกไม้โบกมือ เป็นท่าทางประกอบ

“ทำได้สิ เธอทำได้อยู่แล้วสี่เทียน นะ... ช่วยฉันเถอะ แค่วันเดียวที่ฉันจะรับกวนเธอ ฉันจะรีบตามหายายแก้วใสให้เจอ” คุณนายญาติพูดเสียงอ้อนวอน หญิงสาวแอบซ่อนนิ้วที่ไขว้กันไว้ข้างหลัง ในใจเธอรู้ดีกว่าใครว่าในอนาคตคงต้องได้รับกวนสี่เทียนอีกแน่ เธอรู้จักนิสัยของลูกสาวเธอดี

“ตะ...แต่ผมเป็นผู้ชายนะครับ” เด็กหนุ่มมีสีหน้ากระอักกระอ่วน ก้มลงมองคราบดินโคลนที่เปื้อนตามแขนและขาของตน สภาพดูไม่จี๊ดเลย

“ไก่อ่แกมเพราะชน คนงามเพราะแต่งได้นะสีเทียน เธอหน้าหวานมาก ฉันทว่าแต่งนิดเติมหน่อยก็สวย” สีเทียนฟังแล้วยิ้มแหยๆ เขาไม่คิดว่าตัวเองจะสวยได้ แต่ไม่กล้าขัดคนเป็นเจ้านาย

“เอ่อ ถ้าเกิดผมถูกจับได้ล่ะครับ ไหนจะเสียงของผม...”

“อย่าห่วงไปเลย” ยังไม่ทันที่เด็กหนุ่มจะพูดจบประโยค ผู้ใหญ่ก็พูดแทรกเสียก่อน

“คุณเวียร์เขาเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา พรุ่งนี้เธอก็แค่ไปถ่ายรูปเฉย ๆ ไม่ต้องพูดอะไรเลย ไม่ต้องพูดสักประโยคเดียวเลยนะสีเทียน”

คุณนายญาติาน้ำใจดีอย่างสุดชีวิต สิ่งที่เธอพูดคล้ายโฆษณาเกินจริง แต่ทุกคำที่พูดออกไป ที่บอกว่าตาเวียร์ เจ้าบ่าวของยายแก้มใสไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา เป็นเรื่องจริงที่สุด โดยเฉพาะเวลาอยู่กับแก้มใส ฝ่ายชายยิ่งเงียบเป็นหุ่นขี้ผึ้ง ก็พอจะมองออกว่าลูกชายเพื่อนสนิทของสามีไม่ได้มีใจที่จะแต่งงานกับลูกสาวของเธอ แต่เพราะตาเวียร์ก็อายุปาเข้าไปสามสิบแล้ว แต่ยังไม่มีการจับจองหัวใจ เลยต้องแต่งตามคำขอของครอบครัวอย่างเลี่ยงไม่ได้

“แค่ทำท่าทางสงบเสงี่ยมก็ไม่ถูกจับได้แล้ว” เธอพูดให้ทุกอย่างดูง่ายดาย

“แต่ว่า...”

บนหน้าเด็กหนุ่มส่องเค้าให้เห็นความลึกลับ คุณนายญาติตาเลยงัดไม้เด็ดที่มีออกมา “ช่วยฉันเถอะนะสี่เทียน ถ้าเธอยอมช่วย ฉันจะให้ห้าหมื่นบาท”

“ห้าหมื่นเลยหรอครับ!!” สี่เทียนโพล่งเสียงดังออกมาอย่างลึมตัว ตาเหลือกตอนได้ยินจำนวนเงิน คนอายุมากกว่าพยักหน้ายืนยัน ว่าเธอจะจ่ายในราคาที่บอกจริง ๆ

“หรือเธอจะเรียกเงินเพิ่มก็ได้นะสี่เทียน อ้อ! ฉันไม่ได้จะเอาเงินมาฟาดหัวเธอนะ แต่ฉันต้องการให้เธอช่วยจริง ๆ”

หญิงสาวพยายามแสดงความจริงใจ การถ่ายรูปภาพประกอบงานแต่งถูกเลื่อนวันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน คนเลื่อนก็คือลูกสาวจอมเอาแต่ใจของเธอเอง ผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อย ซินทางฝั่งของเธอยังเอ้อระเหย การแต่งงานต้องเลื่อนออกไปอีกโดยไม่มีกำหนด บริษัทของเธอก็คงจะล้มละลายในสัปดาห์นี้ ปัจจุบันก็แทบไม่เหลือเงินจ่ายให้พนักงานในบริษัทแล้ว

“ได้โปรดสี่เทียน”

“เอ่อ...” เจ้าของชื่อหันไปสบตากับป่าพร ต้องการความคิดเห็น คนเป็นป่ากระซิบเบา ๆ ว่าให้เขาตัดสินใจเอง สี่เทียนขบริมฝีปากกลางสีอ่อนของตัวเองจนห้อเลือด เปรียบเทียบส่วนได้ส่วนเสียที่เขาจะได้รับอยู่ในใจ โดยมีเจ้านายนั่งรออย่างใจจดใจจ่อ

“เธอช่วยฉันได้ไหม”

“คือ...”

ความกดดันถ้าโถมใส่จนไหล่บางรู้สึกรหนัก ‘กลัวถูกจับได้’ สีเทียนกลัวถูกจับได้ ถ้าเกิดมีอะไรผิดพลาดกะทันหันเขาต้องทำยังไง จะถูกจับส่งตำรวจหรือเปล่า...

‘ถ้าเธอทำฉันจะให้ห้าหมื่นบาท’

ในตอนที่กำลังจะถอดใจ เสียงคุณนายญาดาก็หลอนข้างในหู ภาพแบงก์สีเทา วางทับกันหลอกล่อให้ตาพร่า

“ว่ายังไงสีเทียน”

“ผม...”

สีเทียนคิดซ้ำอีกหน ถ้าเขาปฏิเสธไม่ทำ ก็ต้องกลับไปเป็นคนสวนเหมือนเดิม มันไม่ได้แย่ แต่ก็ไม่รู้ต้องทำงานอีกสักกี่เดือนถึงจะเก็บเงินได้เท่าค่าจ้างการปลอมตัว เป็นลูกสาวของคุณนาย

ถ้าตัดความกังวลออกไป พุดตรง ๆ เงินห้าหมื่นช่วยอะไรพ่อแม่ของเขาได้มากมาย ผ่อนหนักก็ได้หลายงวด และเขาเองก็ไม่อยากปล่อยให้โอกาสที่อุตสาหะวิ่งมาหา หลุดลอยไป ทำงานไม่ครบเดือนก็ได้เงินค่าจ้างเกือบแสน จะหาได้จากที่ไหนอีก ผลลัพธ์ที่จะได้มา เขาคิดว่ามันคุ้มที่จะเสียไป

สี่เทียนถอนหายใจระบายความคับใจ เขาตัดสินใจได้ในตอนที่สบตากับคนเป็นเจ้านาย ...สุดท้ายอำนาจเม็ดเงินก็หอมหวานเกินกว่าจะปฏิเสธ

“ผม... ผมตกกลางครับ” สี่เทียนเอ่ยหนักแน่น คุณนายญาติถามว่า ‘จริงหรือ’ ซ้ำ ๆ จนเขาต้องพูดยืนยันให้ฟังอยู่หลายรอบ เธอก็รีดรีงตีใจ กระโดดเข้ากอดกันแน่น ๆ คุณไตรภพลุกเดินออกไปทันที ปล่อยให้ภรรยาเป็นคนจัดการทุกอย่าง ชายหนุ่มอับอายเกินทน

นายหญิงของบ้านริบตะโกนบอกสาวใช้ให้ไปเตรียมเครื่องสำอางไว้ให้เด็กหนุ่ม จากที่จิตใจเคยเหี่ยวเฉากลับมามีชีวิตชีวา สี่เทียนกะพริบตาปริบ ๆ มองคุณนายญาติที่อยู่ไม่ห่าง พี่ ๆ แม่บ้าน แม่ครัวก็เช่นกัน ทุกคนรีบทำตามคำสั่งคนเป็นนาย พอเห็นทุกคนเครียดแทน เขาก็เริ่มใจเย็นลง ปลอบตัวเองในใจว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด

ตากลมเหลือบมองรูปถ่ายเจ้าบ่าวของคุณหนูแก้มใส ความเย็นชาที่ทะลุออกมาจากรูปของคุณเวียร์ทำให้ก้อนเนื้อใต้คางซ้ายของสี่เทียนสั่นไหว ร่างบางกลืนน้ำลายลงคอ แค่มองรูปก็ยิ่งรู้สึกกลัว ไม่อยากจะคิดถึงวันที่เขาต้องปลอมตัวเป็นเจ้าสาวของอีกฝ่ายเลย ขอให้ไม่ถูกคุณเขาจับได้... ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองไอ้เทียนด้วยเถิด

บทที่ 1

วันถ่ายรูปรีเวดดิ้ง...

สี่เทียนถูกปลูกให้ตั้งตอนตะวันยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า คุณนายญาติเจ้าบ่าวได้ก่หม่อมมาขัดสีฉวีวรรณทุกซอกทุกมุม ตบรองพื้นทาแป้งกลบสีผิวหมองคล้ำของอีกฝ่ายจนขาวผ่อง โทษขนตามร่างกายให้แน่ใจว่าจะไม่มีอะไรโผล่ออกมาให้จับโป๊ะได้

“อ้อ...”

สี่เทียนหลับตาปี โใบหูสองข้างร้อนผ่าว เจินอายพีน้อยกับพี่แป้วที่กำลังช่วยกันดันหน้าอกไข่ดาวของเขาให้ชิดติดกัน ก่อนจะเอาไอ้สิ่งที่พี่ ๆ เรียกว่า ‘บราปีกนก’ มาแปะพวกมันไว้

ติด ๆ แทะ ๆ อยู่นานสองนานเพราะพี่แป้วบอกว่านมของเขายังไม่ตั้งเต้า .__.

“เสร็จแล้วจ้าน้องเทียน”

ฉ่า!!

สี่เทียนหน้าแดงกำ พุดอะไรไม่ออก เขาอยากหายตัวได้ตอนที่เห็นว่าตัวเองมีเงินออกค้อม ๆ เช่นเดียวกับผู้หญิง มันไม่ได้ใหญ่มาก แต่ก็เกินกว่ามาตรฐานชายไทยแน่นอน

“พี่ซื้อแบบกันน้ำกันเหงื่อมาให้ น้องเทียนไม่ต้องกลัวหุดนะ” แป๋วยกนิ้วหัวแม่มือรับประกันคุณภาพสินค้า เธอหันไปคว้าเอาบราลูกไม้สีขาวมาสวมทับให้สี่เทียนเพิ่มขนาดหน้าอกอีกชั้น น้องมันงก ๆ เงิน ๆ พยายามติดตะขอ แต่ก็ไม่ถนัด เธอเลยอาสาจัดการให้

“ขอบ... คุณ... ครับ” สี่เทียนพุดขอบคุณเสียงกระท่อนกระแท่น ค่อย ๆ ยกมือมาปิดช่วงบนของตัวเอง ไม่กล้าหันไปมองกระจก

“ไปแต่งหน้ากัน” เขายิ้มแหย่ เดินตามพี่ ๆ ไปนั่งโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอนของคุณหนูแก้วใส สี่เทียนปิดเปลือกตาลงปล่อยให้พี่ ๆ สลับกันแต้มเครื่องสำอางลงบนใบหน้าของเขาอย่างไม่อิดออด กลิ่นรองพื้น ความรู้สึกเหนอะหนะกระจายทั่วแก้วใสลงมาถึงลำคอ

“ไม่ต้องติดขนตาปลอมก็ได้ ฉันว่ากลบใต้ตาอีกนิดหน่อย ปิดแก้มอ่อน ๆ ทาลิปสติกสีชมพูก็พอ” น้องเลือกสีลิปสติกที่เหมาะสมกับสี่เทียนมาทาให้เด็กหนุ่มขณะเดียวกันแป๋วก็คอยเก็บรายละเอียดผลงานให้ออกมาเพอร์เฟกต์ สองคนร่วมใจกันอย่างกับช่างเสริมสวยมืออาชีพ

“อ้อ!”

“ทนหน่อยนะน้องเทียน” แป๋วบอกเสียงอ่อน พยายามเบามือ สีเทียน พักหน้ารับน้อย ๆ กัดฟันทนความเจ็บปวดที่ได้รับจากการใส่วิกผมปลอม กีบดำ ติดเส้นผมจริง ๆ ของเขาเกือบยี่สิบตัวเพื่อป้องกันไม่ให้วิกหลุด บางอันครูดไปกับ หนังสีรษะ เจ็บจนหน้าแบ้

“ลืมตาได้แล้วจ้ะ”

สีเทียนถอนหายใจอย่างโล่งอก หมดเวลาของความทรมาน เขาค่อย ๆ ลืมตา ตามคำบอกของแป๋ว

“น้องเทียนสวยมาก ๆ เลย” น้อยเอ๋อชมไม่ขาดปาก คนถูกชมมองเข้าไปใน กระจกบานใหญ่ที่กำลังสะท้อนภาพของผู้ชายที่ถูกเนรมิตจนกลายเป็นหญิงสาว แสนสวย สีเทียนอยากมีมาขยี้ตาตัวเองหลาย ๆ รอบเพื่อให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้ตาผาด บนเปลือกตาของเขาทาอายแชโดว์สีไข่มุกตัดกับอายไลเนอร์สีดำเส้นเล็ก แก้มสองข้าง ปัดบลัชออนสีชมพู มีไฮไลต์วิบวับตรงโหนกแก้มและปลายจมูก ริมฝีปากเคลือบ ลิปกลอสสีหวาน ไม่อยากจะเชื่อเลย ว่าข้างในกระจกคือไอ้เทียน

“สวยตาแตก! ดีที่สุด! เลิศที่สุด!” แป๋วพูดพลางใช้หวีจัดแต่งวิกผมสีน้ำตาล ให้สยายไปตามลาดไหล่เล็ก เธอปลื้มใจกับผลงานมาก น้องสีเทียนคือตุ๊กตาบาร์บี้ที่มีชีวิต!

“เหมือนคุณหนูแก้มใส่มากเลยแป๋ว”

“ฉันให้เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์เลย อีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์คือนิสัยที่เลียนแบบกันไม่ได้” น้อยกับแป้วหัวเราะคิกคัก เข้าใจกันอยู่สองคน เป็นคนงานของบ้านโยธิน ไม่ต้องเก่งอะไรมาก แต่มีความอดทนมาก ๆ พร้อมรับมือกับคุณหนูของบ้านให้ได้อย่างพอ

“ขอบคุณพี่น้อยกับพี่แป้วมากเลยนะครับที่ช่วยผม”

“ไม่เป็นไรจ้ะ” สองสาวใช้รับไหว้เด็กมารยาทงาม

“ครับอะไรละจะน้องเทียน เราเป็นผู้หญิงนะ ต้องพูดค่ะสิ ไหนลองพูด ‘ค่ะ’ ให้พวกพี่ฟังหน่อย” น้อยพูดैयाแห่ย์ เอาไหล่ชนไหล่้องเบา ๆ

สี่เทียนบิดตัวไปมา ยกมือเกาต้นคอ ค่อย ๆ ขยับปากพูดช้า ๆ

“เออ... ค่ะ”

“โอ๊ย น่ารักมากลูกสาว”

พี่เลี้ยงเฉพาะกิจรุมหยิกแก้มคนว่าง่ายระบายความมันเขี้ยว น้องสี่เทียนเป็นเด็กน่ารักจริง ๆ เด็กหนุ่มเขินจนแก้มแดงกว่าบลัชออนที่พวกเธอปิดให้เสียอีก

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!

“น้อย แป่ว สีเทียนเขาเสร็จหรือยัง คุณเวียร์มาแล้วนะ” เสียงคุณนายญาติาดำรงมาแต่ไกล ก่อนประตูบานใหญ่จะถูกเปิดเข้ามา สีเทียนรีบสวมชุดเดรสสีขาว ลายลูกไม้ยาวคลุมเข่าที่ถูกจัดเตรียมไว้ เดินจ้ำจ้าวไปหาคุณนาย

“เสร็จแล้วครับคุณนาย”

“พระเจ้าช่วย!” คุณนายญาติาดำรงอ้าปากกว้าง “เธอสวยมากเลยสีเทียน!” หญิงสาวตรงเข้าไปจับสีเทียนหมุนไปมา ตอนไม่แต่งหน้าก็ว่าเหมือนแค้นใจมากแล้ว พอเติมเครื่องสำอางเข้าไป บวกกับใส่ชุดผู้หญิง แสบแยกไม่ออกเลย

“ฉันคิดว่าได้เห็นลูกสาวของฉันตัวเป็น ๆ เสียอีก... เธอสวยมาก” เอ๋อชมไม่หยุดปาก ยิ้มจนปวดแค้น คุณนายญาติาดำรงจับมือลูกสาวกำมะลอของเธอไว้

“ไปกันเถอะสีเทียน ไม่สิ... ไปกันเถอะแค้นใจ” สีเทียนยิ้มแหย่ เกิดมาเพิ่งเคยใส่ชุดผู้หญิง เขาไม่มีความมั่นใจเลย แต่ก็ยอมเดินตามคนเป็นนายไปแต่โดยดี ทว่าพอกำลังจะเดินลงบันได เขากลับก้าวขาไม่ออก

“คะ...คุณนายครับ ผมกลัวถูกจับได้” สีเทียนพูดเสียงสั่น เหลือบมองแผ่นหลังกว้างที่นั่งอยู่บนโซฟากลางบ้าน เต็มว่าเขาคือเจ้าบ่าวของคุณหนูแค้นใจ มันทำให้เจ้าสาวตัวปลอมอย่างเขากลับ ร้างบางรีบหมุนตัวกลับไปทางที่เดินมา

แต่คุณนายญาติารีบขวางไว้

“เธอใจเย็น ๆ ก่อน ทำตามที่เราคุยกันไว้ ยังไงก็ไม่โดนจับได้แน่ ๆ”

“แต่...”

“เธอเงียบ ๆ ไว้ ไม่ต้องพูดอะไร เดี๋ยวฉันจัดการเอง” เธอจะไม่ยอมให้ทุกอย่างพัง อีกแค่นิดเดียวแผนที่เธอวางไว้ก็จะสำเร็จ สีเทียนห้ามถอดใจเด็ดขาด คุณนายญาติารีบลากเด็กหนุ่มลงไปห้องรับแขกทันที

“คุณนายครับ...!” สีเทียนจะขอเวลาทำใจก่อน แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

“เวียร์! น้องแก้มใสมาแล้วลูก” ส่งเสียงเรไรลั่นบ้าน วิทยุที่นั่งรออยู่ค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะหันไปทางต้นเสียง

ตึกตัก ตึกตัก

หัวใจของสีเทียนสั่นสะเทือนคล้ายแผ่นดินไหว ร่างกายทุกส่วนถูกแช่แข็ง แก้มสองข้างค่อย ๆ ร้อนฟ้าวเหมือนขนมที่เพิ่งเอาออกจากเตาอบ ตอนที่ได้สบกับดวงตาดันของผู้ชายตัวสูง เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาที่ดูคุณเฉียวตลอดเวลา ขายาว ๆ ของคุณเขาก้าวเข้ามาใกล้

คุณเวียร์หล่อเหมือนเทพบุตรเลย หล่อมาก ๆ สีเทียนคิดว่าคุณเขาต้องเป็น
ลูกรักพระเจ้าแน่ ๆ ถึงได้ถูกสร้างสรรค์มาให้สมบูรณ์แบบไปซะทุกอย่าง

“สวัสดีครับน้องแก้มใส” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยทักทายกัน นัยน์ตาสีนิลมองสำรวจ
หญิงสาวไว ๆ เขาชะงักไปเล็กน้อยคล้ายเห็นความผิดปกติ แต่พริบตาเดียวก็กลับมา
นิ่งเฉย เราสองคนยืนสบตากัน โดยไม่มีใครเอื้อนเอ่ยคำใด

“...”

“แก้มใส” แแรงกระทิงจากข้อศอกของคุณนายทำให้แก้มใสตัวปลอมได้สติ
รีบยกมือไหว้ เอ่ยทักทายอีกฝ่ายกลับไป

“สะ...สวัสดี...ค่ะ” สีเทียนพูดเสียงเบา ก้มหน้าก้มตาจนคุณนายญาติตาต้อง
รีบแก้ต่างให้

“พอดีว่าน้องแก้มใสไม่ค่อยสบายนะเวียร์ อากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย ยิ่งไงก็
รีบถ่ายให้เสร็จเร็ว ๆ เนาะ น้องจะได้กลับมาพักผ่อน”

“ให้น้องแก้มใสนอนพักอยู่ที่บ้านก็ได้ นะครับ แล้วเราเลื่อนไปถ่ายรูปวันอื่น”
คนที่ไม่อยากแต่งงานยื่นข้อเสนอ

คุณนายญาติตาโต รีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธว่าที่ลูกเขย

“โธ่! ไม่ต้องหรอกเวียร์ จริง ๆ แล้ว น้องก็พอไหวอยู่ ไซ้ใหม่แก้มใสลูกแม่ ไซ้ใหม่คะ?”

“ครับ เอ๊ย! อะ...เอ่อ ค่ะ” สีเทียนคนซื้อพยักหน้าหงึกหงัก กลับตัวก็ไม่ได้ ให้เดินต่อไปก็ไปไม่ถึง คุณนายโยนอะไรมากก็ต้องเล่นไปตามน้ำ

“อย่าลืมหัดเสียงเวลาพูดด้วยนะสีเทียน”

“ไหนคุณนายบอกว่าไม่ต้องให้ผมพูดอะไรเลยไม่ใช่หรือครับ” สีเทียนหน้าเสีย ...ไม่เห็นเหมือนที่คุยกันไว้เลย

วีรยุทธ์ปรายตามองสองแม่ลูกที่กระซิบกระซาบกันเสียงเบา ก่อนจะขอตัวไปรอที่รถ

“เอาน่า ฉันเชื่อว่าเธอทำได้สีเทียน!” คนเป็นเจ้านายพูดพลางหันหลังให้ เด็กหนุ่มรีบเดินตามว่าที่ลูกเขยของเธอออกไป พี่ ๆ สาวใช้ผู้ร่วมขบวนการยืนชูสองนิ้ว ให้กำลังใจอยู่ที่ประตู

“น้องเทียนจะรอดไหมคะคุณนาย”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน โธ่... ใครก็ได้เอายาตมมาให้ฉันที” คนอายุจะเข้าเลขห้า หัวใจจะวายแล้ว!

“แฮ่ก แฮ่ก”

สี่เทียนพยายามเดินเร็วให้ทันคุณเวียร์ที่อยู่ห่างไปหลายสิบก้าว ช่วงขาที่แตกต่างกันมากพอสมควรทำให้เขาหอบแทบจับ เด็กผู้ชายที่เพิ่งเคยใส่ส้นสูงครั้งแรกเกือบจะล้มหงายหลังอยู่หลายรอบ ชุดกระโปรงที่สวมอยู่ก็ไม่สบายตัว

“อ๊ะ!” พอเขาสามารถเดินตามคุณเวียร์ได้ทัน อีกฝ่ายก็ดันหยุดเดินกะทันหัน จมูกเล็ก ๆ ของเขาเลยชนเข้ากับแผ่นหลังของวีรยุทธดังปัง

“ขอโทษครับ... เอ๊ย ค่ะ” สี่เทียนพูดในลำคอ คุณเวียร์ไม่ตอบอะไร เขาเพียงแค่หันมาชำเลืองมองนิ่ง ๆ แล้วก็หันกลับไป ร่างบางก้มหน้าลูบจมูกตัวเองป้อย ๆ รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เหมือนโดนด่าผ่านสายตาคู่คม

วีรยุทธเดินนำไปที่รถยนต์ ร่างสูงล้วงเอากุญแจมาดเปิดประตูรถ

“ติด!

สี่เทียนเพิ่งสังเกตเห็นเฟอร์รารีคันสีเทาที่เคยเห็นในนิตยสารจอดอยู่ข้างสวน นัยน์ตากลมเบิกกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ปากกระจับสีหวานขยับเป็นคำว่า ‘ว้าว ๆ’ ไม่หยุดบุญกันของไอ้เทียนแท้ ๆ จะได้นั่งรถราคาเป็นล้าน

คนตัวเล็กกวาดสายตาไปรอบรถคันงาม เงาเป็นกระจก ไม่มีตำหนิให้หงุดหงิดใจ
อยากลอบดูสักหน่อย ทว่าร่างกายสูงใหญ่ของคุณเวียร์ก็เดินมาหยุดยืนข้างหน้า
แผ่นหลังกว้างบดบังทัศนียภาพจนมองเห็นเพียงแค่ปกคอเสื้อ คุณเขาเปิดประตูรถให้
อย่างสุภาพบุรุษในละคร ก่อนจะเดินอ้อมไปฝั่งคนขับ

สี่เทียนยังไม่ทันได้เอ่ยขอบคุณ คุณเวียร์ก็เข้าไปนั่งในรถชะก่อน เด็กหนุ่มจึง
รีบตามเข้าไป

ทันทีที่ก้นของเขาสัมผัสกับความนุ่มของเบาะรถ มุมปากก็ฉีกยิ้ม กลิ่นความรวย
หอมอัดแน่นไปทั้งคัน มองจากภายนอกว่าสวยแล้ว ข้างในรถนี้เด็ดดวงกว่าเยอะเลย!

“รัดเข็มขัด” สี่เทียนสะดุ้งโหยงเพราะเสียงดู ๆ นั้น มือที่กำลังจะแตะ
คอนโซลรถหยุดชะงัก เขาละสายตาจากสิ่งน่าสนใจหันไปสบตากับคนขับ

ก๊ก!

น่ากลัว...

เขาหันกลับมาทักหน้าคางชิดอกเหมือนเดิม เมื่อพบว่าคุณเวียร์จ้องเขม็ง
อยู่ก่อนแล้ว สี่เทียนพยายามจะรัดเข็มขัดให้ได้ตามคำสั่ง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง

ไม่กล้าจะเอ่ยปากถามด้วย เกิดมาเขาเคยนั่งแต่รถอีแต๋นนะ

ตากลมล่อกล่อกไปมา มือบางขึ้นแฉะไปด้วยเม็ดเหงื่อทั้งที่ภายในห้องโดยสารเปิดแอร์เย็นฉ่ำ สีเทียนได้ยินเสียงคุณเวียร์ถอนหายใจ ก่อนที่จะได้กลิ่นน้ำหอมเข้มข้น ปล่อยให้ลอยมาเตะจมูก ช่วงลำคอเกร็งและปลายคางของคุณเวียร์เคลื่อนเข้ามาอยู่ในกรอบสายตา

คุณหนูแก้มใสตัวปลอมหุดตัวจนแทบจะกลืนไปกับพนักงานเมื่อว่าที่เจ้าบ่าวโน้มตัวเข้ามาหา เสียววินาทีที่เราได้ใกล้ชิดกัน มันมากเกินไปที่จะทำให้สีเทียนสำรวจใบหน้าหล่อเหลาของคุณเวียร์ที่คล้ายคนเกรี้ยวกราดตลอดเวลา เขาเห็นสังขารมอันคมกริบ เห็นไรหนวดสีเขียวครีมเหนือริมฝีปาก และเห็นแกงอกวับ ๆ แวม ๆ ที่โผล่พ้นเสื้อเชิ้ตสีขาวขัดเต็มสองตา

อีก...

ร่างบางเปลือกลื่นน้ำลายลงคอ ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ตอนคุณเวียร์ผละออกไปนั่งหลังตรง ขายาว ๆ ภายใต้งางเกงสแล็กส์เหยียบคันเร่งให้รถเคลื่อนตัวออกไปข้างหน้า เด็กหนุ่มพยายามสะกดจิตตัวเองให้ไม่ตื่นเต้นจนเกินไป มือบางยกมาตีแก้มตัวเองแปะ ๆ เพื่อเรียกสติ

วีรยุทธ์ปรายตามองลูกสาวของเพื่อนพ่อที่ผิดแปลกไปจากปกติโดยสิ้นเชิง แก้มใสเจี๊ยบและสงบเสงี่ยมไม่แฉงฤทธิ์เหมือนอย่างเคย หญิงสาวเอาแต่ชะเง้อคอ มองทะลุออกไปนอกหน้าต่าง เหมือนกับว่าไม่เคยเห็นกรุงเทพมหานครมาก่อน

หากแต่วีรยุทธ์ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ร่างสูงเบนสายตากลับมามีสมาธิในการขับรถ เขาคิดว่าดีเหมือนกันที่เธอจะรู้จักที่จะสงบปากสงบคำเสียบ้าง ไม่ใช่เอาแต่พูดจา ระคายหูหรือพูดเหยียบหัวคนอื่นชวนให้หงุดหงิดใจ เขาหวังเหลือเกินว่าเธอจะเจี๊ยบแบบนี้ให้ได้ตลอดทั้งวัน

เพอร์รารีคันหุมาจอดถึงที่หมายในเวลาไม่นาน สตูดิโอถ่ายภาพชื่อดังของเพื่อนสมัยเรียนเป็นสถานที่ที่เขาเลือกมาถ่ายรูปรีเวดติ้ง แม้เจ้าสาวอย่างแก้มใส จะอยากบินไปถ่ายที่ต่างประเทศ แต่เรื่องอะไรที่เขาจะต้องทำตามคำสั่งของเธอ เพราะยังไงผลลัพธ์มันก็เหมือนกัน คือเขาต้องแต่งงานกับเธอ ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนได้

วีรยุทธ์เหลือบมองแก้มใส ตากลม ๆ ของเธอกวาดมองไปรอบ ๆ อย่างสงสัย อีกไม่นานเธอก็คงจะโวยวายเหมือนทุกที เวลาที่ทุกอย่างไม่ได้ตั้งใจ แต่เขากลับต้องพบว่าเขาคิดผิด เมื่อแก้มใสไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่มีเสียงด่าทอ ไม่มีการทุบตี หญิงสาวเพียงแค่นั่งเจี๊ยบ ๆ ด้วยท่าทางประหม่า

...แปลก

บทที่ 2

สี่เทียนนั่งเกร็งจนแทบจะเป็นตะคริวไปทั้งตัว เมื่อรู้สึกได้วากำลังถูกแอบมอง เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณเวียร์ถึงไม่ลงจากรถสักที ทั้งที่ดับเครื่องยนต์มาได้สักพักแล้ว ภายในห้องโดยสารยิ่งเงียบสนิทและน่าอึดอัดกว่าเดิม เขาบังคับให้ตัวเองมองไปข้างหน้าอย่างเดียว ไม่หันไปสบตาของคุณเวียร์

ปัง!

“เฮ้อ”

เล่นสงครามประสาทกันอยู่หลายนาที อีกฝ่ายก็ลงจากรถไป สี่เทียนกลับมาหายใจหายคอได้ปกติ เขาทำใจอยู่สักพักก่อนจะรีบตามไป

“เหนี่อ”

“อ้าว! มาแล้วหรือมึง นั่งก่อน ะ” **เหนี่อเทพ**ตากล้องหนุ่มพวงดำแหน่งเจ้าของบริษัทบเก้าอ้วางข้างตัวเองให้เพื่อนสนิทมานั่ง เหนี่อเทพยิ้มฆ่าแฮวไอ้เวียร์ที่เดินหน้าบูดเข้ามา เขาบอกมันแล้วว่าให้รีบหาแฟนตั้งแต่สมัยเรียนมหา'ลัย

แต่เพื่อนหน้าคู่นี้ไม่เคยสนใจ มันทำงานมาก เป็นไงล่ะ ไม่พินโดนจับคลุมถุงชนจนได้

“รีบ ๆ ถ่ายให้เสร็จเหอะ”

“อะไรว่า ขอคุณทำความรู้จักว่าที่เจ้าสาวของมึงก่อนดิ” เหนือเทพลุกขึ้นยืน ทำคอยืนคอยาวไปทางข้างหลังของวีรยุทธ์ เขาอยากจะได้เห็นผู้หญิงที่ทำให้ไอ้เวียร์ขยาดจนอยากหนีไปบวชซะหน่อย ว่าจจะร้ายสักแค่ไหน

ไอ้เวียร์มันเคยบอกกับเขาว่าอนาคตชีวิตรักของมันคงไม่พ้นพ่อแม่ที่เป็นคนเลือกให้ มันดูเหมือนจะเฉย ๆ กับเรื่องความรัก เพราะไอ้เวียร์ก็ไม่เคยคบหาหรือชอบพอกับใครเป็นพิเศษ เหนือเทพคิดว่าคุณหนูแก้มใสคงต้องเอาเรื่องอยู่พอสมควร เพื่อนของเขาถึงได้จ้งเกลียดจ้งชังเธอนัก แต่ภาพผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่เดินก้มหน้าก้มตาเข้ามาดูจะผิดความคาดหมายของเขาไปสักหน่อย

“นี่เหรวะ น้องแก้มใส” เหนือเทพกระซิบถามวีรยุทธ์

“อืม”

“ทำไมน้องดูไม่เหมือนกับที่มึงเล่าให้กูฟังเลยวะ”

‘กูก็ 모르เหมือนกัน’ ...นั่นเป็นประโยคที่วีรยุทธ์อยากตอบออกไป แก้มใสในวันนี้ดูเปลี่ยนไปราวกับคนละคน พอไม่สบายแล้วซึ่มลงได้ขนาดนี้เลยหรือไง หรือเธอกำลังแก้งเล่นละครตบตาเขาเหมือนที่ผ่านมา

ย้อนไปตอนที่เขาบอกกับแก้มใส่ว่าระหว่างสองเราไม่มีทางเป็นไปได้ เขาไม่ชอบเธอ ไม่ชอบคนแบบเธอ วันรุ่งขึ้นแก้มใสจึงลุกขึ้นเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพื่อเอาใจเขา แต่ก็นั่นแหละ เธออดทนทำได้เพียงครึ่งชั่วโมง สุดท้ายตัวตนร้ายกาจก็ปรากฏออกมา ครั้งนี้ก็คงไม่ต่างกันหรอก

คนที่ตกเป็นหัวข้อของการสนทนาในแว้งคว้างทำตัวไม่ถูก สีเทียนหลุบตามองร่องเท้าสั้นสูงที่ตัวเองใส่อยู่ แขนขาของเขาเล็กนิดเดียวสามารถใส่เครื่องแต่งกายของคุณหนูแก้มใสได้อย่างพอดีบพอดี สีเทียนเป็นคนกินแล้วไม่อ้วน ทำงานหนักก็ไม่ได้กล้ามเนื้อเหมือนแม่จนผู้บ่าวไต่บ้านชอบตะโกนแซวเวลาแว่นรถผ่าน

คุณหนูแก้มใสกำมะลอยังคงก้มหน้าคางชิดอก ไม่ต้องให้ใครบอกเขาก็พอรับรู้ได้ว่าตัวเองกำลังถูกจ้องมอง และรังสีอำมหิตก็คงแผ่มาจากคุณเวียร์แหง ๆ

“สวัสดีครับน้องแก้มใส” ใครบางคนเดินเข้ามาใกล้ เอ่ยทักทายอย่างเป็นมิตร สีเทียนค่อย ๆ เงยหน้ามอง

“พี่ชื่อเหนือเทพนะครับ เรียกว่าพี่เหนือก็ได้”

“สะ...สวัสดีครั...คะ” ไม่ลืมที่จะเปลี่ยนคำลงท้ายและตัดเสียงตัวเองให้เล็กแหลม เขายกมือไหว้ผู้ชายที่มีกล้องห้อยอยู่ที่คอ คนตัวผอมสงี่ยมเล็กน้อยตอบคุณเหนือเทพไปก่อนจะหลุบตาต่ำลง เมื่อเปลวไฟสบตากับคุณเวียร์ที่มองกันอยู่ก่อนแล้ว

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ เดี่ยวน้องแก้มใส่หนังรอกับไอ้เวียร์ไปก่อนนะ อีกห้านาที สไตลิสต์จะพาไปแต่งตัวนะครับ”

“ค่ะ” เขาพยักหน้ารับน้อย ๆ แต่ไม่ได้เดินไปนั่งเก้าอี้ว่างข้างคุณเวียร์ เขาขอ ยืนดีกว่า สบายมาก ไอ้เทียนยืนได้ไม่เป็นไรเลย

“รอแป๊บนะมึง” เหนือเทพหันไปพูดบอกเพื่อน ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับ ความฉงนใจ เจ้าสาวของไอ้เวียร์ก็มารยาทดีนี่หว่า สวยและอ่อนหวาน แถมยังดูซื่อ ๆ ไม่มีพิษมีภัย ทำไมไอ้เวียร์มันเอาแต่ว่าหล่อนนิสัยไม่ดีนะ ดูยังไงน้องแก้มใส่ก็ไต่บ่ ไอ้เวียร์ซัด ๆ

บรรยากาศในห้องรับรองแขกเงียบสงัด ความอึดอัดแทรกอยู่ทุกอณู วีรยุทธ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็คอีเมล เลิกสนใจว่าที่เจ้าสาวของตัวเอง ทำทางแปลก ๆ ของ แก้มใสจะเป็นเพราะเธอป่วยหรือเป็นเพราะหญิงสาวแก่งทำ เขาก็ไม่คิดจะเก็บมาใส่ใจ รอไม่นานสไตลิสต์ก็มาพาเจ้าบ่าวเจ้าสาวแยกกันไปแต่งตัวคนละห้อง

สี่เทียนกลัวความแตกเลยรีบเอ่ยปากขอแต่งตัวเอง ร่างบางหอบเอาชุดเจ้าสาว ยาวฟูฟ่องเข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ จับตัวเองยัดลงชุดที่โคตรจะใส่ยากอย่างทุลักทุเล บราปีกนกที่พีน้อยกับพีแป้วติดให้ไม่เสียเปล่า เพราะชุดเจ้าสาวที่สี่เทียนต้องใส่เป็น ชุดเกาะอก พอเช็กทุกอย่างจนเรียบร้อยสี่เทียนก็เดินออกมา

“คุณเจ้าสาวสวยมากเลยนะคะ” สไตลิสต์เอ่ยชม สี่เทียนยิ้มเขินก่อนจะ โยกตัวหลบมือของเธอที่กำลังจะเอื้อมมาจับวิกผมปลอม

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” อีกฝ่ายหน้าเครียด กลัวทำอะไรไม่ถูกใจลูกค้า

“ปะ...เปล่าคะ คือ... คือไม่ต้องทำผมหรอกคะ”

“อ้อ ได้ค่ะ แล้วคุณเจ้าสาวจะแต่งหน้าเพิ่มไหมคะ” สีเทียนสายหน้าเป็นคำตอบ สไตลิสต์ไม่ได้โต้แย้ง เธอแอบคิดในใจว่าเป็นลูกค้าที่ไม่เรื่องเยอะดี เธอช่วยรูตชิปข้างหลังให้จนสุด สีเทียนเอ่ยขอบคุณเบา ๆ เจ้าสาวกำมะลอพร้อมสำหรับการถ่ายรูปแล้ว

ร่างบางสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ กำหมัดแน่น ๆ ก่อนจะเดินออกมาจากห้องแต่งตัว ประตูฝั่งของเขาถูกเปิดออกพอดีกับฝั่งของคุณเวียร์ ร่างสูงกำยำในชุดเจ้าบ่าวสีดำเดินออกมาพร้อมกัน เราสองคนยืนสบตากันเหมือนมีใครไปกดหยุดเวลาไว้ต่างคนต่างมองสำรวจกันอย่างเปลอไพล

ว๊ว!

สีเทียนเป็นฝ่ายหลบตาก่อน เพราะไม่สามารถสู้นัยน์ตาคมได้ ใบหน้าฟ้าประทานที่ถูกแต่งแต้มเครื่องสำอาง เรือนผมสีดำกลับที่ถูกเซตเป็นทรงคอมม่าเหมือนโอปโป้ เกาหลีที่น้องผู้หญิงแถวบ้านเคยเปิดให้ดู ทำให้คุณเวียร์หน้าเต้กลงไปอีกสิบปี ไม่เหมือนผู้ชายอายุสามสิบเลย ไม่เลยสักนิด!

“เชิญเจ้าบ่าวเจ้าสาวเข้าฉากได้เลยครับ” วีรยุทธ์เดินไปตามคำบอกของ
เหนือเทพ สีเทียนเดินตามหลังไปต้อย ๆ

ฉากถ่ายรูปถูกรังสรรค์อย่างงดงาม พื้นหลังเป็นผ้าผืนใหญ่สีขาวที่มีกากเพชร
ติตระยิบระยับตา หม่อมวลดอกไม้และลูกโป่งสีสดประดับตกแต่งบริเวณรอบ ๆ
ได้อย่างลงตัวไร้ที่ติ

สีเทียนเข้าไปยืนในฉากแต่เว้นระยะห่างจากคุณเวียร์อยู่หลายคืบ ส่วนคนตัวสูง
ก็ไม่ได้คิดจะขยับเข้ามาหากัน เขาทำหน้านิ่งไม่แสดงความรู้สึก และสีเทียนก็เป็น
เด็กขี้ออกที่ทำหน้านิ่งตามคุณเขาด้วย

“เอ่อ โทษนะ ยิ้มบ้างก็ได้ นี่ถ่ายพรีเวดดิ้งนะครับ ไม่ได้มาถ่ายบัตรประชาชน
เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวเขยิบเข้าไปใกล้กันหน่อยนะ” เหนือเทพว่าขำ ๆ นี่เป็นการถ่ายรูป
ประกอบการแต่งงานที่บรรยากาศหมองหม่นที่สุดที่เขาเคยถ่ายมาเลย อุตส่าห์จัดฉาก
พื้นหลังให้หวานหยดย้อย แต่ไอ้เวียร์กับน้องแก้วใส่ตันทำหน้าที่เหมือนคนชักผ้าในวัน
ฝนตก!

“ยิ้มนะครับ” คนหลังกล้อส่ง เจ้าบ่าวเจ้าสาวขยับเข้ามายืนใกล้ ๆ กัน
วีรยุทธ์ถอนหายใจก่อนจะยกมูมปากให้สูงขึ้นอีกหน่อย ส่วนสีเทียนที่รู้สึกขัด ๆ เขิน ๆ
กับการต้องยืนหน้ากล้องก็ยิ้มเจื่อน

“เวรกรรม” เหนือเทพยกมือตบหน้าผากเสียงดัง จะบ้าตายรายวัน!

“สองคนฟังนะครับ ผมว่าหันหน้าเข้าหากันดีกว่า มองตากันนะ ไอ้เวียร์ มึงเอามือโอบเอวน้องไว้ ส่วนแก้มใสก็เอามือวางไว้บนอกไอ้เวียร์มันนะครับ” เพื่อตัดปัญหาสีหน้าอมทุกข์ของทั้งคู่ เหนือเทพจัดแจงท่าทางให้คู่บ่าวสาวยืนหันข้างแทน วีรยุทธ์มองค้อนเพื่อนสนิทแต่ก็ยอมหมนเข้าหาคนตัวเล็กกว่าก่อนจะวาดแขนโอบเอวเล็ก ๆ นั้นไว้

“อ๊ะ!” สีเทียนสะดุ้ง ร่างบางลอยเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของคุณเวียร์ เขาเพิ่งรู้ว่าขนาดตัวของเราห่างกันมาก เขาเหมือนหนูแคระ ส่วนคนพี่ก็คือราชสีห์ที่กำลังตะครุบเหยื่อ สัมผัสหนัก ๆ ของฝ่ามือหนาตรงช่วงเอวมันทำให้เขารู้สึกหวี ๆ ในอก หัวใจกำลังทำงานหนักเกินไป ไม่รู้ว่าเพราะกลัวคุณเวียร์จับได้ว่าเขาเป็นผู้ชายหรือกำลังเขินกันแน่

“น้องแก้มใสเงยหน้ามองเจ้าบ่าวนะครับ” สีเทียนขบริมฝีปากกลางตัวเอง ตอนได้ยินคำสั่งของเหนือเทพ มือเล็กที่วางบนหน้าอกของวีรยุทธ์โดยไม่รู้ตัวพลอยขำเสื่อสุทเนื้อดี สีเทียนโอดครวญในใจ บ่อยากมองหน้าคุณเวียร์เลยอ่า แง

“ไม่ได้ยินหรือไง”

แต่เพราะเสียงทุ้มต่ำของคุณเวียร์ที่ถามอย่างฉุนเฉียว สีเทียนค่อย ๆ ละสายตาจากเน็กไทสีดำ เงยหน้าประสานสายตาดู ๆ ของร่างสูงซ้ำ ๆ

“ดีครับ น้องแก้มใสยิ้มนะครับ ยิ้มกว้าง ๆ เลยนะครับ”

ปากสีอ่อนเบะควำน้อย ๆ เขากำลังถูกจ้องด้วยสายตาอาฆาตแค้นจากราชสีห์ จะเอาอารมณ์ที่ไหนไปยิ้มได้แล้ว! แต่พอเขาไม่ยอมยิ้มคุณเวียร์ก็เหมือนจะหัวร้อนกว่าเดิม สีเทียนเลยพยายามคิดถึงเงินหมื่นหอม ๆ ที่จะได้รับ ภาพเงินก้อนโตลอยมา มุมปากกระจับก็ยกสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นรอยยิ้มหวานเจี๊ยบที่น่ารักและสดใส มาก ๆ ในสายตาคนมอง

ก๊ก!

วีรยุทธ์ไม่รู้ตัวเลยว่าความหงุดหงิดที่ต้องมาถ่ายภาพคู่กับเจ้าสาวที่เขาไม่รัก ไม่ชอบหายไปตอนไหน อาจจะเป็นตอนที่ปากอวบอิมเคลือบลิปสติกสีหวานยิ้มกว้าง จนเห็นฟันขาวสะอาด หรืออาจจะเป็นตอนที่ตาแป๋ว ๆ นั้นมองมาที่เขา สายตาที่ วีรยุทธ์ไม่เคยได้เห็นจากแก้มใส่มาก่อน เธอดูไร้เดียงสา นามอง น่าเอ็นดู และน่ารัก ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

เคยได้มองหน้าเธอใกล้ ๆ อยู่หลายหน แต่เขากลับรู้สึกว่าคุณ วินาทีนี้มัน แตกต่างกับครั้งที่ผ่าน ๆ มา ทั้งที่เธอก็คือแก้มใสคนเดิม คนที่ชอบโวยวายเวลาไม่ได้ ตั้งใจ คนที่ชอบใช้คำพูดดูถูกคนอื่นจนเขาไม่สามารถอดทนเป็นสุภาพบุรุษให้เธอได้ แต่บรรยากาศรอบ ๆ ตัวเธอกลับเปลี่ยนไป เขาเพียงจะสังเกตเห็นว่าแก้มใสมี ขี้แมลงวันเล็ก ๆ ใต้หางตาข้างซ้าย สีผิวของเธอก็ไม่ได้ขาวจั๊วะแต่กลายเป็นสีน้ำผึ้งแทน

“อ้อ!”

เพราะความสงสัย วีรยุทธ์พลอดดึงร่างบางเข้ามาชิดใกล้ จากแขนที่โอบไว้ หลวม ๆ ก็เปลี่ยนเป็นกอดรัดเอวบางแน่น เขาอยากจะมองเห็นทุกอย่างให้ชัดเจน

บางคนที่ยิ้มอยู่คว่ำปากลงทันที ตากลมเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อร่างกาย ผอมแห้งของตัวเองแนบชิดไปกับคนตัวใหญ่ หน้าอกหน้าใจดูม ๆ ก็โดนตัวคุณเวียร์ด้วย สีเทียนออกแรงที่ฝ่ามือดันคุณเวียร์ให้ออกห่าง ทว่าคุณเขาก็ไม่สะเทือน

วีรยุทธ์หรีตาก็ลงไปมองท่าที่ตีนกล้าวของแก้มใส เพราะใกล้กันมาก จมูกชน จมูก เขาถึงได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ คล้ายกลิ่นแป้งเด็กจากตัวหญิงสาวแทนที่จะเป็นกลิ่น หวานเลี่ยนจากน้ำหอมราคาแพงของเธอ

แก้มกลมที่แดงแจ๋ นัยน์ตาที่สั่นระริกมันคืออะไรกันแน่ *นัวร์ังแก* ความคิดแปลก ๆ ผุดเข้ามาในหัวของเขาเต็มไปหมด

เหนือเทพกตซ์เตอร์รัว ๆ อย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง ภาพที่น้องแก้มใสยิ้มหวาน แล้วไอ้เวียร์มองด้วยสายตาอ่อนโยน นี่ก็ว่าดีแล้ว น่าทึ่งมากแล้ว แต่ภาพที่ไอ้เวียร์ โน้มหน้าเข้าไปหาน้องแก้มใสจนแทบจะจุกกันอยู่แล้วเนี่ย! พุดได้คำเดียวว่าชนลุก! เพอร์เฟกต์ที่สุด! ยกให้เป็นภาพหาดูได้ยากของไทยเลย

เสี้ยววินาทีที่ปากของเจ้าบ่าวจะประกบลงบนปากของเจ้าสาวตัวปลอม สีเทียนขยับขาไปเหยียบเท้าอีกฝ่ายเต็มแรง ปลายสั้นสูงแหลม ๆ แทะลงไปบน รองเท้าสีดำจนวีรยุทธหน้าเบ้เพราะความเจ็บ เขาปล่อยมือจากเอวของแก้วใส ก้มลงไปจับเท้าตัวเองอย่างหมดมาด

“โธ้ย!”

“อะ... ขอโทษครับ! ...เอ๊ย! ...ขอโทษค่ะ ขอโทษนะคะ” สีเทียนกุกูกุจพนมมือไหว้ขอโทษขอโพย ยิ่งเห็นแผลแดง ๆ บนหน้าเท้าของอีกฝ่ายยิ่งรู้สึกผิด... ก็เขาตกใจนี่ คุณเวียร์จะเอาหน้าเข้ามาใกล้กันทำไมเล่า!

“เอ่อ...” เด็กหนุ่มก้มลงไปนั่งในระดับเดียวกับร่างสูงที่ลูบ ๆ แตะ ๆ แผลอยู่ คุณเวียร์ดำเขาผ่านทางสายตาก็แล้ว เจ้าของนัยน์ตาคมเอาลิ้นคุณกระพุ่มแก้วด้วย ดูหัวเสียสุด ๆ

“เป็นอะไรมากไหมมึง พักก่อนก่อนไหม”

“กูพอละ”

“แต่เพิ่งถ่ายได้แค่ชุดเดียวเองนะเว้ย”

“แค่นี้ก็เกินพอแล้ว” วีรยุทธตอบเสียงเข้ม ก่อนจะใส่รองเท้า เดินขากะเผลกไปห้องแต่งตัว เขาไม่ได้หงุดหงิดที่โดนเหยียบเท้า มันเจ็บแต่ไม่นานก็หาย สิ่งที่น่าหงุดหงิดที่สุดคือตัวเขาเองนี่แหละ ทำไมจะต้องอยากจูบผู้หญิงร้ายกาจอย่างเธอด้วย

“เหอะ!”

ท่าทางอ่อนหวานนั้น ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขารู้สึกชอบ...

“เป็นอะไรของมึงวะเวียร์ เลิกคิด!”

เขารับบทเป็นคนย่นแย้งในตัวเอง ระหว่างการเปลี่ยนชุดวีรยุทธส์สภเถียงกับตัวเองไม่หยุด ปากบอกให้เลิกคิด ทว่าสมองกลับจำภาพของบางคนไม่ยอมลืม เขาต้องทำเป็นเก๊กหน้านิ่งตอนเปิดประตูออกไปเจอกับแก้มใส

การเดินทางเขาไปว่าอึดอัดแล้ว เขากลับอึดอัดกว่าเป็นร้อยเท่า Ferrari Roma เคลื่อนตัวด้วยความเร็วสูงแต่ไม่เกินที่กฎหมายกำหนด

สี่เทียนที่กลับมาใส่ชุดเดิม นั่งหงอยเพราะยังรู้สึกผิดไม่หาย เห็นแผลที่เท้าคุณเวียร์แดงเลือดจนอดเจ็บแทนไม่ได้ เขาอยากจะขอโทษคุณเวียร์ดี ๆ แต่อีกฝ่ายดูโกรธเคืองกันอยู่ไม่น้อย เลยไม่กล้าจะพูดอะไร ได้แต่ลอบมองเสี้ยวหน้าหล่อเหล่าที่ถมึงทิง

เฮียด!

ใช้เวลาไม่นานวีรยุทธก็ขับรถมาจอดที่บ้านคุณนายญาติา ร่างสูงยังคงเงยบไม่พูดไม่จา สีเทียนยังไม่ยอมลงจากรถเพราะรู้สึกค้างคาใจ ผ่านพ้นวันนี้ไปคุณเวียร์ก็คงไม่รู้หรือกว่าจริง ๆ แล้วผู้ชายที่ชื่อสีเทียนต่างหากที่เป็นคนเหยียบเท้าคุณเขาจนได้แผล อีกฝ่ายคงคิดว่าเป็นว่าที่เจ้าสาวอย่างคุณหนูแก้วมैसेเป็นคนทำ แต่สีเทียนนี่สิที่ต้องรู้สึกผิดไม่หาย

“เอ๋อ... ผะ... หนู”

สีเทียนไม่รู้ว่าผู้หญิงเวลาคุยกับคนอายุเยอะกว่าจะแทนตัวเองว่าอะไร คุณนายญาติาก็ลืมบอกว่าปกติคุณหนูแก้วมैसेพูดอย่างไรกับคุณเวียร์ แต่เด็กผู้หญิงแถวบ้านเขาก็แทนตัวเองว่าหนูนะ น่าจะสุภาพที่สุดแล้ว

“หนูขอโทษนะคะ” ...ผมขอโทษนะครับ

“...”

“หนูไม่ได้ตั้งใจทำให้พี่เจ็บ” ...ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณเจ็บ

มือบางพนมไหว้ขอโทษคุณเวียร์ สีเทียนไม่กล้าสบตา ไม่รู้ว่าคุณเขาจะทำหน้ายังไง พอไม่ได้ยินเสียงทุ่มต่ำเอ่ยตอบอะไรมา ร่างบางจึงตัดสินใจเปิดประตูลงจากรถไป

ปัง!

“เฮ้อ”

วีรยุทธ์ถอนหายใจหนัก ๆ เสียงหวานติดแหบดังซ้ำอยู่ในหัวของเขาไม่หยุด เหมือนมีใครกดเปิดเครื่องเล่นเสียงไว้แล้วลืมปิด

‘หนูขอโทษนะคะ’

ร้อยวันพันปีเวลาทำผิดไม่เคยจะขอโทษ คงไม่สบายหนักจริง ๆ สិនะ นอกจากเสียงที่เปลี่ยนแล้ว กิริยาท่าทางก็เปลี่ยนไปหมด

‘หนูไม่ได้ตั้งใจทำให้พี่เจ็บ’

“บ้าเอ๊ย!”

ไอ้แทนตัวเองว่าหนูเนี่ย! เคยทำที่ไหนกัน...

บางคนกระพืดกระพืดอยู่คนเดียว หาท่าทางใจเย็นลงไม่ได้สักที บรรยากาศอ่อนโยนของเธอยังวนอยู่รอบกาย เป็นไปไม่ได้เลยที่เห็นคนตัวเล็กทำหน้าเศร้าใส่แล้ว เขาจะยังอยู่เฉยได้

...ไม่รู้หรือไม่ว่าเขาให้อภัยตั้งแต่ได้ยินคำว่าหนูแล้ว

บทที่ 3

ข่าวการแต่งงานระหว่างลูกชายของตระกูลรักรัษโกศลและลูกสาวของตระกูลโยธินดังไปทั่วดวงเซเลบไฮโซ สีเทียนได้มีโอกาสเห็นรูปแบบของการจัดงานที่ยิ่งใหญ่สมฐานะ คุณนายญาติมาเยือนมาให้เขาฟังบ่อย ๆ

จบภารกิจการปลอมตัวที่สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณหนูแก้วใส่กำมะลอก็กลับมาเป็นคนสวน นั่งชุดดิน เตรียมปลูกต้นไม้เรียกทรัพย์ที่เจ้าของบ้านเพิ่งซื้อใหม่ คุณนายอยากปลูกไว้มอบ ๆ บ้าน เขาทำตามคำสั่งไม่ขาดตกบกพร่อง

เรื่องตื่นเต้นเมื่ออาทิตย์ก่อนกลายเป็นแค่ความฝัน สีเทียนกลับมาเป็นผู้ชายสวมเสื้อผ้ามอมแมม ใบหน้าเปื้อนดินโคลน ไม่ได้ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางราคาแพง เขาใช้ชีวิตธรรมดา ๆ ไปวัน ๆ เหมือนเคย แต่ก็แอบมีบางทีที่เผลอคิดถึงผู้ชายหน้าดุที่เขาทำให้อีกฝ่ายได้แผล อดเป็นห่วงไม่ได้ว่าคุณเวียร์จะเป็นอย่างไรบ้าง

สีเทียนไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหัวใจของเขามันชอบเต้นไม่เป็นจังหวะเวลาที่คิดถึงคุณเวียร์ ภาพดวงตาคู่คนที่เคยได้มอง ปากของเราสองคนเกือบจะแตะกันอยู่ รอมร่อ ความใกล้ชิดระหว่างเรามันทำให้เขารู้สึกแปลก ๆ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าคืออะไร แต่ใจมันสั่น

“หยุดคิดเลยนะไอ้เทียน”

สี่เทียนยกมือเปื้อนดินตีแก้มร้อนผ่าวของตัวเองให้เลิกฟุ้งซ่าน เร่งมือขุดดินให้เสร็จ แสงอาทิตย์ช่วงบ่ายร้อนเกินไปที่จะทำงานกลางแจ้ง เข้าไปช่วยพี่น้อยกับพี่แป่วล้างจานในครัวก่อนดีกว่า คนตัวผมชอบอุปกรณ์ทำสวนพระรุ้งพระรัง เตรียมจะเอาไปเก็บหลังบ้าน ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะได้ก้าวขาไปไหน จอบกับเสียมที่ถืออยู่ในมือก็ถูกปล่อยทิ้งลงพื้นกระจัดกระจาย

เฟอร์รารีคันสีเทาเคลื่อนเข้ามาอยู่ในกรอบสายตา สี่เทียนมองตามจนมันจอดสนิท ทันทีที่ประตูรถถูกเปิดออก ใครบางคนที่ทำให้หัวใจของเขาเต้นไม่เป็นจังหวะก็ลงจากรถมา เด็กหนุ่มรีบก้มตัวหลบหลังพุ่มไม้ตอนที่คุณเวียร์หันมาสบตา อ้วยวะ ใต้ออกซ่ายสั้นสะเทือนอย่างรุนแรงจนเขากลั้วมันทะลุออกมา

ตายแน่ ๆ คุณเวียร์กำลังเดินตรงมา!!

สวบ!

เสียงเศษใบไม้ถูกเหยียบดังไกล้ ๆ กับสี่เทียนที่กำลังพยายามกลืนเป็นร่างเดียวกับพุ่มไม้สีเขียว วิศวกรรมรู้สึกคุ้นดวงตากลมของคนสวนมาก เหมือนเขาเคยได้มอง เคยได้เห็นที่ไหนมาก่อน จนอดที่จะเดินเลยมาที่สวนข้างบ้านไม่ได้

“ขอโทษนะครับ”

ผู้ชายในชุดเสื้อยืดย้วย ๆ กั๊บกางเกงวอร์มเก่า ๆ สะดุ้งโหยง ร่างสูงหรือตามองท่าทางแปลก ๆ ของอีกฝ่าย จะเอาหัวมุดเข้าไปในพุ่มไม้ทำไม นี่เป็นการทำสวนแบบไหนกัน

“คุณ...” พอเขาเรียก อีกฝ่ายก็ยิ่งพยายามจะแทรกตัวเข้าไปในพุ่มไม้ให้ได้

สี่เทียนหน้าเบ้ กิ่งไม้ที่มึนแขน มดแดงกัดขาที่ต้องอดทน ไม่รู้ทำไม เขาไม่อยากให้คุณเวียร์เห็นเขาในสภาพของคนสวน

“ตาเวียร์!!” ก่อนที่วีรยุทธ์จะได้แตะมือลงไปบนไหล่ของสี่เทียน เสียงกรีดร้องของคุณนายญาติาก็เบนความสนใจของชายหนุ่มไปชะก่อน เธอรีบวิ่งไปหาว่าที่ลูกเขยก็มองอยู่ว่ารถใครมาจอดหน้าบ้าน การที่ตาเวียร์จะเข้าออกบ้านของเธอไม่ได้ผิดแปลกอะไรเลยสักนิด แต่การที่เขาไปยืนอยู่ข้างสี่เทียนนี่สิที่ผิด ความยังไม่แตกไข่ม

“สวัสดิ์ครับคุณป้า” วีรยุทธ์ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ อีกฝ่ายไม่ได้ตอบรับ คุณนายญาติาดอกแรงดึงแขนให้ว่าที่ลูกเขยเดินเข้าไปข้างในบ้าน

“รีบเข้าบ้านกันดีกว่าเนาะ ดูลิ ดากแดดจนเหงื่อแตกซึกเลยลูก” คนพูดยกมือขึ้นกชี้ไม้ไปมั่ว ๆ เพื่อเบนความสนใจ ก่อนจะหาจังหวะส่งสัญญาณให้สี่เทียนรีบวิ่งหนีไป

“เวียร์มีธุระอะไรหรือเปล่าลูก” คุณนายญาติาเอ่ยถามตอนพาแขกเข้ามานั่งในบ้าน วีรยุทธ์กวาดสายตาไปรอบ ๆ มองหาใครบางคน พอไม่เจอก็กลับมาตอบคำถามคุณนายญาติา

“คุณพ่อคุณแม่ผมให้มาชวนครอบครัวคุณป้าไปทานอาหารร่วมกันที่บ้าน วันศุกร์นี้คุณป้าสะดวกไหมครับ”

“ศุกร์นี้...เอ่อ” เหงื่อเม็ดโตผุดตามขมับของหญิงสาว มือไม้ยังไม่สุข คุณนายญาติตาหน้าเงื่อน ไม่อยากจะคิดเลยว่าถ้าตาเวียร์รู้ว่าเจ้าสาวของตัวเองหนีไปนอนกกกับผู้ชายคนอื่นอยู่ เขาจะรู้สึกลมแทบจับเหมือนคนเป็นแม่อย่างเธอหรือเปล่า

สามวันก่อน คุณนายญาติตาตามหาแก้มใสเจอ เธอกรีตร้องใส่หน้าลูกสาวจนความดันสูง เต็กนั้นบอกกับเธอกำลังมีความรักใหม่กับหนุ่มนักธุรกิจ ไม่อยากแต่งงานกับตาเวียร์แล้ว ทีเมื่อก่อนเห็นตามขอความรักจากพี่เขาอยู่ต้อย ๆ เธออุตส่าห์เตรียมทุกอย่างให้เสร็จสรรพ แต่แก้มใสก็ยืนยันกรานว่าจะไม่เลิกกับแฟนของเธอแน่นอน คุณนายญาติตาเครียดจนเส้นเลือดในสมองจะแตกอยู่ทุกวัน

“คุณลุงคุณป้าสะดวกไหมครับ” วีรยุทธ์ถามย้ำ เมื่อไม่ได้ยินคำตอบจากคนที่เจียบไปนาน

“อ้อ! สะดวกสิ สะดวกมากเลยลูก” คุณนายญาติตากัดฟันตอบ “ป้า คุณลุงไทรภพ และน้องแก้มใสจะไปตามนัดแน่นอน”

คนฟังพยักหน้ารับ หมดรุระที่จะพูด วีรยุทธ์ลุกขึ้นยืนเตรียมจะขอตัวกลับ แต่ดวงตาคู่คมก็ไม่วายจะมองหาใครบางคนอีกหน เขาก็แค่อยากหักทลายตามมารยาท

“น้องแก้มใส...”

“น้องแก้มใสเป็นไข ป้าให้นอนพักอยู่บนห้อง” คุณนายญาติาดพูดบอกก่อนที่ วีรยุทธ์จะเอ่ยจบประโยค เธอใช้มุกเดิมเพราะคิดเหตุผลอื่นไม่ทัน ชื่นบอกความจริง มีหวังงานแต่งคงล่มไม่เป็นท่า

วีรยุทธ์คือขมวด “น้องยังไม่หายเหรอครับ ไปโรงพยาบาลหรือยังครับ”

“ป้าพาไปแล้ว หมอบอกให้นอนพักเยอะ ๆ อีกวันสองสามวันน้องก็คงหายดี” เธอพูดแกลไปเรื่อย ว่าที่ลูกเขยมีสีหน้าเป็นกังวล อย่างน้อยแก้มใสก็เป็นเจ้าสาวของเขา เป็นภรรยาในอนาคตของเขา วีรยุทธ์อดหวังไม่ได้ ผ่านมาเป็นสัปดาห์แล้ว ทำไมเธอยังไม่หายเสียที

“ถ้ามีอะไรให้ผมช่วย คุณป้าบอกผมได้เลยนะครับ”

“ขอบคุณมากนะลูก ถ้าน้องดีขึ้นแล้วป้าจะส่งข่าวไปบอกนะ” คุณนายญาติาดยิ้ม ตาเวียร์เป็นผู้ชายที่จริงจัง ๆ ไม่รู้ว่าทำไมลูกสาวของเธอถึงปล่อยให้หลุดมือไปได้

“ผมลาครับคุณป้า”

“ขับรถดี ๆ นะลูก” หญิงสาวเดินไปส่งแขกที่หน้าประตู มองตามจนแน่ใจว่า อีกฝ่ายออกไปนอกเขตบ้านของเธอ ถึงได้ให้สาวใช้ไปตามสีเทียนมาหาเธอด่วน ๆ

“ไหนดีก่อนคุณนายบอกว่าเจอคุณหนูแก้มใสแล้วไม่ใช่เหรอครับ” สีเทียน ทำหน้าง อะไรคือการที่เขาจะต้องปลอมเป็นคุณแก้มใสอีกครั้งเล่า!

คุณนายญาติายกมีนวนดขม้บก่อนจะตอบ “เจอแล้ว แต่เธอเห็นคุณหนูแก้มใส กลับมากับฉันไหมล่ะ”

“อ้าว แล้ว...” ...ทำไมไม่พากลับมาล่ะครับ คนเป็นบ่าวไม่กล้าถามออกไป

“อย่าไปพูดถึงลูกไม่รักดีของฉันเลย” เธอโบกมือปิด ๆ ไม่มีทางเลยที่จะตาม แก้มใสกลับมาได้ ขอร้องสี่เทียนอาจจะง่ายกว่า

“มาพูดเรื่องของเราดีกว่านะ” คุณนายญาติายกพูดเสียงหวาน ตบพื้นที่ว่างข้างตัวเองให้คนอายุน้อยกว่ามานั่งด้วยกัน คนสวนที่เนื้อตัวมอมแมมไม่กล้าลุกจากพื้น เพราะกลัวทำโซฟาราคาแพงเปื้อน แต่เจ้าของมันกลับไม่ถือสาสักนิด เธอป้อนน้ำป้อนขนมให้สี่เทียนกินอย่างดี ทำทางแปลก ๆ ที่เห็นแล้วเสียวสันหลัง

“คุณนายพูดมาเลยก็ได้ล่ะครับ” เขาตรงเข้าประเด็น ไม่อยากต้องลุ้นเอาเอง คุณนายญาติายกอีก

“สี่เทียน... คือ... คือฉันจะจ้างเธอให้แต่งงานกับคุณเวียร์แทนคุณหนูแก้มใส”

“แต่งงาน?!!!”

“ใช่ และตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปเธอจะต้องปลอมตัวเป็นลูกสาวของฉัน”

“ผมจะไปทำแบบนั้นได้อย่างไรล่ะครับ!” สี่เทียนแหงล้น คุณนายต้องล้อเขาเล่นอยู่แน่ ๆ ให้เขาไปแต่งงานแทนลูกสาวของตัวเองเนียนะ?

“ทำได้สิ เธอก็เคยทำมาแล้วไง ตอนถ่ายรูปรีเวดดิ้ง เธอรู้ไหมไม่มีใครดูออกเลยนะ”

“แต่มันไม่เหมือนกันนี่ครับ ถ่ายรูปมันแค่แป็บเดียว แต่นี่มันงานใหญ่มากเลยนะครับคุณนาย” เขาค้านหัวชนฝา แต่คุณนายญาติาก็เถียงกลับทันที

“เหมือนกันสิ เหมือนกันเป๊ะเลย เธอก็แค่ใส่ชุดเจ้าสาว ยืนยิ้มให้แขกในงาน และจบด้วยการโยนดอกไม้ เห็นไหม่ง่ายนิดเดียว” สีเทียนหน้าหงิก คุณนายพูดเหมือนง่ายง่าย แต่สำหรับเขามันทำยากมากเลยนะ! ยืนยิ้มให้แขกกับโยนดอกไม้เนอะ เหรอ ง่ายนิดเดียว ไม่มีทางอะ

“ผมทำไม่ได้หรอกครับคุณนาย...” สีเทียนเบะปาก

“อย่าพูดอย่างนั้นสิสีเทียน” มือเรียวที่ประดับไปด้วยแหวนเพชรวางทับลงไปบนมือบาง

“เธอทำได้อยู่แล้ว ฉันเชื่อในตัวเธอนะ... ได้โปรดเถอะนะสีเทียน นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ แค่นี้ไปเข้าร่วมงานแต่งงานกับตาเวียร์ ทันทีที่งานจบลง ฉันจะไม่รบกวนเธออีกเลย” เธอซักแม่น้ำห้าสายมาหว่านล้อมให้เด็กหนุ่มยอมช่วย โทกออกไปแล้วก็ตาม เเยอะจนนับไม่ถ้วน

“แต่มัน...” สีเทียนคิดว่ามันไม่มีทางจบง่าย ๆ เหมือนที่คุณนายบอก ถึงเขาจะไม่เคยแต่งงาน แต่เคยดูละครนะ กว่าจะผ่านแต่ละขั้นตอนไปได้ไม่จะเห็นง่าย

ยิ่งครอบครัวของคุณนายเป็นไฮโซ นักข่าวคงมารอทำข่าวเยอะมากแน่ ๆ

“ผมทำไม่ได้จริง ๆ ครับ ขอโทษ...”

“สองแสนบาท”

“ครับ?”

“ฉันจ้างเธอสองแสนบาท ป้าพรบอกฉันที่บ้านเธอยังมีหนี้ก้อนโต ฉันคิดว่าเงินนี้อาจจะช่วยเธอได้นะ”

“คุณนาย...”

“ฉันขอยืนยันคำเดิมนะสี่เทียน ว่าฉันไม่ได้มีเจตนาจะเอาเงินฟาดหัวเธอ แต่เธอคงไม่รู้ว่ถ้าฉันไม่ได้เงินค่าสินสอดจากบ้านเจ้าบ่าวของลูกสาว บริษัทของฉันก็คงไปไม่รอดเหมือนกัน” คุณนายญาติตายอมพูดความจริงอย่างไม่อายให้เด็กหนุ่มฟัง เธอจับมือคู่เล็กของสี่เทียนมากุมไว้

“บริษัทของฉันกำลังจะล้มละลาย... ได้โปรดนะสี่เทียน ช่วยครอบครัวฉันด้วยนะ”

“คือ...”

“หรือให้ฉันไหวเธอก็ได้”

“อย่าขอบคุณนาย!” สีเทียนรีบคว้ามือคุณนายไว้ก่อนที่เธอจะไหว้เขาร่างบางมองหน้าหญิงสาวที่คล้ายจะร้องไห้ เริ่มใจอ่อน เขาขบริมฝีปากคิดไม่ตก เงินสองแสนมันเยอะมากเลยนะ ปลดหนี้ให้ที่บ้านได้ทันทีเลย แถมเงินยังเหลือพอให้พ่อกับแม่ได้หยุดพักทำงานอีกด้วย

“ผม...”

สีเทียนเหนื่อยใจที่ไม่ว่ายังไงเขาก็จะต้องแพ้ให้กับอำนาจของเงินทองอยู่เรื่อยไป เป้าหมายสูงสุดของเขาคือการที่ครอบครัวไม่มีหนี้สิน ที่ทำงานหนักทุกวันที่เพราะต้องการเก็บเงินให้ได้เยอะ ๆ ให้พ่อกับแม่ และตัวเขาเองสบาย

“ได้โปรดสีเทียน ไม่มีใครช่วยฉันได้นอกจากเธอแล้ว” คุณนายญาติอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายกำลังสับสน เพิ่มความน่าสงสารของตัวเองเข้าไปอีก สีเทียนเป็นคนอ่านง่าย คิดอะไรก็แสดงออกผ่านดวงตากลมโตนั่นหมด และเธอก็เห็นว่าเด็กหนุ่มกำลังจะใจอ่อน เธออาศัยการมีประสบการณ์ชีวิตมากกว่าพูดโน้มน้าวให้อีกฝ่ายตกลงจนได้

“ผม... ผมทำก็ได้ครับ” ใช้เวลาคิดอยู่สักพัก สีเทียนก็ตัดสินใจเลือกคว้าเอาเงินก้อนโตนั้นไว้ คุณนายญาติอาตาวาว ยกยิ้มพอใจ ก่อนจะเธอโถมร่างเข้ากอดเขาจนเกือบหายใจหลังตโกโซฟาด้วยกันทั้งคู่

“เธอพูดจริงหรือสีเทียน! ขอบใจมาก ๆ นะสีเทียน!!” เธอพูดขอบคุณอยู่หลายรอบ กอดอีกคนจมอกอยู่นานกว่าจะยอมปล่อย คุณนายโอนเงินสองแสน

ให้สี่เทียนทันที เป็นข้อผูกมัดว่าเขาไม่สามารถขอยกเลิกได้ คนไม่เคยเห็นเงินแสน
 ขนแขนลูก คนรวยใช้เงินหมดไวจนน่าใจหาย คุณนายคุยรายละเอียดคร่าว ๆ กับ
 สี่เทียนต่อว่าเขาต้องเตรียมตัวเป็นเจ้าของกำมะลออย่างไร วิธีการต่าง ๆ ต้องวางตัว
 แบบไหน เธอค้นอินเทอร์เน็ตหารูปครอบครัวของคุณเวียร์มาเปิดให้ดูว่าใคร
 ชื่ออะไรบ้าง แยกคนสำคัญที่ต้องทำให้ถูกมีกี่คน

สี่เทียนเดินกลับห้องพักคนงานด้วยสภาพที่เลือนลอย พ่อกับแม่ของเขาตกใจ
 ที่มีเงินโอนเข้าบัญชี ต้องให้ป้าพรช่วยอธิบาย สบายใจเรื่องปลดหนี้สินให้ที่บ้านได้ไม่นาน
 ก็ต้องกลับมานั่งเครียดต่อ ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ เลย คุณนายกำชับให้เขาจำบรรดาญาติ
 ผู้ใหญ่ของสองตระกูลให้ได้ แต่วันงานจริง ๆ เธอก็จะพยายามพาเขาหนีจากการ
 พบปะผู้คนให้ได้มากที่สุด หรือถ้าสามารถตามคุณหนูแก้วมัสไต๋จริงกลับมาแต่งงานได้
 สี่เทียนก็ไม่ต้องทำอะไรเลย ซึ่งก็เขาหวังให้คุณนายสามารถพาเจ้าสาวของคุณเวียร์
 มาแต่งงานให้ได้จริง ๆ

เวลาเดินผ่านไปไวเหมือนโกหก แผลอับเดียวก็ถึงวันศุกร์ วันนัดทานข้าว
 ร่วมกับครอบครัวรักษ์โกศล น้อยกับแป้วรับหน้าที่ช่วยแปลงโฉมให้สี่เทียนให้กลายเป็น
 คุณหนูแก้วมัสไต๋ คุณนายญาติาลงทุนสั่งซื้อวิกผมมากกว่าสิบทรงเพื่อให้เด็กหนุ่มเปลี่ยน
 เพื่อสร้างความแตกต่าง ร้างบางสวมชุด swing dress สีฟ้าอ่อน บนลาดไหล่เล็ก
 มีวิกผมเปียข้างสีน้ำตาล ใบหน้าหวานถูกแต้มเครื่องสำอางจนสวยสะพรั่งเกินชาย
 คุณไตรภพที่เพิ่งเคยเห็นคนสวนแต่งเป็นลูกสาวของตัวเองมีชะงักเล็กน้อย จากที่
 ไม่เชื่อคำโอ้อวดของภรรยาว่าอีกฝ่ายเหมือนแก้วมัสไต๋จนแยกไม่ออก ก็ต้องกลับคำพูด

“พ่อแม่คุณเวียร์ชื่ออะไร”

“พ่อชื่อวสันต์ครับ ให้เรียกว่าคุณลุงสันต์ ส่วนแม่ชื่อจารุณี เรียกคุณป้าณีครับ”

“ดีมาก” คุณนายญาติาด้าเอ๋อชม เธอรู้ว่าสี่เทียนต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะจำชื่อของสองครอบครัวให้ได้ เด็กหนุ่มมีความประหม่าอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะเมื่อต้องมานั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตา เธอคอยจับมือปลอบให้สี่เทียนใจเย็น ๆ อย่าตื่นเต้นเกินไป อย่าแสดงพิรุณ ให้เล่นตามบทของเธอที่ซ้อมมา

“ทานเยอะ ๆ นะจ๊ะแก้มใส”

“คะ” สี่เทียนตอบรับคำแม่ของคุณเวียร์เสียงเบา เขาถูกบรีฟมาว่าให้พูดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพยายามวางตัวเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องเกร็ง ทว่าทุกอย่างก็ยากไปหมด อาหารทุกจานบนโต๊ะน่ากินมาก จัดจานสวยงามเหมือนที่เคยเห็นในรายการเซฟกระทะเหล็ก แต่บุคคลที่มาจากแดนปลาร้าแบบเขา ไม่ถูกปากกับรสชาติเลียนของอาหารอิตาลีที่แม่คุณเวียร์บอกว่าสั่งแม่ครัวทำให้คุณหนูแก้มใสเป็นพิเศษ ตักได้ไม่กี่คำก็ต้องวางช้อนลง ขอบคุณตัวเองที่ยังซ่อนสีหน้าแหย ๆ ไว้ได้

คุณไตรภพกับคุณนายญาติาด้าชวนพ่อแม่คุณเวียร์คุยเรื่องธุรกิจไปเรื่อย ๆ เพื่อไม่ให้สี่เทียนต้องพูดอะไรมาก เด็กหนุ่มนั่งเงียบ ๆ วางสายตาไว้ที่แก้วน้ำเปล่าจนทุกคนเริ่มอิม หัวข้อการสนทนาถูกเปลี่ยนมาที่ว่าที่สะใภ้แทน คุณหนูแก้มใสตัวปลอมชะงัก นั่งหลังตรงทันที

“เห็นพี่เวียร์เขาบอกว่าน้องแก้มใสไม่สบาย เป็นอย่างไรบ้างคะ เหมือนเสียงจะแหบนิดหน่อยใช่ไหมลูก”

“เอ่อ” สีเทียนสะกิดแขนคุณนายญาติได้โตะ ขอความช่วยเหลือ

“อะ...อ้อ หมอบอกว่าเสียงของแก้มใสจะแหบแบบนี้ไปสักพักนะค่ะคุณมณี”
คุณนายญาติรับไม้ต่อ ก่อนจะลอบถนหายใจเมื่อคุณมณีเชื่อสนิทใจ

“ตายจริง ป้าเป็นห่วงนะค่ะแก้มใส มีอะไรให้ป้าช่วยบอกได้เลยนะจ๊ะ คุณลุงเขารู้จักหมอเก่ง ๆ เยอะ ไม่ต้องเกรงใจนะ” คุณมณียิ้มหวานให้ว่าที่เจ้าสาวของลูกชายที่วันนี้ดูน่ารักน่าชังกว่าเคย เวลาที่แก้มใสยิ้มให้เธอ เด็กสาวจะยิ้มทั้งปากและดวงตา เวลาที่เอ่ยขอบคุณก็จะยกมือไหว้ทุกครั้งไป ต่างจากเมื่อก่อน

“ขอบคุณค่ะคุณป้า”

คุณมณีหลุดยิ้มที่แก้มใสยกมือไหว้เธอเหมือนที่คิดไว้ และเหมือนความรักของสะใภ้คนสวยจะไม่ใช่แค่เธอที่มองเห็น เจ้าลูกชายจอมบังงานของเธอก็เอาแต่แอบมองหนูแก้มใสไม่วางตา ทั้งที่ปกติเสียงได้เป็นเสียง

“เวียร์พาน้องออกไปเดินเล่นที่สวนสิ” คุณมณีเอ่ยบอกลูกชายหลังจบอาหารมื้อค่ำ สีเทียนรีบมองหน้าคนพูดก่อนจะหันไปมองคุณนายญาติว่าควรทำยังไงดี แต่เธอก็แค่นิ่งเฉย ๆ เพราะไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน

“ครับแม่”

สี่เทียนผลอหันไปสบตากับคนที่เพิ่งตอบตกลงจะพาเขาไปเดินเล่น ตาตุ ๆ นั้น
จ้องกลับจนต้องหลบสายตาไปทางอื่น คนอายุมากกว่าลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะ
เดินมาทางเขา สี่เทียนเลยต้องลุกแล้วเดินตามหลังคุณเวียร์ไปอย่างเสียวไม่ได้

ผู้ใหญ่ที่นั่งสังเกตเหตุการณ์อยู่ปากกันยิ้มกริ่ม เห็นทีความฝันที่อยากจะอุ้มหลาน
ก็คงไม่ยากเกินไป

ห้องฟ้าในยามค่ำมืดมิด แต่ก็ยังมีแสงสว่างน้อย ๆ จากดวงจันทร์และ
ดวงดาวที่ส่องแสงระยิบระยับ สี่เทียนเดินตามหลังเจ้าของบ้านที่พาเขาลัดเลาะ
มาทางศาลาข้างน้ำตกจำลอง พื้นที่คฤหาสน์หลังโตของคุณเวียร์กว้างขวางกว่าบ้าน
คุณนายญาติหลายเท่า โรงจอดรถไม่มีที่ว่าง นอกจากเฟอร์รารีที่คุณเวียร์ขับ ก็มี
รถสปอร์ตคันอื่นจอดอยู่ด้วย

คนอายุมากกว่าพาเขามานั่งเล่นไกลสายตาผู้ใหญ่ เราสองคนไม่มีใครพูดอะไร
สี่เทียนเดินช้า ๆ ทั้งระยะห่างจากร่างสูง บรรยากาศรอบกายเงียบสงัดจนได้ยินเสียง
หายใจ แก้มใสก้ามะลอที่งัดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้สักในศาลา ขณะที่วีรยุทธเดินไปฟังหลัง
กับต้นไม้ เขาหยิบโทรศัพท์มาตรวจงานที่เลขาฯ ส่งให้มาเวลา ตั้งใจว่าอีกสักพัก
ค่อยพาลูกสาวของเพื่อนพ่อกลับไปเข้าบ้าน เขาไม่อยากฟังแม่บ่นว่า ‘ทำไมไม่รู้จัก
ใช้เวลาอยู่กับน้องบ้าง’

สี่เทียนลอบมองคนตาตุที่กำลังทำหน้าที่เครียด ตอนกินข้าวเขารู้ว่าคุณเวียร์แอบมอง
กันอยู่ตลอด เขาทำตัวไม่ค่อยถูกเวลาที่นัยน์ตามมองมาอย่างจับผิด ไม่รู้ว่าคุณเวียร์กำลัง
คิดอะไรอยู่ พอเห็นว่าอีกฝ่ายเอาแต่สนใจไอโฟนในมือ ไม่ได้เหลียวแลกันก็ค่อยโล่งอกหน่อย

คนสวนนั่งมองต้นไม้บานาพันธุ์รอบกายไปเพลิน ๆ สายลมตอนกลางคืนพัดผ่านให้เย็นสบาย สักพักก็ก้มเก็บเศษดอกเข็มที่พื้นมาร้อยต่อกันเป็นสายยาว สีเทียนมีสมาธิกับเรื่องเล่น ๆ จนลืมเวลา เขาตัดขาดจากโลกภายนอก เด็กหนุ่มจริงจังกับการร้อยดอกเข็มให้เป็นสายยาว ๆ บางก้านที่เริ่มแห้งเหี่ยวก็ทำให้สายขาดง่าย ต้องหาอันใหม่มาต่อเพิ่ม พอทำได้สำเร็จก็เปลื่อยิ้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ โดยไม่รู้เลยว่าพฤติกรรมน่ารักของตัวเองถูกบันทึกภาพไว้ด้วยดวงตาของวีรยุทธไว้หมดแล้ว

ชายหนุ่มพูดคำว่าแปลกเป็นพันรอบในใจ กิริยาท่าทางของแก้มใสเปลี่ยนไปจากที่เธอเคยพยายามเข้าหาเขาเหมือนจะกลืนกิน ก็เอาแต่หลบสายตา กัน ไม่มีการยิ้มยั่วยวน ไม่มีการพูดจาระคายหู ไม่มีทุกอย่างที่ไม่ดีที่เธอเคยทำ เธอเปลี่ยนไปราวกับคนละคน ไม่ใช่ว่าเขาคิดถึงหรือรู้สึกโหยหานิสัยเก่าของเธอ แต่เพราะกิริยาของหญิงสาวที่ต่างจากเดิมมันทำให้เธอมีเสน่ห์ต่างหาก

มือบางที่จับดอกเข็มอย่างอ่อนโยนก็น่ารัก ดวงตากลมโตเหมือนกระต่ายขี้ตกใจที่กำลังประสานสายตากับเขาอยู่ก็น่ามอง แก้มใสในตอนนี้อาจไม่สามารถสบตาเขาได้เกินสิบวินาทีด้วยซ้ำ ถ้าเธอกำลังแกล้งทำ แกล้งเล่นละครสบตาเขา เธอก็ต้มเขาได้จนเปื่อย

“คิดจะทำอะไรกันแน่” วีรยุทธกอดอก เอ่ยถามเสียงราบเรียบ สีเทียนปล่อยดอกเข็มร่วงหล่นพื้น เจ้าของใบหน้าเนียนที่นั่งอยู่บนศาลาอีกอักไม่ยอมตอบ ลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ เขาไม่เข้าใจคำถามของคุณเวียร์ ร่างสูงเดินเข้ามาหากัน จนมาหยุดยืนที่ปลายเท้า คนตาคุดอนหายใจแรง ๆ เพราะไม่ได้รับคำตอบ

“ถ้าคิดจะเปลี่ยนตัวเองเพื่อให้พี่รักเธอก็หยุดเถอะ” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเอาแต่เงียบ เขาจึงพูดต่อ

“ต่อให้เธอจะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นยังไง พี่ก็ไม่มีทางรู้สึกอะไรกับเธอ” สีเทียนกะพริบตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจว่าคุณเวียร์กำลังพูดเรื่องอะไร เขารับฟังโดยไม่ปริปากโต้ตอบอะไรสักคำ

“เป็นตัวของตัวเองไปเถอะ อย่ามาทำอะไรเพื่อพี่เลย เพราะต่อให้เราแต่งงานกัน มันก็จะเป็นแค่การแต่งงานในนาม อย่างที่พี่เคยบอกว่าถ้าเธอต้องการหย่าเมื่อไหร่ พี่จะหย่าให้เธอทันที”

คนตาตุ่มด้อยคำใจร้ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ระยะห่างของเราเหลือไม่กี่ก้าว เขาสบตากับเธอ มองลึกเข้าไปข้างในนัยน์ตาที่วูบไหว ทว่าไม่มีคลื่นอารมณ์ของความโกรธเคืองหรือเศร้าโศกเสียใจให้เห็น เขาพบว่าแก้มใสดูนุ่มนวลมากกว่าจะเจ็บปวดที่เขาปฏิเสธความรักจากเธอ

สีเทียนเกาหัวแกรก ๆ เขาไม่รู้ต้นลึกหนาบางระหว่างคุณเวียร์กับคุณหนูแก้มใส ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาคุณ ๆ เป็นไปในทิศทางไหน แต่ถ้าสีเทียนเป็นคุณหนูแก้มใส ตัวจริงมาได้ยินเจ้าบ่าวของตัวเองพูดจาแบบนี้ก็คงจะใจเสียอยู่ไม่น้อย ยังไม่ทันแต่งงานกันเลยก็พูดเรื่องหย่าเสียแล้ว

“ไม่รักเลยหรือคะ?”

“อะไรนะ” วีรยุทธ์หุแว่ว เขาเลิกคิ้วถาม ทว่าอีกฝ่ายกลับส่ายหน้าปฏิเสธว่า ไม่ได้พูดอะไร สีเทียนก้มหน้าลง แอบหยิกแขนตัวเองที่ยุงไม่เข้าเรื่อง พวกคุณ ๆ เขาจะรักกันหรือเปล่านั้นไม่ใช่เรื่องของเราสักหน่อยไอ้เทียนเอ๊ย!

วีรยุทธ์ถอนหายใจ ก่อนจะเบนสายตาไปทางอื่น ตอนเห็นสีหน้าที่เจ้าสาว หงอยลง ‘ไม่รักเลยหรือคะ?’ เขาคิดว่าตัวเองได้ยินไม่ผิด จู๋ ๆ หัวใจก็สั่นคลอน ดอกไม้ในมือบางเหี่ยวเฉาไม่สดใสเหมือนคนถือ จนเขาต้องถามตัวเองในใจว่าพูดแรงไปหรือเปล่า พอไม่ได้รับรีแอ็กชันนางมารร้ายอย่างที่เคยได้รับ เขากลับรู้สึกผิด

แต่มันก็คือความจริงนั่นแหละ เพราะเขาจะไม่รักหรอกนะ ไม่มีทางรักเธอหรอก จะไม่ยอมให้หน้ากากที่เธอใส่เข้าหากันมาทำให้เขาเปลี่ยนใจได้

“ไซ้”

“คะ?” สีเทียนเอียงคอ สบตากับคนพูดที่เดินมานั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“พี่ไม่รักเธอเลย” สีเทียนสะอึก ไม่คิดว่าคุณเขาจะได้ยิน และไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะตอบกันตรง ๆ อย่างไม่รักษาน้ำใจใด ๆ แก้มใสตัวปลอมไม่ตอบรับอะไร คนหน้าหวาน คิ้วขมวด เผลอทำปากยูใส่คนใจร้าย ไอ้เทียนไม่น่าไปคิดถึงคนใจร้ายอย่างเขาอยู่เป็นอาทิത്യเลย! ไม่รู้จักถนอมใจคนอื่นเลยสักนิด!

วีรยุทธ์สบตากลับไม่ยอมแพ้ เขากระตุกยิ้มมุมปากตอนที่ได้เห็นเธอทำแววตา อาฆาต แต่มันตลกตรงที่มันไม่ได้น่ากลัว แต่น่าขำเหมือนแมวตัวเล็ก ๆ ชู่ฟ่อเสียมากกว่า

ร่างสูงเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาให้นั่งเล่นอีกสักพัก ระหว่างเรา
ได้รับทสนทนา ผู้หญิงที่นั่งตรงหน้าเขาหันคอมองไปทางน้ำตก แสงสีส้มจากโคมไฟ
ข้างศาลาส่องโอบหน้าवलให้น่ามอง เวียร์วางสายตาไว้ที่คนตัวเล็ก พอไม่มีใคร
พูดอะไรบาดหมางใจใส่กัน บรรยากาศของเรากลับผ่อนคลายลง คนตาดุก้มลง
เก็บบางอย่างยื่นไปให้อีกฝ่าย

สี่เทียนกะพริบตาปริบ ๆ มองดอกเข็มจำนวนมากที่กองเป็นภูเขาอยู่บนโต๊ะ
เขาแอบเบ้าปากไม่ให้คุณเวียร์เห็น ตบหัวแล้วจะมาลูบหลังกันหรือยังไง เด็กหนุ่มเมิน
ดอกเข็มที่คนอายุมากกว่าหาใหม่ให้ แต่ก็้มลงไปเก็บจากที่พื้นมาร้อยเป็นสาย
ด้วยตัวเอง

“หึ”

วีรยุทธ์หัวเราะออกเสียง เขาโดนเอาคืนสินะ แต่จะให้เธอชนะไปแล้วกัน
ไม่อยากจะทำให้สวนดอกไม้บ้านตัวเองเหี่ยวเฉาตามอารมณ์ของใครบางคนเหมือน
เมื่อครู

...ปล่อยให้มันสดใสอย่างที่ควรจะเป็น

บทที่ 4

โรงแรมชั้นนำอันดับหนึ่งของประเทศถูกเลือกเป็นสถานที่จัดงานแต่งงานของคุณเวียร์และคุณหนูแก้มใส ทั้งพิธีการในตอนเช้าและงานเลี้ยงในตอนเย็น ซึ่งเจ้าของโรงแรมก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล เป็นครอบครัวของเจ้าบ่าวเอง ตระกูลรักรัษโกศลจัดการทุกอย่างให้สมกับฐานะ สมกับฉายาค่าสินสอดร้อยล้านอย่างที่กำลังเป็นข่าว

แต่โชคไม่เข้าข้างคุณนายญาติา เมื่อเธอไม่สามารถพาคุณหนูแก้มใสตัวจริงกลับมาร่วมงานได้ คุณหนูแก้มใสให้เหตุผลว่ากำลังตั้งครรภ์กับแฟนหนุ่มนักธุรกิจ คุณนายญาติาเป็นลมตอนที่ทราบเรื่อง คุณไตรภพต้องรีบพาภรรยาส่งโรงพยาบาล ก่อนจะประกาศตัดหางปล่อยวัดลูกสาว ไม่ให้กลับไปเหยียบที่บ้านอีกเด็ดขาด และสั่งให้เธอย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับคนรักซะ จะได้ไม่ทำความลับแตก จนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดีค่อยกลับมา

นั่นหมายความว่าสี่เทียนต้องปลอมเป็นคุณหนูแก้มใส แต่งงานกับคุณเวียร์แทนอย่างไม่สามารถถอนตัวได้ เขาเกือบจะเป็นลมตามคุณนายญาติาไปอีกคน ตอนที่รู้ว่าต้องใช้ชีวิตเป็นภรรยาคุณเวียร์ไปอีกสามร้อยหกสิบห้าวัน เขามีสิทธิ์ปฏิเสธไม่ทำก็ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะคุณนายญาติาเพิ่มเงินค่าจ้างให้เป็นเงินห้าล้านบาท เขาถึงสละสิทธิ์การปฏิเสธไป ยอมพ่ายแพ้ให้กับเงินเจ็ดหลักโดยปริยาย เพื่อไม่ให้การหย่าเร็วเป็นขี้ปากชาวบ้าน เขาเลยต้องปลอมตัวเป็นคุณหนูแก้มใสหนึ่งปีเต็ม

“ยิ้มเข้าไว้สีเทียน ยิ้มเข้าไว้” คุณนายญาติตาเอ่ยบอกเด็กหนุ่มที่อยู่ในชุดไทยจักรีเนื้อผ้าไหมราคาแพงสีโรสโกลด์ วิกรมยาวทำให้เจ้าสาวก้ำมะลออย่างสีเทียนสวยงามไร้ที่ติ กรอบหน้าหวานเกินเพศชายเติมเครื่องสำอางแน่นเพื่อให้โดดเด่นที่สุดในงาน เธออยากให้แก้มใสอ่อนหวานได้เท่าสีเทียน ไม่ใช่เหมือนกันแค่ภายนอก แต่กิริยาต่างกันราวฟ้ากับเหว

“ผมตื่นเต้นมากเลยครับคุณนาย” สีเทียนที่กำลังรอให้เจ้าบ่าวแห่ขบวนชั้นหมากมาหานั่งไม่ติดเก้าอี้ ลูกเดินไปเดินมาด้วยความประหม่า คุณนายญาติตาจัดให้พิธีสู้อขอเป็นไปอย่างเรียบง่าย มีแค่ญาติคนสนิทที่มาร่วมงาน แต่พอทั้งสองตระกูลรวมกันแขกในงานก็เยอะมากอยู่ดี สมองปลาทองของสีเทียนจะระเบิดเพราะต้องจดจำชื่อของพวกเขาให้หมด

“หายใจเข้าลึก ๆ เธอมายืนรอหน้าประตูได้แล้ว น้อยบอกฉันว่าคุณเวียร์กำลังจะผ่านประตูสุดท้ายมาแล้ว” คุณนายญาติตาจูงมือเขาให้ไปยืนประจำตำแหน่งเสียงเฮฮาข้างหลังประตูบานใหญ่เริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ สีเทียนพอจับใจความได้ว่าเพื่อนของคุณหนูแก้มใสกำลังหยอกล้อ ต่อรองให้คุณเวียร์เพิ่มซองเงินอีก แถมยังให้คุณเวียร์ตะโกนบอกรักคุณหนูแก้มใสดัง ๆ อีกด้วย

ตั้งแต่การนั่งเล่นดอกเข็มที่ศาลาข้างบ้านคุณเวียร์ในคืนวันศุกร์ที่ผ่านมา สีเทียนก็ไม่ได้เจอหน้าอีกฝ่ายอีกเลย หน้าทีการจัดงานแต่งให้ออกมาสมบูรณ์แบบตกเป็นของผู้ใหญ่ที่ไม่อยากขายหน้าใคร เขาพบว่าเงินสามารถเสกสรรทุกอย่างได้ตามใจ หากเรามีมันในกระเป๋ามากพอ เจ้าบ่าวเจ้าสาวไม่ต้องทำอะไรมากมาย แค่แต่งหน้าทำผม รอเดินเข้าพิธี

‘อะไรรนะคะ ไม่ได้ยินเลยคะ’

‘พี่รักแก้มใส’ แก้มใสตัวปลอมที่ยืนฟังอยู่ข้างหลังประตูทำหน้าที่แหย ช่างเป็นประโยชน์บอกรักที่ไม่มีความจริงใจอยู่เลย น้ำเสียงติดรำคาญเสียด้วยซ้ำ

‘ดังอีกคะ’

‘พี่รักแก้มใส!!’

‘เฮ!!!’

‘แหม ๆ บอกรักเสียงดังมากเลยนะคะ ยอมก็ได้ เจ้าบ่าวเชิญเข้าไปหาเจ้าสาวได้เลยค่า!’

สี่เทียนใจเต้แรง คุณนายญาติาดูบแผ่นหลังบางให้ใจเย็น ประตูบานใหญ่ค่อย ๆ ถูกเปิดออกช้า ๆ ร่างสูงที่อยู่ในชุดเสื้อราชปะแตนโจงกระเบนสีเดียวกับชุดเจ้าสาวก็เดินเข้ามา ทันทีที่ได้พบหน้าอีกฝ่าย เราชะงัก หยุดมองกันและกัน

วีรยุทธ์ไม่มีแก้มใสจะแต่งงาน เขาเบื่อกับที่ต้องมาขึ้นหน้า ไม่ชอบอะไรที่ยุ่งยากกว่าจะผ่านแต่ละพิธีได้ อากาศร้อนทำให้หงุดหงิด ทว่าความงดงามของร่างบางตรงหน้ากลับปิดเป้าความขุ่นมัวในใจของเขาให้มลายหายไปจนหมด ดวงตาคู่คมไล่เชยชมความสมบูรณ์แบบเหมือนภาพวาดนางในวรรณคดีช้า ๆ แก้มใสสวยงามไร้ที่ติ เขาเหมือนตกอยู่ในภวังค์ หัวใจระตุกเต้นผิดจังหวะ คล้ายว่าโดนนัยน์ตากลมโตะร้ายมนต์สะกดให้ละลายตาไปไหนไม่ได้

“อะแฮ่ม! ตาเวียร์จ๊ะ มารับน้องไปสิลูก”

“คะ...ครับ” วีรยุทธกระแอมตอบรับในลำคออย่างหลุ่ดมาด เขายกมือเกาจมูกแก้้เก้อ เป็นฝ่ายหลบตาแก้้มใส่ที่จ้องมองมาที่เขาไม่ต่างกัน ขายาวก้าวเข้าไปหาเจ้าสาวคนสวย ยื่นมือออกไปให้เธอจับ วีรยุทธยี้ดอก เก๊กทำเป็นหน้าหนึ่ง แต่ในใจสั้นไหว ต่อให้เขาไม่ได้เต็มใจแต่งงานแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าแอบตื่นเต้น มันเป็นความรู้สึกอัดแน่นอยู่ในอกจนเขาต้องกล่อมประสาทตัวเองให้กลับมาเป็นปกติ ไม่ใช่เด็ก ๆ ที่จะมาประหม่า เหมือนเพิ่งเคยเจอสาวครั้งแรกเสียหน่อยไอ้เวียร์!

สี่เทียนม้มปาก มือเรียวค้อย ๆ วางทาบทับลงไปบนฝ่ามือใหญ่ คนอายุมากกว่าไม่แสดงสีหน้าอะไร ร้างสูงแค่สอดนิ้วประสานจนมือเราแนบสนิทกัน มันอบอุ่นมากพอที่จะทำให้สี่เทียนลดอาการตื่นเต้นลงได้บ้าง แต่แก้้มสองข้างร้อนผ่าว คุณเวียร์ดูดีเหมือนรูปปั้น เหมือนงานศิลปะราคาแพงที่ใคร ๆ ก็อยากจะได้มาครอบครอง

คุณเวียร์พาร่างบางเดินผ่านผู้คนมากมายมายังห้องที่จัดเตรียมไว้สำหรับพิธีสวมแหวน ผู้ใหญ่ของสองครอบครัวนั่งรอพวกเราอยู่ตรงหลังโต๊ะวางสินสอดทองหมั้นจำนวนมหาศาล สี่เทียนตาพร่ามัวไปกับความระยิบระยับของเพชรพลอยหลายสิบกะรัต แฉกเช่นเดียวกับคุณนายญาติ คุณไตรภพที่อดใจรอที่จะเป็นเจ้าของพวกมันไม่ไหวแล้ว

“ได้ฤกษ์ดีแล้ว ตาเวียร์สวมแหวนให้แก้้มใส่ได้แล้วลูก” หลังจากทีครอบครัวฝ่ายเจ้าสาวทำการนับสินสอดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็ถึงเวลาที่เจ้าบ่าวจะต้องสวมแหวนให้เจ้าสาว วีรยุทธหยิบกล่องแหวนเพชรซึ่งเป็นมรดกตกทอดของวงศ์ตระกูลขึ้นมาถือไว้เงยหน้าสบตากับหญิงสาวที่ขึ้นชื่อว่าเป็นภรรยา แม้ความรู้สึกรักและยินดีจะไม่เต็มเปี่ยม

ในหัวใจ เรียกได้ว่ามันแทบน้อยนิดจนสัมผัสไม่ได้ แต่การที่เห็นพ่อแม่และญาติพี่น้องของเขามาร่วมแสดงความยินดี วีรยุทธ์ก็อยากให้งานมันผ่านไปด้วยดี เขาส่งยิ้มบาง ๆ ให้เธอก่อนจะกุมมือซ้ายของเธอไว้ บรรจงสวมแหวนที่เป็นสัญลักษณ์ว่าเขาได้เริ่มต้นชีวิตคู่กับเธอแล้วอย่างช้า ๆ

สี่เทียนรู้สึกเย็นที่นิ้วนางข้างซ้าย หนูน้อยหายใจแรงเพราะความรู้สึกหลากหลายที่ล้นอก มันประหม่าระคนหวาดกลัวที่สายตานับสิบยี่สิบคู่จับจ้องมอง ว่ากันว่าคนที่ทำความผิดจะรู้สึกเหมือนมีชนกติดหลัง สี่เทียนกลัวว่าจะมีใครจับได้ว่าเขาไม่ใช่คุณหนูแก้วใสตัวจริง ร่างบางสั้นเล็กน้อย

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า” วีรยุทธ์มองออก คนตาคูที่วันนี้หล่อกว่าทุก ๆ วัน โนม้หน้าเข้าไปใกล้แก้วใสกำมะลอที่เบะปากคล้ายคนจะร้องไห้ วีรยุทธ์ลูบมือบางเบา ๆ ให้เธอสงบลง เขาคิดไปเองว่าเธอคงจะตื่นตันใจมากที่ได้แต่งงานกับเขา ส่วนคนที่ถูกปลอบใจเย็นลงได้ สี่เทียนเปลอกำมือคุณเวียร์ไว้แน่น ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

ภาพน่ารักของคู่บ่าวสาวที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ เรียกเสียงแซวของแขกในงานได้เป็นอย่างดี มองจากมุมคนภายนอก เหมือนเจ้าบ่าวกำลังหอมแก้วเจ้าสาวอยู่เลย สวยหล่อเหมาะสมกันมาก ๆ

“ขอบคุณพี่เขาสิแก้วใส” คุณนายญาติาคระซิบ สี่เทียนได้สติปล่อยมือคุณเวียร์ คนตัวเล็กเปลี่ยนเป็นพนมมือไหว้ก่อนจะก้มลงไปกราบตรงหน้าตักของคุณเวียร์ อย่างที่คุณนายเคยสอน ก่อนจะสวมแหวนให้อีกฝ่ายบ้าง คู่แต่งงานหันหน้าเข้าไปไหว้ผู้ใหญ่ของสองตระกูลที่ถือว่าเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว

บรรยากาศในงานยังคงตลอบอวลไปด้วยความปิติยินดีตลอดจนจบพิธี หลังน้ำพระพุทธรณ์และประสาธพร สีเทียนไม่ได้ทำอะไรมากนอกจากยิ้มและพยักหน้า รับคำอวยพรจากผู้ใหญ่มากหน้าหลายตาที่เขาไม่รู้จักสักคน และเพื่อไม่ให้คนจับได้ คุณนายญาติเลยรีบพาสีเทียนไปพักเมื่อเสร็จสิ้นพิธีในช่วงเช้า ปล่อยให้วีรยุทธรับหน้าคนเดียว ชายหนุ่มเอาแต่มองหาเจ้าสาวคนสวยของตัวเอง คอยตอบคำถามผู้ใหญ่ แทนฝ่ายหญิง

เข้าสู่พิธีการตอนเย็น คุณนายญาติขอให้สีเทียนอดทนอีกหน่อย ผ่านงานเลี้ยง ตอนกลางคืนไปได้ เรื่องยาก ๆ ก็จบลง เด็กหนุ่มน้ำตาจะแตกทุก ๆ สิบวินาที สีเทียนรับมือกับสถานการณ์ที่มีคนเยอะ ๆ ไม่ค่อยเก่ง เขาไม่ชอบเข้าสังคม ไม่ชอบ ความหรูหรา มันทำให้เขารู้สึกตัวเล็ก หายใจไม่ค่อยออก

“เจ้าบ่าวเจ้าสาวเตรียมตัวนะคะ พอสตาร์เปิดประตูออกให้คุณสองคน เดินออกไปเลยนะคะ”

“ครับ” วีรยุทธโคลงหัวให้ออร์กานาในเซอร์ ก่อนจะชำเลืองมองแก้มใสที่ เปลี่ยนไปใส่ชุดเจ้าสาวสีขาวยาวฟูฟ่อง เธอกำลังทำหน้าที่เคร่งเครียดไม่พูดไม่จา ยกมือ ปิดเกาะอกตัวเองอย่างคนไม่มั่นใจ สีหน้าเธอไม่สู้ดีเท่าไรหรอก อย่างกับเจ้าสาวที่ถูกบังคับ ให้มาแต่งงาน เธอมีอาการประหม่าจนสังเกตได้ตั้งแต่พิธีการตอนเช้าแล้ว

“ขอโทษนะครับ”

“ค่ะคุณวีรยุทธ” ออร์กานาในเซอร์คนเดิมตอบรับคำชายหนุ่ม

“ไม่ทราบว่าคุณจะมีผ้าคลุมสีขาวที่เข้ากับชุดคุณแก็มใส่ไหมครับ”

“สักรุ่นะคะ” วีรยุทธ์พยักหน้ารับ รอไม่นานเขาก็ได้สิ่งของที่ต้องการ
ร่างสูงยื่นผ้าผืนนั้นให้กับคนข้างกายโดยไม่พูดอะไร แต่อีกฝ่ายก็ยังยืนนิ่งเงียบ

“รับไปสิ”

“ครับ... เอ่อ ค่ะ?” สีเทียนที่จมอยู่ในโลกของตัวเองสะดุ้งโหยง มองผ้าสีขาว
สลับกับมองหน้าคุณเวียร์อย่างไม่เข้าใจ

“อยากได้อะไรไปคลุม... เอ่อ ...ไว้หรือเปล่า” วีรยุทธ์เบนหน้าไปทางอื่นตอนพูด
ใบหูซบสีเลือด ไม่มองไปยัง ‘เอ่อ’ ที่ว่า เขาคิดว่าเธอคงจะรู้สึกไม่สบายกับชุดที่ใส่อยู่

“ยะ...อยากได้ หนูอยากได้ค่ะ” สีเทียนตาวาว แบนมือขอผ้าคลุมกับคนตัวสูง
วีรยุทธ์มุ่มปากกระตุก เขาวางผ้าลงบนมือคนที่แทนตัวเองว่าหนูได้อย่างน่ารัก

“ขอบคุณนะคะ” แก็มใส่กำมะลอรับไปทางคลุมหน้าอกของตัวเองไว้ ออร์กานไนเซอร์
ที่ยืนอยู่ด้านข้างเข้ามาช่วยจัดแต่งจนมันออกมาดูดีเข้ากับชุดแต่งงาน สีเทียนรู้สึกอึ้งใจ
ขึ้นมาหน่อย ร่างบางระบายยิ้มน่ารักออกมา มันสดใสจนบางคนที่ไม่แอบมองอยู่ใจชื้น
ไม่เสียแรงที่ขอผ้าคลุมมาให้เธอ

“!!”

วีรยุทธส์สันศิระชะไปมาเรียกสติที่หลุดลอยของตัวเอง กอดอกหันหน้าเข้าประตู ด้วยท่าที่ชิงชัง เขาเปลือใจอ่อนให้แก้มใส่ไปกี่ครั้งแล้วก็ไม่รู้ ท่าทางงะแงะของเธอ มันทำให้เขารู้สึกอยากดูแลเธอตลอดเวลา

สต๊าฟกำลังจะเปิดประตูห้องจัดเลี้ยงตามเวลาที่กำหนดไว้ สีเทียนหุบยิ้ม รู้สึกตื่นเต้นจนควบคุมการหายใจไม่ได้ ข้างในห้องจัดเลี้ยงบรรจุแขกผู้มีเกียรติและสื่อมวลชนมากมายที่ตั้งตารอจับภาพพวกเขาเพื่อไปทำข่าว มันยากเกินไปที่จะให้เขาแสดงเหมือนมืออาชีพ ร่างบางก้าวเตาะแตะเข้าไปใกล้วีรยุทธส์ผู้เป็นที่พึงเดียว ในตอนนี้ มือเล็กคว้าชายเสื้อของเขา ออกแรงเขย่าจนวีรยุทธส์ต้องหันมามอง

“เป็นอะไร”

“กะ...กะ”

“อะไรนะ... เราต้องไปแล้ว” สัญญาณปล่อยตัวจากสต๊าฟขัดก่อนที่สีเทียนจะได้พูดอะไร วีรยุทธส์เตรียมจะออกเดิน แต่เจ้าสาวของเขากลับไม่ยอมขยับเขยื้อน

“เธอเป็นอะไร”

“กะ...กะ...กลัว”

ตากลมเคลือบด้วยหยาดน้ำใสประกายประสานสายตากับคนตัวสูง สีเทียนขาสั่นพับ ๆ พุดติดอ่างฟังไม่รู้เรื่องจนวีรยุทธส์ต้องโน้มความสูงลงไปให้เท่ากัน

“นะ...หนู กะ...กลัวค่ะ” ปากสีชมพูขยับเอื้อนเอ่ยซ้ำ ๆ ต่อให้ตาของคุณเวียร์ จะดูแค่นั้น มันก็น่ามองกว่าสายตาของนักข่าวเยอะเลยล่ะ เด็กหนุ่มรู้สึกตื่นกลัวจน ไม่กล้าเดินเข้าไป อยากจะร้องไห้แงแง วิ่งหนีไปซ่อนที่ไหนสักที่ ไหนคุณนายบอกว่า มีแต่คนในครอบครัวไง! นี่เซเลบไฮโซมากันตั้งเยอะ!

“กลัวอะไร” เวียร์คิ้วขมวด ไม่ได้เร่งเอาคำตอบ เขาหันไปบอกสต๊าฟให้ ปิดประตูไว้ก่อน

“คะ...คนเยอะมาก”

“เธอกลับคนเยอะ ๆ แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” เขาก้มหน้าลงไปอีกเมื่อเจ้าสาว ของตัวเองก้มหน้าจนคางชิดอก ชายเสื้อสูทของเขาถูกขยำจนยับ บนใบหน้าหวาน มีเม็ดเหงื่อผุด แก้มใสหายใจแรงจนวิรุทธิ์ไม่อาจคิดได้ว่าเธอจะแก้งทำ แต่เขาก็ ไม่รู้มาก่อนว่าเธอกลับคนเยอะ สายปาร์ตี้อย่างเธอเนี่ยนะ คนที่เข้าฝั้มมากกว่าเข้าวัด อย่างเธอน่ะเธอจะกลัวคนเยอะ

“อีก...”

“ใจเย็น ๆ” วิรุทธิ์ปลอบคนงอแงที่กำลังจะร้องไห้ สต๊าฟก็ขานเวลาเร่งกัน ไม่หยุด เพื่อไม่ให้กินเวลาไปมากกว่านี้ คนตาดูตัดสินใจทำในสิ่งที่เขาไม่เคยคิดจะทำมาก่อน สองมือหนากุมใบหน้าจิ้มลิ้มของแก้มใสไว้ ใช้นิ้วหัวแม่มือคลึงทักทายชี้แมลงวันใต้ ดวงตากลม เจ้าเม็दनาร์กนี่ดูดีขึ้นไปอีกเมื่ออยู่บนหน้าของเธอ

“ไม่ต้องกลัว พี่อยู่นี่ไง”

“ฮึก...”

สีเทียนสงบลงราวกับถูกร่ายเวทมนตร์ เพราะคำพูดอ่อนโยนของคนพี่ เขายอมให้อีกฝ่ายจูงมือเดินผ่านเข้าไปในประตู ผงชนมากมายโปรยดอกไม้ต้อนรับ การมาของพวกเขาสองคน เสียงปรบมือดังเกรียวกราวเคล้าคลอไปกับเสียงเพลงบัลลาด แสงโรแมนติก

พิธีตอนเย็นยิ่งใหญ่สมฐานะของสองตระกูล คอนเซปต์ของงานคือสีฟ้าอ่อน แยกในงานจึงสวมเสื้อผ้าเฉดสีเดียวกัน ทำให้ภาพข้างหน้าของสีเทียนเหมือนท้องทะเลกว้าง แสงไฟที่สาดส่องมาบนเวทีระยิบระยับเหมือนดวงดาวบนนภา สว่างจ้าจนตาพร่ามัว

“เรามาฟังความรู้สึกของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวกันดีกว่านะคะ”

หลังจากที่คุณพิธีกรได้กล่าวเกริ่นเปิดงานพอเป็นพิธี เขาก็ยื่นไมโครโฟนมาทางเราสองคน สีเทียนเบียดตัวเข้ากับร่างกายแข็งแรง กอดแขนวีรยุทธแน่น เหมือนกับโคอาลาเกาะต้นไม้ เขากูร์องในใจว่าไม่เอา ไม่พูดเด็ดขาด! คุณเวียร์ที่อยู่ใกล้กับคุณพิธีกรมากกว่ารับไมโครโฟนมาพูดก่อน

“ผมขอขอบคุณครอบครัวของผม และขอขอบคุณครอบครัวของน้องแก้มใส ที่เลี้ยงดูน้องมาอย่างดี ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมที่ทำให้งานนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่านที่มาร่วมแสดงความยินดีกับเราสองคนมาก ๆ ครับ”

วีรยุทธกล่าวจากใจ ไม่ได้ประดิษฐ์คำพูดให้สวยหรู ก่อนจะยื่นไมโครโฟนให้คนตัวเล็กที่ตัวสั้นเป็นลูกนกตกน้ำ นอกจากเธอจะไม่รับไมค์ไปแล้ว ยังเอาแต่พิมพ์ในลำคอว่าไม่เอา ะ

“นะ...หนูพูดไม่เป็น”

“ก็พูดความรู้สึกของตัวเองไง” วีรยุทธกระซิบตอบกลับไป แต่สีหน้าของแก้มใสก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย เธอเตรียมจะเบะปากร้องให้อีกรอบ จนเขาต้องรีบเอาตัวมาบังเธอไว้

“เธอเป็นอะไรกันแน่แก้มใส” ทุกอย่างมันน่าสงสัยเกินกว่าที่เขาจะปล่อยผ่านไปให้ได้ แก้มใสต้องกำลังปกปิดอะไรบางอย่างอยู่แน่ ะ

“คะ...คือ”

“ว่ายังไง” ท่าทางของเจ้าบ่าวเจ้าสาวบนเวทีสร้างความงุนงงให้กับผู้คนด้านล่างเป็นอย่างมาก เสียงซุบซิบดังไปคนละทิศทาง สีเทียนที่ถูกกดดับจากหลาย ะทางปล่อยน้ำตาเม็ดโตให้ไหลรินออกมา วีรยุทธชะงักนิ่ง จนพิธีกรต้องใช้ไหวพริบแก้สถานการณ์แปลก ะ ของคู่บ่าวสาว

“ผมเชื่อว่าเจ้าบ่าวเจ้าสาวคงมีความรู้สึกดีที่อัดแน่นในใจจนไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้แน่ ะ เลยครับ เรามาแสดงออกภายนอกกันดีกว่าครับ ขอเชิญเจ้าบ่าวหอมแก้มเจ้าสาวหน่อยครับ!”

“เฮ!!!”

“หอมเลย หอมเลย”

สี่เทียนกลิ่นระรื่น ยกมือปาดหยาดน้ำใสลวก ๆ หลุบตาต่ำไม่มองคนตาตุ่มมองมาอย่างจับผิด แหกในงานส่งเสียงเชียร์ไม่หยุด

“หอมเลย หอมเลย”

วีรยุทธ์นั่งเงิบ เสียงทุกอย่างรอบตัวไม่เข้าหู เขาเซยคางมนให้เงยหน้ามาประสานสายตา ทั้งที่เธอก็คือแก้วใส ผู้หญิงที่เขาไม่ชอบหน้า แต่ทำไมเขากลับไม่รู้สึกคุ้นเคยกับแก้วใสที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาเลยสักนิด ก้านนี้ยาวปาดน้ำตาออกจากแก้วนุ่มคนน้องขึ้นตัวเล็กน้อย แต่ก็ขยับไปไหนไม่ได้เพราะถูกเขากอดเอาไว้

“ขอโทษนะ”

เสียงทุ้มต่ำพูดก่อนที่จะจรดริมฝีปากลงไปบนหลังนิ้วหัวแม่มือของตัวเองที่ประคองแก้วนุ่มของอีกคนไว้ ยิ่งเงเขาก็อยากให้เกิดอะไร และแสดงความซื่อสัตย์ต่อหัวใจตัวเองว่าไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับอีกฝ่าย ที่ทำไปเพราะต้องการให้พิธีดำเนินไปได้ด้วยดี

จ๊ิบ!

สี่เทียนปิดเปลือกตาลง หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นสำ ฝ่ามือหนาที่กั้นกลางระหว่างแก้วเขากับปากคุณเวียร์ไม่ได้เพิ่มให้ช่องว่างระยะห่างของเราไกลกัน สี่เทียนรู้สึกเหมือนกำลังโดนหอมแก้วอยู่จริง ๆ หน้าของเขาแดงเถือก อุณหภูมิร่างกายสูงเหมือนจะเป็นไข้

จู้บ!

ปากสี่เข้มนเปลี่ยนตำแหน่งไปที่แก้มอีกข้าง ความอบอุ่นของคุณเวียร์ กลิ่นหอมเข้มน จากชอกคอกของร่างสูงมันกำลังโอบล้อมเขาไว้จนลืมนึกถึงสิ่งรอบตัว คล้ายว่ามีเพียงแค่ เราสองคน ไม่มีผู้คนที่ยื่นมองอยู่ข้างล่างเวที

เสียงหัวใจของเราสองคนดังประสานกัน สีเทียนตัดสีนใจลืมนึกตา เขาสงสัยว่า ทำไมคุณเวียร์ถึงไม่ผละออกไปสักที อีกฝ่ายจรรตริมฝีปากลงมาซ้ำ ๆ ไม่ยอมถอยห่าง ถ้าไม่มีฝ่ามือของวีรยุทธกั้นกลาง แก้มของเด็กหนุ่มอาจซ้ำไปแล้ว

กว่าจะถอยออกไป ก็ต้องให้พิธีกรเอ่ยแซวว่าไว้รอหวานกันต่อตอนเข้าหอคู่ บ่าวสาวถูกเชิญลงไปพักผ่อน นักร้องชื่อดังที่จ้างมา แสดงดนตรีสดให้แขกในงาน ได้สนุกสนาน เวียร์เดินไปคุยกับเพื่อน แก้มใสก้ามะลอยยื่นประกบคุณนายญาติไม่ห่าง คอยเอ่ยขอขอบคุณบรรดาญาติ ๆ ที่เดินเข้ามาทักทาย ผ่านไปหลายชั่วโมง ปาร์ตี้ก็จบลง

เจ้าบ่าวเจ้าสาวถูกส่งตัวเข้าหอ โดยมีผู้ใหญ่สองบ้านมาอวยพรให้ลูก ๆ

“ขอให้รักกันนาน ๆ นะลูก ให้อยู่กันยั่งยืนจนถึงเฒ่าเฒ่าอดทอง กระทบยอดเพชรเลยนะ”

“มีความสุขกันมาก ๆ นะจ๊ะ” คุณมณียิ้มหวาน แอบน้ำตาซึมที่เห็นลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา ต่อไปคงต้องให้ลูกไปใช้ชีวิตครอบครัวของตัวเอง เธอหันไปกอดแก้มใสคนสวย กระซิบบอกให้รักกันไปนาน ๆ จนถึงเวลาอันสมควร คุณไตรภพชวนทุกคน

ออกไปพักผ่อนเพื่อให้สามีภรรยาได้ใช้เวลาส่วนตัวร่วมกัน ขณะที่ทุกคนกำลังจะเดินออกจากห้องหอไป แก้มใสตัวปลอมก็รีบคว้ามือคุณนายญาติเอาไว้ พอกับแม่ของวีรยุทธยิ้มเอ็นดูเพราะคิดว่าลูกสะใภ้คงงอแงไม่อยากห่างจากครอบครัว พวกเขาคงต้องบอกตาเวียร์ให้อ่อนโยนกับหนูแก้มใสให้มาก ๆ

แต่ความจริงก็คือ...

“ผมจะได้ออกไปตอนไหนครับคุณนาย” สีเทียนกัดฟันพูดเสียงเบาให้ได้ยินแค่สองคน

“คุณเวียร์หลับเมื่อไหร่ก็ส่งข้อความมาบอกฉัน” เขาพยักหน้ารับ คุณนายญาติสวมกอดเด็กหนุ่ม แสร้งอวยพรอีกสองสามประโยคก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับคนอื่น ๆ

บรรยากาศในห้องหอไม่มีบทสนทนา มีเพียงแค่เสียงเครื่องปรับอากาศที่ทำให้ภายในห้องไม่เจ็บบจนเกินไป คู่บ่าวสาวเก๋อเชิน ยืนกันคนละมุมห้อง ไร้ความหวานของคู่ข่าวใหม่ปลามัน มีเพียงความเหนื่อยล้าที่สะสมตลอดวัน สีเทียนกำชายกระโปรงชุดเจ้าสาวยื่นหันหน้าเข้ากำแพง เขาอยากอาบน้ำ เปลี่ยนไปใส่ชุดสบาย ๆ มาก ๆ แต่กลัวความจะแตกเสียก่อนถ้าใบหน้าไร้เครื่องสำอาง คุณเวียร์คอยจับผิดกันตั้งแต่ลงจากเวทีแล้ว

“เธอไปอาบน้ำก่อนสิ” ร่างสูงพูดขึ้นท่ามกลางความเงียบ เขาเดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงนอนขนาดคิงไซส์ที่โรยกลีบดอกกุหลาบเป็นรูปหัวใจ น้ำหนักตัวของเขาทำให้เตียงยวบลง กลีบดอกไม้กระดอนร่วงหล่นไปตามข้างเตียง เขาถอดสูทสีดำออก

ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสามเม็ดบนระบายความอึดอัด เผยให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าอกกว้างแวม

“พะ... พี่อาบน้ำก่อนเลยคะ” สีเทียนพูดโดยไม่หันไปมองหน้าอีกฝ่าย เขาจะอยู่ในสภาพนี้แหละ พอคุณเวียร์นอนหลับ เขาจะออกไปทันที

“เธอนั้นแหละไปอาบน้ำก่อน” วีรยุทธ์หรือตาลงเมื่อเห็นอีกคนสายหัวปฏิสเสธรั้ว ๆ สงสัยว่าแกำมใส่ไม่เหนียวไม่ร้อนหรือไง เขาสังเกตเห็นแขนเธอมีผื่นสีแดง ชูดของเธอ น่าจะทำให้ระคายเคือง

“ยัง... ยังไม่อยากอาบน้ำคะ” คนฟังชักโหล ในเมื่อเธอร่าอย่างนั้นเขาก็ไม่บังคับ คนตาดุลุกขึ้นยืนเต็มความสูง หยิบเครื่องใช้ที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

“เฮ้อ” สีเทียนถอนหายใจยาว ๆ ทรวดตัวนั่งลงบนโซฟา คลายสีหน้าที่เก็บซ่อนไว้ รีบยกข้อเท้าบวมเป่งของตัวเองขึ้นมาดู ร่างบางหน้าแบ่ตอนที่เอานิ้วแตะลงไป เจ็บจี๊ดจนน้ำตาคลอ การใส่ส้นสูงไม่สนุกเลยสักนิด เขาเรียวยืดเหยียดไปตามความยาวของโซฟา เอนหลังซบพนักพิงนุ่ม ๆ นี่คงเป็นการนั่งพักครั้งแรกในรอบวันของเขา ช่างเป็นวันที่หนักหน่วงจริง ๆ ไม่เอาอีกแล้ว การต้องยืนอยู่ท่ามกลางคนเยอะ ๆ จะเป็นลมตาย

เสียงน้ำตกรกระทบพื้นกับอุณหภูมิเย็นฉ่ำกำลังค่อย ๆ กล่อมบางคนที่ไม่ค่อยมาทั้งวันเข้าสู่ห้วงนิทรา เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ประตูห้องน้ำถูกเปิดออกพอดี

วีรยุทธ์ที่อยู่ในชุดนอนขมวดคิ้ว มองคนตัวจิ๋วที่ขดตัวเป็นก้อนเปียดโซฟา ไม่ยอมไปอาบน้ำแต่ดันมาหลับไปทั้งที่ใส่ชุดเจ้าสาวหนักเป็นกิโลอยู่นะนะ

“แก้มใส” เขานั่งยอง ๆ ปลูกผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาทางนิตินัย ตาดู ๆ อ่อนลงเมื่อคนอายุน้อยกว่าไม่ยอมตื่น เธอหลับสนิท ทำปากเคี้ยวลมจนเกิดเสียงแจ๊บ ๆ

แก้มใสเป็นคนน่ารักแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่นะ หรือเพราะเมื่อก่อนเขาเอาแต่ ต่อต้านเธอมาตลอด เลยมองข้ามความน่ารักของเธอไป แต่นิสัยตอนนั้นของเธอมันก็น่าต่อต้านอยู่หรอกนะ ไม่ใช่อย่างที่เขาสอบเลยสักนิด ไม่ใช่เลย ทว่าตลอดวันที่อยู่ด้วยกัน เขากลับพบนิสัยน่ารัก ๆ หลากอย่างของแก้มใสจนนับไม่ถ้วน เช่นการที่เธอพูดเพราะและปฏิบัติต่อคนรอบข้างอย่างให้เกียรติ เธอยกมือไหว้กระแทงคุณป้าที่มาเสิร์ฟน้ำ หรือการที่เธอหันไปเห็นกระถางต้นไม้ที่ล้มอยู่แล้วจับมันกลับไปตั้งเหมือนเดิม และอีกมากมายที่เขารู้สึกว่าเขาแสดงออกมาจากข้างในไม่ได้แสนสร้าง... หรือเธอจะเปลี่ยนไปแล้วจริง ๆ

“แก้มใส” เขาส่งเสียงเรียกภรรยา อยากปลูกให้เธอไปนอนดี ๆ วีรยุทธวางมือลงบนลาดไหล่เล็ก ออกแรงเขย่าเบา ๆ ทว่าร่างบางกลับสะดุ้งโหยง

“เฮือก!”

“โห้ย!”

“ขอโทษครับ!! อะ... ขอโทษค่ะ!” สีเทียนที่ตกใจเพราะลืมหามาแล้วเห็นใบหน้าของคุณเวียร์อยู่ห่างไม่ถึงคืบ สะดุ้งเอาหัวโขกหน้าผากคุณเขาไปเต็มแรง คนตัวเล็กรีบจับหน้าคุณเวียร์มาดูใกล้ ๆ ก้านนิ้วเรียวลูบวนตรงส่วนที่นูนแดง เปลอเป่าลมหายใจอุ่น ๆ ลงไปหวังให้คุณเขาไม่เจ็บมาก

“ขอโทษนะคะ ต้องทายา...”

“ไม่เป็นไร...” ชายหนุ่มคว่ำมือบางให้อีกฝ่ายใจเย็น ๆ สีเทียนชะงัก เพิ่งรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ ร่างบางทับสันเท้าอยู่บนโซฟา โนม้ตัวเข้าไปใกล้กับคุณเวียร์ที่ต้องเงยหน้ามองกันเพราะนั่งอยู่ต่ำกว่า สายตาที่คุณเวียร์ใช้มองกันมันทำให้เขาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เรือนผมเปียกน้ำที่ลู่ไปตามขมับขาวทำให้คุณเวียร์ดูหน้าเด็กลงไปอีกสิบปี จนอยากอุทานออกมาว่า ‘เจ้าคือมาหล่อกะต๋อกะเตี้ยแท้้น้อผู้บ่าว’

“พี่สีต้องขอโทษเธอที่ทำให้ตกใจ” วีรยุทธ์พูดเสียงแหบพร่า ขยับเข้าไปใกล้ใช้สายตาสำรวจไปทั่วใบหน้าवल มองหาสิ่งที่หลบซ่อนอยู่ข้างในนัยน์ตาทหวาน จมูกของเราสัมผัสกัน สองมือหนาประคองกรอบหน้าอีกคนไม่ให้หันหนีไปไหน แก้มใสหน้าเหวอ เธอตัวสั้นเล็กน้อยเหมือนตอนอยู่บนเวที มันน่ารัก น่ารังแก ปากสีสวยของเธอเผยออก ตอนเขาบิบบแก้มนุ่ม

“ก็ทำตัวน่ารักเป็นนี่”

จ๊ีบ!

สีเทียนเบิกตากว้าง ตัวร้อนเฉียบพลันเหมือนจะเป็นไข้ คุณเวียร์ยื่นหน้าเข้ามา กดจูบแผ่วเบาลงไปบนนิ้วหัวแม่มือของตัวเอง ทว่ามันไม่ได้วางทับอยู่ที่ข้างแก้มของเขาเหมือนในงานเลี้ยง แต่เป็นที่ริมฝีปากของเขาแทน...

“เธอน่าจะทำมาตั้งนานแล้วนะ”

บทที่ 5

“แกจะกลับมาทำไม!”

“แหม เอามาซื้อแก้มไปใช้หาเงินได้เป็นกอบเป็นกำ แม่ก็ต้องแบ่งมันให้แก้มบ้าง ไม่ใช่เหรอคะ”

“แก้มใส!!” เสียงทะเลาะกันระหว่างคุณนายญาติากับคุณหนูแก้มใสดังลั่นไปทั่วบ้าน เหล่าสาวใช้ที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ รีบพากันหลบหนีไปคนละทิศละทาง คนงานในบ้านที่รู้ความลับเรื่องของสี่เทียนงงเป็นไก่ตาแตก ว่าจู้ ๆ คุณหนูแก้มใสตัวจริงโผล่มาได้ยังไง

“แม่อย่าทำเป็นโมโหกลบเกลื่อนเลยคะ รีบ ๆ เอาเงินมาให้แก้มเถอะ” คนพูดนั่งไขว่ห้าง เล่นโทรศัพท์ที่ไม่สนใจมารดาที่กำลังโกรธจนเลือดขึ้นหน้า แก้มใสไม่ได้ย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับคนรักตามที่พ่อกับแม่สั่ง เพราะแฟนหนุ่มนักธุรกิจยังสะอาดงานที่นี้ไม่เสร็จ อีกอย่างเธอไม่คิดว่ามันเป็นสิ่งที่จะต้องทำ เธอไม่กลัวด้วยว่าจะมีใครจับได้ไหม เพราะคนที่ต้องเป็นคนเก็บความลับให้ได้ คือคนสวนที่แม่ของเธอจ้างให้ปลอมตัวเป็นเธอต่างหาก

“เดี๋ยวฉันโอนให้ แกรีบกลับไปเถอะ วันนี้ตาเวียร์จะมารับสี่เทียนไปอยู่ด้วย”

“คนสวนนั่นนะเธอคะ จะว่าไปก็หน้าคล้ายแก้มมากเลยนะคะ แต่ไม่มีสง่าราศี ความเป็นผู้ดีเลยคะ แก้มเห็นในข่าว ทีมเป็นบ้า! ชื่อเสียงของแก้มเสียหมด แม่นี้ตาตำจัง อ้อ! ครอบครัวผู้ชายตายด้านอย่างคุณเวียร์ก็โง่งน่ะคะ โดนต้มจนเปื่อยเลย”

“แก้มใส! แกพูดแบบนี้ได้อย่างไร” คุณนายญาติาดำจัด แต่ลูกสาวกลับหัวเราะ เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องตลก

“ก็จริงนี่คะ โชคดีนะเนี่ยที่แก้มไม่แต่งงานด้วยอะ ลูกคงออกมาโง่เหมือนพ่อแม่ ๊”

“แก้มใส!” คุณนายญาติาดำตวาดเสียงสั้นเครือ เหลืออดเหลือทนกับแก้มใส นอกจากเธอจะไม่สำนึกว่าทำให้ใครเขาเดือดร้อนบ้าง ยังมีหน้ามาต่อว่าคนอื่นอีก

“แกก็ไปขอเงินตัวของแกสินางลูกไม่รักดี! ไม่ต้องกลับมาเหยียบที่นี่อีก!” คนเป็นแม่ตบโต๊ะ ลูกขึ้นชี้หน้าลูกสาวอย่างหมดความอดทน อีกฝ่ายยกไหล่ทำเป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“คุณพิชานเขาเลี้ยงแก้มได้อยู่แล้วคะ แต่ยังไงแก้มก็มีสิทธิ์ที่จะได้ค่าสินสอด ถ้าแม่จะโอนก็ต้องโอนตอนนี้เลยคะ แก้มถึงจะยอมไป” หญิงสาวยืนยันคำเดิม พ่อกับแม่ของเธอได้ค่าสินสอดกว่าร้อยล้าน ไหนจะเครื่องทองเครื่องเพชรที่ตระกูลรักษ์โกศล หามาประเคนให้อีก ยังไงเธอก็ต้องได้ส่วนแบ่งด้วย

“แกมัน...” คุณนายญาติาดำไม่อยากจะเชื่อว่าแค่ไม่กี่สัปดาห์ที่ไม่ได้เจอหน้ากัน

แก้มใสกลายเป็นนางมารร้าย เปลี่ยนในทางที่แย่งจนกูไม่กลับเสียแล้ว... คุณนายญาติา เหลือบมองนาฬิกาข้างฝาผนังก็เสียวสันหลัง ไกลจะได้เวลาที่วีรยุทธ์จะมารับสี่เทียนแล้ว

หลังจบงานแต่งงาน ครอบครัวฝ่ายชายเตรียมพร้อมให้ฝ่ายหญิงย้ายไปอยู่ด้วยกันเพื่อกระชับความสัมพันธ์ในฐานะสามีภรรยา วีรยุทธ์ขับรถคันโปรดมารับแก้มใสตามเวลานัด ชายหนุ่มผิวปากอย่างอารมณ์ดี แม้ว่าการจราจรจะติดขัดและสภาพอากาศจะร้อนอบอ้าวไม่ค่อยเป็นใจ แต่ใบหน้าหล่อเหลากลับมีรอยยิ้มประดับที่มุมปากไว้ตลอดเวลา เขาหมุนพวงมาลัยรถยนต์ไปตามเส้นทางที่คุ้นเคย จุดมุ่งหมายคือบ้านของภรรยาที่หายไปจากห้องหอดอนไหนไม่รู้ เพราะเขาเผลอหลับระหว่างที่รอเธออาบน้ำ มีเพียงแค่โพสต์อิทที่มีข้อความประมาณว่าอีกฝ่ายกลับบ้านแล้ว ทิ้งไว้ให้ดูเท่านั้น ซึ่งเขายังเก็บกระดาษของเธอไว้ในกระเป๋าต๋างค์

ภาพคนหน้าสวยที่แก้มสองข้างแดงเถือกตอนเขาโน้มตัวเข้าไปจูบชัดเจนในความทรงจำ เขาขับรถเร็วมากขึ้นเพื่ออยากจะไปถึงที่หมายเร็ว ๆ อยากเจอเธอเร็ว ๆ ไม่อยากรออีกต่อไปแล้ว ...นี่หรือเปล่าที่เรียกว่าความคิดถึง

วีรยุทธ์ดับเครื่องยนต์เมื่อมาถึงบ้านของภรรยา ขาวาวก้าวเดินไปด้วยหัวใจที่พองโต ถ้าทุกอย่างจะเป็นไปในทางของมัน เขาก็จะปล่อยให้มันเป็นไป อายุเข้าเลขสามแล้ว ไม่เสียเวลาถือทิวให้เหนื่อยหรอก ถ้าแก้มใสเปลี่ยนไปแล้วจริง ๆ เขาก็อยากให้ออกาสเธอ และให้ออกาสตัวเองค่อย ๆ ศึกษากันไป ลองเป็นคู่แต่งงานที่รักกันจริง ๆ แต่ทุกอย่างก็ไม่ได้สวยงามเหมือนที่เขาคิด...

“แก้มจะเอา! ยังไงแม่ก็ต้องเอาเงินให้แก้ม!”

“สามสิบล้านแถมจะเอาไปทำไม!!”

“โธ่แม่! ก็ไปใช้สิคะ เอาไปซื้อปิง แก้มมีอะไรที่อยากได้อีกเยอะแยะ”

“นี่แกไม่รู้เลยเหรอว่าสถานการณ์ของบริษัทเรามันเป็นยังไง!”

“ไม่รู้! นั่นมันเรื่องของพ่อกับแม่ ไม่ใช่เรื่องของแก้มสักหน่อย พ่อแม่มีหน้าที่ทำงานหาเงินเลี้ยงลูกอย่างแก้ม ก็ทำกันไปสิคะ! รีบ ๆ โอนเงินมาเถอะค่ะ เดี่ยวลูกเขยที่เป็นตั้งตัวเงินตัวทองของแม่มาก่อน แก้มไม่รู้ด้วยนะ”

ก๊ก!

วีรยุทธ์ได้ยินถ้อยคำร้ายกาจชัดเจนเต็มสองหู เขาแผลอกำมือเข้าหากันแน่น ตัวเงินตัวทองเหรอ? เหอะ! นี่สิแก้มใส่ที่เขาเคยรู้จัก ผู้หญิงที่ทำให้เขาเกลียดจนเข้ากระดูกดำ! เธอไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด

ร่างสูงเสวยะยิ้ม ดวงตาคมวาวโรจน์ด้วยความโกรธ แก้มใส่แค่แก้มทำเป็นอ่อนหวานต่อหน้าเขา เล่นละครตบตาจนเขาเชื่อสนิทใจ เขาปล่อยให้เธอใช้หน้ากากคนใส่อี้อีกจนกลายเป็นคนโง่

“แกหยุดพูดเดี๋ย-... ตาเวียร์!!!” คุณนายญาติากำลังจะปรามคนเป็นลูกสาว

แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เธอตาเหลือก มองแขกที่ยืนหน้าประตูเหมือนเห็นผี กลัวเหลือเกิน
ว่าเขาจะได้ยินในสิ่งที่แก้มใส่พูด

“สวัสดีครับ” เวียร์ยกมือไหว้แม่อายที่กำลังทำหน้าตกใจจนตาจะถลน
ออกมาจากบ้ำ เขาเลือกจะเก็บความโกรธไว้ในใจ แสดงออกด้วยท่าที่สุชุม

“วะ...เวียร์มาตั้งแต่เมื่อไหร่ลูก” เขาไม่ได้ตอบคำถามอีกฝ่าย วีรยุทธ์แค่นิ่ง
และมองตรงไปที่ใครบางคนที่ไม่แม้แต่จะหันหลังมาทักทายกัน แก้มใส่คงจะบ่นหน้า
ไม่ถูกที่ถูกใจเขาจับได้

“ยังไงแม่อาย่าลืมนจัดการให้แก้มด้วยนะคะ” แก้มใส่ตัวจริงพูดทิ้งไว้ก่อนจะ
ลุกเดินออกไปทางหลังบ้าน ไม่คิดจะหันไปทักทายผู้ชายตายด้านอย่างวีรยุทธ์ที่ไม่เคย
จะไยดีกันให้เสียเวลา กลับไปนอนกอดคนรักของเธอดีกว่า

“อะ...เอ่อ แก้มใส่ ไม่ค่อยสบาย...”

“ผมรบกวนคุณป้ารีบทำเวลาให้ผมหน่อยนะครับ พอดีมีประชุมต่อ”
คุณนายญาติตาพยายามจะพูดแก้ต่าง แต่วีรยุทธ์ก็พูดขัด เขาไม่ฟังคำแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้น
ของใคร

“อะ...เอ่อ จ๊ะ... ได้จ๊ะ เวียร์นั่งรอก่อนนะลูก” คุณนายญาติตาละล้าละล้ง
วิ่งขึ้นบันไดไปยังห้องที่สี่เทียบกำลังนั่งแต่งตัวอยู่ แม่อายากจะลากตัวแก้มใส่มาสั่งสอน
แต่ไหนก็ต้องปล่อยเธอไปก่อน ไม่มีเวลาแล้ว หญิงสาวเปิดประตูเข้าไป น้อยกับแป่ว

กำลังช่วยสี่เทียนแต่งตัวอยู่หน้ากระจก

“สี่เทียน”

“ครับคุณนาย” คุณนายญาติาดูรู้สึกสงสารไม่ได้เมื่อเห็นเด็กหนุ่มแบ่หน้า
ตอนใส่วิกผมปลอม

“คุณเวียร์มาแล้ว”

“อะ... ครับ” สี่เทียนใจหวิว ๆ แก้มสองข้างร้อนผ่าว เพราะสิ่งที่คุณเวียร์ทำ
ในเมื่อคืนแท้ ๆ เลย จู่ ๆ ก็โน้มหน้าเข้ามา ถ้าไม่มีนิ้วหัวแม่มือของอีกฝ่ายกั้นอยู่
ปากของเราก็จะโดนกั้นอยู่แล้ว นั่นมันเรียกว่าจูบไม่ใช่หรือไง เขาว่าวุ่นใจตลอดคืน
จนนอนไม่หลับ ตื่นเข้ามาก็ต้องเตรียมตัวย้ายไปอยู่กับคุณเวียร์ เขาซ่อมแต่งหน้า
ใส่วิกผมจนคล่องมือ คุณนายญาติาดำเงินให้บัญชีพ่อแม่ของสี่เทียนห้าล้านบาท
ตามที่ตกลงกันไว้ ที่เหลือก็แค่ต้องใช้ชีวิตเป็นคุณหนูแก้มใสให้ครบปีโดยไม่ให้ถูกจับได้
พอหย่ากันแล้วเขาก็จะเป็นอิสระ

“สี่เทียน”

“ครับคุณนาย”

“ฉันขอบคุณเธอมากจริง ๆ นะสี่เทียน” คุณนายญาติาดำเงินเข้าไปสวมกอด
สี่เทียนแน่น ๆ ยิ่งเห็นสิ่งที่ลูกสาวของตัวเองทำได้ เธอยิ่งรู้สึกขอบคุณสี่เทียนมาก ๆ
ถ้าไม่ได้เด็กหนุ่มช่วยไว้ ครอบครัวของเธอคงแย่

“ไปอยู่ที่นั่นก็อดทนนะ ฉันรู้ว่ามันลำบากที่จะต้องมาใส่วิกผม ใส่ชุดกระโปรง ต้องปลอมเป็นผู้หญิงตลอดเวลา ถ้าเธอต้องการอะไรโทรหาฉันได้เลยนะ”

“ครับคุณนาย” ร่างบางกอดตอบ เขารู้ว่าคุณนายมีแผนสำรองคอยช่วยกันเสมอ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดตามที่เราเคยคุยกันไว้ ทุกอย่างก็จะสำเร็จ หญิงสาวช่วยเขาถือ ข้าวของลงไปข้างล่าง คุณเวียร์นั่งรออยู่ที่โซฟา พื้ ๆ สาวใช้มาช่วยเอากระเป๋าเสื้อผ้า ไปเก็บบนรถให้

“แม่ฝากน้องด้วยนะเวียร์” คุณนายญาติาดูเสียงอ่อนกับวีรยุทธ ชายหนุ่ม แผ่รังสีอำมหิต มันทำให้เธอมั่นใจว่าตาเวียร์ได้ยินที่แก้มใส่พูดแน่ ๆ เขาคงคิดไปไกลแล้วว่าคนที่ต้องมารับแรงกดดันกลับเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยอย่างสี่เทียน เด็กหนุ่ม กลับมารู้สึกกลัวร่างสูงอีกครั้ง จากที่คิดว่าคุณเขาอ่อนลงมากแล้ว แต่ไม่รู้ทำไม บรรยากาศรอบตัวของคุณเวียร์ถึงดูขมุกขมัวจนไม่น่าเข้าใกล้ อีกฝ่ายไม่พูดไม่จาสักคำ เอาแต่หน้านิ่งคือขมวด ไม่หันมามองหน้ากันสักนิด

ปัง!

“เฮือก!” แก้มใส่กำมะลอสะดุ้งโหยงเพราะแรงสะเทือนจากประตูรถที่ถูกปิด โดยฝีมือคุณเวียร์ สี่เทียนกอดกระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนตักแน่น

“คาดเข็มขัด” คนที่นั่งประจำตำแหน่งคนขับสั่งเสียงแข็งกร้าว

“คะ...คือ”

“คาดเข็มขัด! พุดไม่ได้ยินหรือ!”

“คะ... คะ” สีเทียนลอนลานพยายามดึงสายเข็มขัดมารัดตามคำสั่งของคุณเวียร์ แต่ดึงเท่าไรก็ดึงไม่ออก เหมือนมันติดอะไรสักอย่าง

“ทะ...ทำไมได้คะ” คนหน้าหวานหันไปบอกเสียงสั้น อยากได้ความช่วยเหลือ แต่กลับโดนอีกคนตวาดใส่เสียงดัง

วีรยุทธ์กระแทกมือลงพวงมาลัย “เลิกเล่นละครตบตาพี่สักที! มันไม่ได้ผลหรอกนะ!”

“...”

“พี่คิดว่าเธอจะเปลี่ยนแปลงนิสัยตัวเองได้! แต่สุดท้ายก็เป็นแค่การแสร้งแกล้งทำ! ความเลวร้ายของเธอมันคงฝังลึกจนเป็นสันดานของเธอไปแล้ว! แก๊ไขอะไรไม่ได้!”

“...”

“รู้ไว้เลยนะว่ายังไงพี่ก็ไม่มีทางรักเธอ! พี่อยากจะหย่ากับเธอตอนนี้เลยด้วยซ้ำ! แค่ต้องมาอยู่ใกล้กับคนแบบเธอพี่ก็อยากจะอ้วกแล้ว!” วีรยุทธ์ระเบิดอารมณ์ใส่อีกคน

อาจเพราะเขาเกือบจะพลอยใจ พ่ายต่อหน้าากที่เธอสวมเข้าหากัน เขาถึงได้รู้สึก โกรธมาก แต่ต่อไปมันจะไม่มีอีกแล้ว เขาจะเกลียดเธอให้มากที่สุด

“...” คนที่ถูกว่าร้ายอย่างไม่ทราบสาเหตุตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ สีเทียนลอบกลืนน้ำลายลงคอ กะพริบตาถี่ ๆ รู้สึกร้อนที่กระบอกตา คุณเวียร์น่ากลัว วิธีการพูดของเขา ดวงตาของเขา ท่าทางที่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งว่ารังเกียจกันนักหนา มันน่ากลัวมาก

“คาดเข็มขัดซะ ก่อนที่พี่จะให้เธอไปเอง” สีเทียนใช้ความพยายามอีกครั้ง ในการดึงสายเข็มขัดนิรภัยให้ยืดออกมา จนสามารถทำมันได้ คุณเวียร์จึงขับรถออกไป ตลอดการเดินทางไร้เสียงพูดคุย สีเทียนนั่งตัวลีบ สีหน้าเซื่องซึม ได้แต่พูดปลอบตัวเอง อยู่ในใจ เขาพอจะรับรู้ได้ว่าคุณเวียร์ไม่ได้ชอบพอกับคุณหนูแก้วใส แต่คุณเขาก็ไม่เคยแสดงออกว่าเกลียดกันชัดเจนขนาดนี้มาก่อน ทั้งที่วันแต่งงานคุณเวียร์ยังอ่อนโยนต่อกันมาก ๆ อยู่เลย ทำไมถึงเปลี่ยนไป...

รถสปอร์ตเคลื่อนตัวไปตามเส้นทางที่เขาไม่คุ้นเคย สองข้างทางเต็มไปด้วย ตึกสูงเสียดฟ้า สีเทียนยังคงหงอยเหงาไม่หาย ไม่สนใจสิ่งรอบข้าง นั่งมองหน้าตักตัวเอง ความอึดอัดเกาะกินนานนับชั่วโมง ก่อนที่คุณเวียร์จะขับรถมาถึงที่หมาย เขาไม่จอดรถที่โรงจอดรถทั่วไป แต่ขับเข้าไปในลิฟต์ส่วนตัว ให้มันพาเราขึ้นไปยัง เพนต์เฮาส์ของอีกฝ่าย ร่างสูงลงจากรถไปก่อนทันทีที่ดับเครื่องยนต์ โดยไม่เหลียวมอง คนที่นั่งมาด้วยสักนิด สีเทียนต้องแบกกระเป๋าเสื้อผ้าไปเอง แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ยิ่งงเขา ก็เป็นผู้ชาย

“นั่นห้องของเธอ นี่ห้องของพี่ อย่าก้าวเข้ามาล้ำเส้น พี่เตือนแล้วนะ” เวียร์ ปรายตาคมมอง ก่อนจะเดินหายไป ปล่อยให้สี่เทียนยืนเคืองอยู่กลางห้องกว้าง คุณนายญาติเคยอธิบายให้เขาฟังว่าเพนต์เฮาส์ของคุณเวียร์ที่เขาต้องมาอยู่คล้ายกับการยกบ้านใหญ่ ๆ มาไว้บนตึกสูง เหมือนคอนโดฯ แต่กว้างขวางกว่ามาก มีทุกสิ่งทุกอย่างครบครัน ห้องนอน ห้องครัว ห้องนั่งเล่น ห้องออกกำลังกาย สวนหญ้า และสระน้ำ สามารถมองเห็นวิวแม่น้ำเจ้าพระยาได้ด้วย คงไม่ต้องพูดเรื่องราคาก็พอจะเดาได้ว่ามันมหาศาลแค่ไหน สี่เทียนถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะลากกระเป๋าเข้าห้องนอนของตัวเองไป ไม่กล้าก้าวไปเหยียบเขตหวงห้ามที่อีกฝ่ายบอกไว้

“โห” เขาอุทานเสียงหลง ขนาดห้องนอนใหญ่กว่าบ้านของเขาเสียอีก ร่างบาง เดินไปทิ้งตัวนอนแผ่หลาบนเตียงนุ่ม ๆ อย่างหมดแรง เสียงตวาดของคุณเวียร์ยังดังวนอยู่ข้างในหู ทำไมต้องดุดันด้วย ไม่ชอบเลย จู้ ๆ ก็โมโहर้ายใส่ เปลี่ยนไปเป็นคนละคน ตาอะไรมากก็ไม่เห็นจะรู้เรื่อง แก้มใสตัวปลอมหน้าบูด ก่อนจะบอกตัวเองให้ช่างมัน นี่อาจจะเป็นข้อดีก็ได้ ต่างคนต่างอยู่ให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

สี่เทียนลุกจากที่นอนมาจัดของให้เข้าที่ เก็บซ่อนพวกวิกผม เครื่องสำอาง ให้มิดชิด แต่คิดว่าต้องใส่วิกทุกวันก็ค้นห้รอลแล้ว กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ท้องฟ้า นอกหน้าต่างก็เปลี่ยนเป็นสีเข้ม เขาผลอกลับไปบนเตียงนอนผ้าปูสีเขียวอ่อน เด็กหนุ่มขดตัวเป็นก้อนกลม สะดุ้งตื่นอีกที่ตอนสามทุ่มเพราะรู้สึกหิวข้าวจนแทบท้อง เขาไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เที่ยง

โครกกก!

สี่เทียนที่ไม่กล้าออกจากห้องนอน ได้แต่นอนฟังเสียงท้อร้องของตัวเองที่ตั้งไม่หยุดอย่างต่อเนื่อง ห้านาทีที่แล้วเขาจะลองออกไปหาอะไรกินข้างนอก ทว่าคุณเวียร์ดันนั่งดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟากลางห้อง หมดอารมณ์เลย เขากลับอีกฝ่ายจะหาเรื่องมาต่อกันอีก

โครกกก!

แต่ห้องไส้กลับไม่ไปทางเดียวกันกับความคิด มันร้องประท้วงความหิว ถ้าเขาไม่ออกไปตอนนี้สี่เทียนได้หิวตายแน่ ๆ อย่างน้อยถ้าพอน้ำสักหยดมันก็คงดี แต่ไม่มีอะไรเลย คอแห้ง! ท้องก็ปวด! คิดได้แบบนี้ร่างบางก็ตัดสินใจรวบรวมความกล้าเปิดประตูห้องนอนออกไป สี่เทียนพยายามเดินให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอขอบคุณเสียงโทรทัศน์ที่ดังกลบเสียงฝีเท้า ทำให้คุณเวียร์ไม่รับรู้ถึงการมีตัวตนของเขา เป้าหมายคือตู้เย็นสามประตูในห้องครัว

“ปาด” สี่เทียนตาโต น้ำลายสอจนมันไหลออกข้างมุมปาก ผักและผลไม้สดนานาชนิดถูกขนมายกสวน เนื้อหมู เห็ด เป็ด ไก่ หมึก กุ้งสด ๆ เต็ง ๆ เกลือ่นตา

ชั้นล่างมีขนม นมเนย น้ำเปล่า น้ำอัดลมและของมีนเมาแทบจะล้นตู้ ตู้เย็นของคุณเวียร์คือซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดย่อมส่วน! เด็กหนุ่มโกยวัตถุดิบทุกอย่างที่ต้องการมาไว้เนบอกและ...

ตบ!!

ทำมันตกพื้นในเวลาต่อมา...

“คะ...คือ” อาการปากสั้นขวัญผวากลับมาเยือนสี่เทียนอีกหน เมื่อเจ้าของห้องมายืนทำหน้าถมึงทึ่งอยู่ข้างตู้เย็น ตาคมมองสำรวจกัน สี่เทียนกัดปาก กลัวคุณเวียร์จะว่าที่เขาหยิบอาหารออกมาโดยไม่ขอก่อน

“ชะ...ขอกิน ดะ...”

“หลบ” อีกฝ่ายออกคำสั่ง สี่เทียนถอยกรูไปข้างหลังทันที ร่างสูงเดินแทรกเข้ามาหยิบขวดน้ำเปล่า ก่อนจะเดินกลับไปไม่ได้สนใจฟังสิ่งที่เขาพูดเลยสักนิด จะถือว่าความเงิบเมื่อครูคือการอนุญาตได้หรือเปล่านะ คนตัวเล็กก้มลงไปหยิบของที่ทำตกก่อนจะเอาไปวางบนโต๊ะทำกับข้าว ชะเง้อคอมองดูคุณเวียร์ว่าจะไม่เดินกลับมาต่ากันทีหลังจนแน่ใจแล้ว ก็หยิบเอาหม้อที่เขวนอยู่มาใช้อย่างถือวิสาสะ สี่เทียนตั้งใจจะทำมาหมาหุสับไข่มะตูมใส่ผักบุง เขาล้างหมู หั่นผักเตรียมเครื่องปรุงจนเสร็จเรียบร้อย

พร้อมดื่ม ทว่าพอหันมาเห็นเตาแก๊สกลับไปต่อไม่เป็น ปุ่มกดนับสิบที่เป็นภาษาอังกฤษ เขาอ่านมันไม่ออกเลยสักตัว

...หนหายได้ จะได้กินอยู่แล้ว!

สี่เทียนงอแง ตัดสินใจลองปุ่มกดก้อนนูนตรงเตาแก๊สเพื่อหาปุ่มเปิด ปรากฏว่าเขาหาเจอ แต่เหมือนจะไม่ใช้ปุ่มปกติ เพราะทันทีที่กดลงไป เปลวไฟสีแดงลุกโชน สูงจนแตะเครื่องดูดควันอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะผ่อนแรงลง เหมือนไฟที่ใช้ผัดผักบุ้งไฟแดงที่ร้านอาหารตามสั่ง

“ตาย... ตายแล้ว”

ร่างบางกระโดดไปมา รีบหาปุ่มกดปิดแก๊ส เพราะกลิ่นไฟเริ่มเหม็นไปทั่วห้อง ทว่ากดไปก็ไม่เจอปุ่มที่จะสามารถดับเปลวไฟที่ลุกฮือนี้ได้เลย จนเจ้าของห้องที่นั่งอยู่หน้าทีวีก็ได้กลิ่นไหม้ด้วยเช่นกัน ร่างสูงรีบวิ่งเข้ามาในห้องครัว คุณเวียร์กดปิดไฟอย่างง่ายตาย สี่เทียนลอบถอนหายใจโล่งอก นี่กว่าจะทำบ้านคุณเขาไฟไหม้เสียแล้ว

“ทำบ้าอะไรของเธอเนี่ย!”

“คือ...”

“คืออะไร! จะเรียกร้องความสนใจอะไรอีก!!” วีรยุทธ์หันไปตะคอกใส่หน้าหญิงสาวที่ยืนอีกอัก พุดไม่เป็นคำ กลิ่นเหม็นไหม้ลอยในอากาศ บนโต๊ะทำกับข้าวมีเศษผักกระจัดกระจาย เขาเก็บอารมณ์ขุ่นมัวที่มีต่อเธอไม่อยู่จริง ๆ

“พี่ถามว่าเธอจะเรียกร้องความสนใจอะไรอีกแก้มใส!!” เขาก้าวเข้าไปหาเธอ ใช้ความสูงที่มากกว่ากดให้อีกฝ่ายตัวเล็กลง แก้มใสตัวสั้น นัยน์ตาวูบไหว แต่เขาจะไม่ติดกับเธออีกแล้ว มันก็แค่การเสแสร้งแก้งทำเพื่อปกปิดความร้ายกาจข้างในใจของเธอ

“นะ...หนูเปิดแก้มไม่เป็น มะ...ไม่ได้ตั้งใจ ขะ...ขอโทษค่ะ” สีเทียนพูดความจริง แต่คนฟังไม่เชื่อ

“เปิดไม่เป็น!? เธอโง่ขนาดนั้นเลยหรือไงแก้มใส!”

“อีก!” ก็รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คุณหนูแก้มใส เป็นแค่ตัวปลอมที่ไม่จำเป็นต้องรู้สึกอะไรกับคำพูดของคุณเวียร์เลย แต่พอถูกตะโกนใส่หน้าแรง ๆ แบบนี้ มันก็เจ็บจี๊ดที่ใจอยู่บ้าง

“เหอะ! แต่ก็คงไม่แปลกหรอก! คนไม่เคยทำอะไรด้วยตัวเองอย่างเธอ! คอยแต่ใช้ให้คนอื่นทำให้จนติดเป็นนิสัย จะเปิดแก้มไม่เป็นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร!” สีเทียนหดคอเข้าหาตัวเองตอนที่คุณเวียร์โน้มหน้าเข้ามาพูดเสียงเหยียดไกล ๆ

“ก็ไม่รู้จริง ๆ นี่คะ” คนโมโหหิวอดที่จะสวนกลับไม่ได้ ร่างบางเงยหน้า จ้องตากลับ หยาดน้ำใสเอ่อคลอเบ้าก็ไม่เซ็ดออก วีรยุทธ์ชะงักเล็กน้อยที่เห็นดวงตาคู่สวยแดงก่ำ แต่ไม่ได้มีความสงสาร เขาเหยียดยิ้มมุมปาก ฟาดมือลงกับโต๊ะข้างหลังเธอแรง ๆ

“ก็ไม่รู้ต่อไปเถอะ” เขายีวน “หยุดสร้างปัญหา ก่อนที่พี่จะจับเธอโยนออกไปนอกห้อง” พุดจบกก็เดินจากไป วิทยุท์แกล้งปิดไฟห้องนั่งเล่นจนมืดสนิท ก่อนจะกลับเข้าห้องของตัวเองไปทันที เหลือสี่เทียนยืนในห้องครัวคนเดียว

“คนผีบ้า!” เด็กหนุ่มกำหมัดต่อยลมระบายความคับใจท่ามกลางความเงียบสงัด สูดหายใจไม่ได้ตัมมามากิน เขาเดินกระพืดกระเฟียดเอาผักกับหมูไปเก็บในตู้เย็น คว่าเอาขวดน้ำเปล่ากับมาบารสตัมย้าเดินกลับไปกินที่ห้องนอน เพราะบรรยากาศข้างนอกน่ากลัวเกินไป ต้องโทษเจ้าของห้องนั่นแหละที่ปิดไฟทุกดวงจนแทบมองไม่เห็นอะไร ดูก็รู้ว่าจงใจแกล้งกัน คนผีบ้า!

“ผิดมากหรือไงก็แค่เปิดเตาแก๊สไม่เป็น ฮึก” สี่เทียนที่อ่อนแอกว่าปกติเพราะหิวข้าวเคี้ยวมาดำดิบผสมกับน้ำตารสปร่า ตัดพ้อคนเดียวกับอากาศตรงระเบียงห้องนอน ความหิวไม่ได้ลดลง แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรกิน คอยดูเถอะ ถ้าวันไหนคุณเวียร์เปิดเตาแก๊สไม่เป็นบ้าง เขาจะหัวเราะให้ฟินร่วง!

‘หยุดสร้างปัญหา ก่อนที่พี่จะจับเธอโยนออกไปนอกห้อง’ เหอะ! คุณเวียร์คือคนใจร้ายที่สุดที่เขาเคยเจอมาเลย!

บทที่ 6

“ป้านวมกลับเลยก็ได้ครับ”

“แน่ใจหรือคะคุณเวียร์ ป้ายังไม่ได้ทำงานเลยนะคะ”

“ไม่ต้องทำหรอกครับ” วีรยุทธ์ยกยิ้มมุมปาก ร่างสูงกวาดสายตาไปรอบ ๆ บ้าน พอใจกับผลงานที่ตัวเองทำได้ แม่บ้านคนสนิททำหน้าที่ง้อ เอาไม้กวาดกับไม้ถูพื้นไปเก็บไว้ที่เดิมตามคำสั่ง เพนต์เฮาส์ของคุณเวียร์รกเป็นรังหนู แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมให้เธอทำความสะอาด น่าแปลกที่คนรักความเป็นระเบียบอย่างคุณเวียร์จะปล่อยให้ห้องเต็มไปด้วยเศษขยะ ซองขนมกับกระป๋องน้ำอัดลมเกลื่อนพื้น

“เอ่อ จะให้ป้าทำอาหารเข้าไว้ให้ไหมคะ”

“ไม่ต้องครับ ผมจะไปกินที่บริษัท”

“แล้ว...”

“ป้านวมให้ลุงเพิ่มไปส่งนะครับ” ร่างสูงคว้ากระเป๋าเอกสาร เอ่ยตัดบทไม่สนใจที่ป้านวมจะพูด แม่บ้านลอบถอนหายใจ แอบเหลือบมองภรรยาของเจ้านายที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องนอน คุณหนูแก้มใสตัวปลอมชะงักเล็กน้อยตอนเห็นสภาพห้องนั่งเล่น สีเทียนเพิ่งแต่งตัวเสร็จ เขากะเวลาผิด เลยเสียเวลาตอนเข้าตู่ไปกับการลงรองพื้นและใส่วิกผม เด็กหนุ่มก้มหัวทักทายคุณป้าในชุดแม่บ้าน ก่อนจะหันไป

สบตากับคุณเวียร์ที่มองมาอย่างตำหนิ คงไม่พ้นเรื่องที่เขาออกมาจากห้องนอนสายแนว ๆ

“ไปเถอะป้านวม” วีรยุทธ์เรียกให้ป้านวมเดินตามออกไป หญิงสาวหันมายิ้มแหยๆ ให้คุณคนสวย เต๋าว่าสามีภรรยาคู่นี้คงทะเลาะอะไรกันสักอย่าง ฝ่ายชายทำตัวเหินห่าง ออกจากบ้านไปทำงานแต่เช้า ฝ่ายหญิงก็เงิบ ไม่พูดไม่จา สีเทียนโบกมือบ้ายบายป้านวม ตอนที่เธอเดินพ้นประตูไป เราได้คุยกันบ้างตอนที่คุณป้ามาเอาเสื้อผ้าคุณเวียร์ไปซัก ป้านวมใจดี เธอแอบกระซิบให้เขาฟังว่าคุณเวียร์สั่งห้ามไม่ให้รับใช้คุณหนูแก้วใส เขาเลยไม่แปลกใจที่สองสามวันแรกหญิงสาวจะไม่ยอมพูดด้วย ผ่านไปเกือบสัปดาห์ ที่แม่บ้านเห็นว่าภรรยาของเจ้านายไม่ได้เป็นนางมารร้ายอย่างที่ใครเขาลือกัน เธอจึง ยอมคุยด้วย และพบว่าคุณหนูแก้วใสเป็นคนนิสัยดีมาก คอยช่วยเธอทำความสะอาดบ้าน เป็นประจำ แต่ดูเหมือนต่อจากนี้จะมีบางคนได้ทำความสะอาดบ้านคนเดียวเสียแล้ว

“ให้ป้าอยู่ช่วยคุณแก้วใสทำงานบ้านก็ได้ นะคะคุณเวียร์”

“...” ป้านวมได้คำตอบเป็นความเงิบ วีรยุทธ์ส่ายหน้า ก่อนจะขับรถคู่ใจ ออกไปทำงานทันที ในเพนต์เฮาส์หลังใหญ่เหลือเพียงสีเทียนคนเดียว วนลูปเป็น สัปดาห์แล้ว ร่างบางเดินผ่านสมรภูมิที่เจ้าของห้องทำไว้เข้าไปในห้องครัว หยิบนม ในตู้เย็นมาดื่มเป็นอาหารเช้า ก่อนจะเดินไปทำความสะอาดห้อง สีเทียนพอจะรู้ว่า คุณเวียร์ตั้งใจทำให้ห้องมันรกเพื่อต้องการแก้แค้นกัน ลงทุนขยำกระดาษเปล่าโยนไปทั่ว ห้อง เห็นแล้วก็อดตลกคุณเขาไม่ได้ เล่นเป็นเด็ก ๆ เลย

สี่เทียนใช้เวลาไม่นานห้องกว้างก็กลับมาสะอาดหมดจด วัน ๆ ไม่มีอะไรให้ทำ มากนัก นิ่ง ๆ นอน ๆ กว่าคุณเวียร์จะกลับมาจากที่ทำงานก็เกือบสามสี่ทุ่ม บางวันก็ไม่กลับ เขากลายเป็นเจ้าของห้องโดยปริยาย จากตอนแรกกังวลที่จะต้องมาอยู่กับคุณเวียร์มาก ๆ ทว่าพออีกฝ่ายไม่ยอมญาติดีกันสักที เขาก็หมดความกังวล เราไม่ค่อยกันอีกเลยตั้งแต่คืนที่สี่เทียนเกือบทำห้องครัวใหม่

ฉ่า! ฉ่า!

ข้อมือเล็กกระดกไปมา คนเมื่อดข้าวสี่เหลี่ยมทองในกระทะให้เข้ากันจนกลิ่นของมันหอมพุ่งไปทั่วห้อง คนหน้าหวานยิ้มออกมาตอนเทพวกมันลงใส่จานได้อย่างสวยงาม เขาหันไปทำแกงจืดเต้าหู้เพิ่ม ก่อนจะเอามันมาเสิร์ฟคู่กับข้าวผัดทะเลสองจานที่วางข้างกัน มือบางเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อนลายทางที่สวมอยู่ เก็บกวาดข้าวของที่ตัวเองทำเลอะไปพลาง ๆ รอเวลาที่คุณเวียร์จะกลับบ้านมา

จากคนที่เกือบเคยทำครัวใหม่ สี่เทียนสามารถเปิดใช้เตาแก๊สได้อย่างคล่องแคล่ว ป่านวมสอนไว้ ปกติเธอจะคอยดูแลคุณเวียร์ เรื่องความสะอาดของบ้านและอาหารการกิน ตอนเช้ากับตอนเย็น หรือตามที่คุณเวียร์ต้องการ แต่เพราะอีกฝ่ายอยากจะกลั่นแกล้งคุณหนูแก้มใสเหลือเกิน วันนี้เลยไม่มีอาหารเตรียมไว้เพื่อสี่เทียน แต่นั่นไม่ได้เป็นปัญหาเลยสำหรับหลานป้าพร หัวหน้าแม่ครัวบ้านคุณนายญาติาด

ของสดและเครื่องปรุงจะถูกนำมาเปลี่ยนทุก ๆ สองวันโดยป้านวม สีเทียนสังเกตเห็นว่าคุณเวียร์ไม่เคยจะเอาพวกมันออกมาทำอะไรเลย เหมือนมีไว้แค่ตู้เย็นเฉย ๆ ให้รู้ว่ามิ ึ่งกับการใช้เงินของคนรวย

เวลาสามทุ่มตรง คุณเวียร์เปิดประตูบ้านเข้ามา ร่างสูงพาดเสื่อสุทไ้ที่แขวนในมือมีเอกสารหลายฉบับพกกลับมาทำที่บ้านด้วย คนตาคุปรายตามองอาหารบนโต๊ะก่อนจะสำรวจไปที่ห้องนั่งเล่น บนพื้นไร่เศษกระดาษที่เขาทำรกไว้ รอบบ้านสะอาดไม่ต่างจากที่ป้านวมหรือแม่บ้านคนอื่นทำ

“กินข้าวคะ” สีเทียนเอ่ยชวนตามมารยาท ไม่ได้หวังว่าคุณเวียร์จะตอบรับซึ่งมันก็เป็นอย่างนั้น อีกฝ่ายหันมาสบตากัน ก่อนจะพูดเยาะ

“ฉันไม่อยากกินอาหารฝีมือของเธอ กลัวท้องเสีย” คนฟังอ้าปากค้าง รู้สึกหน้าแตกเป็นเสียง ๆ คุณเวียร์ยกโทรศัพท์มากดโทรสั่งเมนูเดียวกับที่เขาทำ

“ครับ ข้าวผัดทะเลหนึ่ง แกงจืดเต้าหู้หนึ่งครับ” ภัตตาคารชื่อดังไม่ไกลจากเพนต์เฮาส์รับออร์เดอร์ ร่างสูงกตวางสาย ลอบมองหญิงสาวที่กำลังหน้าเงื่อนแอบหัวเราะในใจ ก่อนจะเดินกลับห้องนอนของตัวเองไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ปกติเขาไม่กินข้าวเย็น ก็แค่อยากทวนใครบางคนเฉย ๆ อาทิตย์ที่ผ่านมาแก้มใสดูปกติสุขเกินไป เขาไม่ชอบใจที่เห็นเธอไม่ทุกข์ร้อนอะไร กลั่นแกล้งอะไรไปก็ไม่เป็นเดือดเป็นร้อน พอสามารถทำอะไรให้เธอแสดงอาการหงุดหงิดออกมาได้ ค่อยอารมณ์ดีขึ้นมาน้อย

วีรยุทธ์เดินเข้าห้องตัวเองไป สีเทียนมองค้อนจนลับสายตา ก่อนจะนั่งลงกินอาหารที่ตัวเองทำจนหมดทั้งสองจาน ไม่เห็นจะต้องเสียชะหน้าเลย!

เช้าวันถัดไป และถัดไปอีกหลายวัน สีเทียนยังคงมีหน้าที่ทำความสะอาดเพนต์เฮาส์สุดทรูคนเดียวเช่นเคย ไม่ค่อยเจอบ้านวมแล้ว เต็มที่คุณป้าคงถูกห้ามไม่ให้มาทำงานที่นี่ งานทุกอย่างในบ้าน ไม่ว่าจะเป็นกวาดบ้าน ถูบ้าน รดน้ำต้นไม้ ล้างห้องน้ำ (ยกเว้นในส่วนของคุณเวียร์) ตกเป็นของเขาไปโดยปริยาย มันไม่ได้หนักหนาอะไรเลยทำสวน แบกปุ๋ยบ้านคุณนายญาติายังหนักกว่าเลย แต่พอบ้านวมไม่มา สีเทียนต้องเล่นคนเดียว คุยคนเดียว มันเหงามาก เพราะมีคุณเวียร์อยู่ในห้องก็เหมือนไม่มี ชวนกินข้าวก็ไม่กิน อีกฝ่ายไม่คิดจะตักอาหารที่เขาทำเข้าปากเลยสักหน ถ้าเขาทำอย่างหนึ่ง คุณเวียร์ก็จะสั่งอาหารอีกอย่างหนึ่งเข้ามาทาน ถ้าเขาทำไข่เจียว คุณเวียร์ก็จะสั่งไข่ดาวมากินเหย้าหน้ากัน

วันรุ่งขึ้นเด็กหนุ่มก็ยังพยายามเอ่ยชวนคนตาตุ่มกินข้าว แม้จะรู้คำตอบของคำถามอยู่แล้วก็ตาม คุณเขาไม่ตอบว่า ‘ไม่กิน’ ก็ ‘พี่ไม่อยากเข้าโรงบาล’ สองประโยคที่ใช้ปฏิเสธกัน พุดดี ๆ ไม่เป็นหอรอก

“กินข้าวไหมคะ” ปากสีอ่อนขยับเอ่ยบอกวีรยุทธ์ที่อยู่ในชุดทำงาน เขาดูดีเสมอไม่ว่าจะแต่งตัวยังไง ถ้าไม่ติดว่าชอบมองแรง หรือพ่นคำร้าย ๆ ใส่กันก็คงเป็นชายในฝันของสาว ๆ หลายคน

“ไม่กิน” นั่นไง... คนตาตุ่มดูเสียงติตรำคาญกันนักหนา ร่างสูงคว่ำเอากุญแจจรดหอบเอกสารเดินผ่านหน้ากันไป ก่อนจะหุนหันออกจากบ้านไป เหอะ! บ่กินกะบ่ต้องกิน

โจ๊กกึ่งของสี่เทียนเป็นหมั้นเหมือนเมนูอื่น ๆ อีกตามเคย ร่างบางพริ้วลมหายใจ เรียกว่าโดนจนชิน แรก ๆ หน้าซาบ้าง หลัง ๆ เริ่มทนทาน มันไม่ใช่ความรู้สึกเสียใจ หรือน้อยใจอะไรหรอก แต่เป็นความเหงามากกว่า ตลอดสองสัปดาห์ที่อาศัยอยู่ที่นี้ มันเหงาและว่างเปล่ามาก คุณเวียร์ออกไปทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้า กลับบ้านมาอีกที ก็เกือบสามสี่ทุ่ม วันเสาร์อาทิตย์ไม่เคยจะเห็นแม้แต่เงาของเจ้าของห้อง

มันก็ดีที่เราต่างคนต่างอยู่ ไม่ต้องเจอกันบ่อย ในแง่ของการปลอมตัวจะได้ ไม่ต้องกลัวถูกจับได้ แค่อยู่นี้ไปเรื่อย ๆ จนครบกำหนดแล้วก็หย่า แต่พอเอาเข้าจริง สี่เทียนรู้สึกอ้างว้าง เปล่าเปลี่ยวมาก วันดีคืนดีได้ยินเสียงแปลก ๆ หรือผลอติขึ้นขึ้นมา กลางดึก เขาก็นอนไม่หลับเลยทั้งคืน หลอนได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงคนร้องไห้ กลัวผีหลอก จนละเมอสวดมนต์แล้ว

แต่เขาคิดว่าอย่างน้อยเขาก็กับคุณเวียร์ก็น่าจะญาติดีกันได้ แค่นั่งทานข้าวด้วยกันบ้าง ไม่ก็ชวนเขาไปดูทีวีด้วยบ้างก็ยังมี นั่งห่าง ๆ ก็ได้ เขาแค่อยากมีคนคุยด้วยเฉย ๆ ไม่ต้องทำดีด้วยก็ได้ เขาแค่ไม่อยากเหงาอีกแล้ว... แต่คงเป็นไปได้ยากหรอก แค่หน้าของเขาคุณเวียร์ก็ยังไม่เหลือบมามองเลย

ตระกูลรักษ์โกศลเป็นเจ้าของโรงแรมกว่าหนึ่งพันแห่งทั่วประเทศ ทั้งยังมีบริษัทในเครืออีกมากมาย ความมั่งคั่งและร่ำรวยที่พยายามมากกว่าร้อยปี นับตั้งแต่บรรพบุรุษ

ผลักดันให้ทายาทคนปัจจุบันตั้งใจที่จะขับเคลื่อนบริษัทให้ก้าวไปไกลกว่าเดิม

วีรยุทธ์ใช้ชีวิตไปกับการทำงานและการพัฒนาตัวเองไม่หยุด สามสิบปีของเขาไม่เคยเสียเวลาให้กับอะไรที่ไม่แน่นอน เช่น ความรักหรือคนรัก สังคมรอบตัวของเขา มีแต่คนใส่หน้ากากเข้าหาเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ ผู้หญิงที่เคยพบเจอไม่มีใครที่เข้ากันได้ดีจนอยากจะสานสัมพันธ์ต่อ เขาไม่เจอใครที่อยากใช้ชีวิตด้วยไปตลอด เหมือนพ่อกับแม่ เฉย ๆ กับการต้องแต่งงานกับคนที่ครอบครัวหาให้

แต่พอผู้หญิงที่ต้องแต่งงานด้วยคือแก้วใส เขากลับอยากหย่ามันทุก ๆ สิบวินาที ชายหนุ่มโหมงานหนักกว่าที่เคยเพื่อจะได้ใช้เวลาอยู่บริษัทนาน ๆ ไม่อยากกลับบ้านไปเจอภรรยาในนาม เขาไม่รู้ว่าเธอกำลังคิดจะทำอะไรอีก กำลังแก้งเป็นคนที่ให้เขาตายใจอยู่หรือเปล่า แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามทำอะไรอยู่ จะไม่มีวันที่เขาจะยอมให้เธอหลอกกันอีกแล้ว ต่างคนต่างอยู่

“เลิกงานแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้านอีกเวียร์” วสันต์ที่กำลังจะกลับบ้าน เดินมาห้องทำงานลูกชายที่ยังเปิดไฟสว่างโร่ วีรยุทธ์ไม่ยอมผละออกจากกองงานสักวินาทีเดียว ก่อนแต่งเมียขยันแค่ไหน หลังย้ายไปอยู่ด้วยกันขยันกว่าเดิมหลายเท่า ไม่เหมือนคู่ข้าวใหม่ปลามันที่ควรจะหวานเลี่ยนจนมดไต่ เวียร์พยายามหางานมาทำให้ตัวเองยุ่ง เขามองออกว่าลูกชายไม่ได้ชอบพอกับลูกสาวเพื่อนสนิท จะเรียกว่าความรู้สึกที่มีให้กัน ติดลบก็ยิ่งได้

“ผมยังเคลียร์งานไม่เสร็จเลยครับพ่อ”

“เคลียร์งานไม่เสร็จหรือไม่ยอมให้งานมันเสร็จเพราะไม่อยากกลับบ้าน”

“...” วีรยุทธเงยหน้าขึ้นสบตากับบิดาที่รู้ทันความคิดของเขาเสมอ ร่างสูง ถอนหายใจ ก่อนจะยอมปิดคอมพิวเตอร์ หันไปเก็บของ เมื่อสัมผัสได้ว่าคนเป็นพ่อ เริ่มจริงจัง เกือบกับพ่ออีกสามเดือนก็ไม่จบ

“เต็มทีกับงานมันก็ไม่ผิด แต่ให้เกียรติภรรยาที่รออยู่บ้านด้วย”

“พ่อก็รู้ว่าผมไม่ได้รักเธอ” คนพูดกลอกตา วสันต์เดินเข้าไปตบปากคนอายุน้อยกว่า

“นั่นเพราะแกไม่ยอมเปิดใจให้หนูแก้มใสเลยต่างหาก คนรักกัน มันก็ต้อง ยอมรับได้ทั้งข้อดีและข้อเสียของกันและกันสิ แต่เน๊าะแกมองแต่ข้อเสียของหนูแก้มใส มองน้องในแง่ลบมาตลอด” เขารู้ดีว่าไม่ควรเอาคำสัญญาของตัวเองที่ให้ไว้กับเพื่อนสนิท ไปผูกมัดลูก แต่ถ้าเป็นไปได้ เขาก็อยากให้เด็ก ๆ สองคนได้มีความสุขในฐานะคนรัก ที่รักกันจริง ๆ ลองเปิดใจ ลองได้รัก

“กลับบ้านไปหาน้อง ต่อให้แกไม่มีความรู้สึกอะไรให้แก้มใสในฐานะสามี ภรรยา แต่การทิ้งเธอไว้ที่บ้านแล้วกลับตีก ๆ ทุกวันแบบนี้มันก็ไม่สมควร” วสันต์ย่ำ เสียงหนักแน่น สุดท้ายถ้ามันจะไม่มีความเป็นไปได้จริง ๆ ค่อยให้เป็นเรื่องของอนาคต แต่ในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกัน เขาอยากให้ทำดีต่อกันไว้

วีรยุทธรับฟังด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ยกมือνωดสั้นจมูก ก่อนจะบอกลาพ่อตัวเองเพื่อ กลับบ้านตามคำสั่ง นี่เป็นวันแรกในรอบสองอาทิตย์ที่เขากลับบ้านก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

อดีตประธานบริษัทมองแผ่นหลังกว้างของลูกชายจนลับสายตา ได้แต่หวังให้หนูแก้มใส
ชนะใจตาเวียร์ได้ในสักวัน

วีรยุทธ์ถึงบ้านตอนหกโมงเย็น เขาประตูเข้าไปในเพนต์เฮาส์ของตัวเอง
กลิ่นหอม ๆ ของอาหารตลอบบอวลในอากาศ ในห้องครัวมีผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ใส่ผ้ากันเปื้อน
สีฟ้าอ่อนกำลังวุ่นวายกับบางอย่างในกระทะ ร่างสูงมองหยาดเหงื่อบนกรอบหน้าน่ารัก
ด้วยความหงุดหงิดใจ หงุดหงิดที่ไม่ว่าเขาจะกลั่นแกล้งอะไรแก้มใสก็ไม่สะทกสะท้าน
เขาทำเป็นไม่สนใจเธอ ปล่อยให้เธอเป็นธาตุอากาศภายในห้อง ไม่พาไปเที่ยว ไม่พา
ออกงาน แต่ก็ไม่มีเสียงโวยวายจากเธอเลยสักคำ

เขาเลิกจ้างแม่บ้านเพื่อหวังให้เธอปรืดแตกที่ต้องทำงานบ้านเอง คาดหวังที่
จะได้เห็นบ้านที่รกเป็นรูลูกหนูจนเธอทนไม่ได้แล้วย้ายออกไปโดยที่เขาไม่ต้องไล่
แต่กลายเป็นว่าแก้มใสตื่นแต่เช้าลุกมากวาดบ้าน ภูบ้านจนสะอาดเอี่ยมไร้ละอองฝุ่น
แถมยังรดน้ำต้นไม้ตรงระเบียงห้องจนมันออกดอกสวยงาม แถมยังมีเวลามา
ทำอาหารให้เขาทุกวัน ต่อให้เขาจะไม่เคยทานมันเลยสักคำแต่เธอก็ไม่เคยบ่น (อาจจะ
ไปบ่นคนเดียวหรือเปล่านั้นไม่รู้) แค่ทำหน้าที่หุงต้ม ๆ และทำอาหารเมนูใหม่ในวันถัดไป

มันน่าหงุดหงิดที่เขาไม่รู้ว่า จะหาเรื่องอะไรมาเล่นงานเธอได้อีก แก้มใส
เก่งไปซะทุกอย่าง

“โอ๊ะ กลับมาแล้วหรือครี... ค่ะ” ร่างบางที่เพิ่งเห็นว่าเขากลับมาแล้ว หันหน้ามาถามกัน วิรุฑูร์ไม่ตอบ เตรียมจะเดินผ่านไปไม่สนใจเธอเหมือนทุกวัน แต่เพราะเธอไปมองหยาดเหงื่อบนใบหน้าหวานนั้น กับดวงตากลมที่หมองหม่น มันทำให้เขาเปลี่ยนความคิดกะทันหัน

“อืม” เขาตอบรับในลำคอ แก้มใสเบิกตากว้าง ไม่เชื่อว่าอีกฝ่ายจะยอมคุยด้วย มุมปากสีอ่อนยงยิ้มสดใส จนคนมองต้องเบนสายตาไปทางอื่น สีเทียนดีใจจนแทบจะเก็บอาการไม่อยู่ที่คุณเวียร์ยอมพูดด้วย เด็กหนุ่มก้มมองแกงเขียวหวานบนโต๊ะอย่าง กล้า ๆ กลัว ๆ ตัดสินใจอยู่ไม่นานก็เอ่ยปากชวน

“ทะ...ทานข้าวด้วยกันไหมคะ” น้ำเสียงไม่มีความมั่นใจ ฟันขาวสะอาด กัดริมฝีปากของตัวเอง นัยน์ตากลมมีประกายความความหวังว่าจะไม่ได้รับคำปฏิเสธ วิรุฑูร์ยั้งคิด หลายความคิดตีกันในตัว เขาจะเห็นแก่ที่เธอเสมอตั้นเสมอปลาย มาตลอดสองอาทิตย์ที่ผ่านมาละกัน ก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าเธอจะมาไหมไหน

“อืม” เขาตอบตกลง ก่อนจะเดินไปนั่งเก้าอี้ แก้มใสตัวปลอมที่ไม่คิดว่าจะมีเพื่อนนั่งกินข้าวอ้าปากค้าง ก่อนจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มกว้างจนตาหยา ทำคนมอง ละสายตาไปไหนไม่ได้ ชายหนุ่มจดจ้องทุกการกระทำของเธอ ร่างบางเดินไปตักข้าว ใส่จานแล้วเอามาให้กัน สีเทียนรอให้คุณเวียร์ตักข้าวกินก่อน กะพริบตาปริบ ๆ รอดูว่าเขาจะว่าอย่างไร อีกฝ่ายขมวดคิ้วแน่น จนใจเสียว่าอาหารที่ทำจะไม่ถูกปาก

เรื่องหงุดหงิดเรื่องที่สองก็คือการที่วิรุฑูร์ได้รู้ว่าแกงเขียวหวานที่แก้มใสทำ อร่อยกลมกล่อมมาก ๆ รสชาติมันอร่อยมากจนต้องตักทานคำแล้วคำเล่า

“เติมข้าวใหม่คะ”

“...อะ...อืม”

เขาทานมันจนหมดในเวลาแป๊บเดียว จนอีกคนที่เพิ่งทานเข้าไปได้ไม่กี่คำ ต้องลุกไปตักข้าวเพิ่มให้ สีเทียนแอบยิ้มดีใจที่คุณเวียร์ชอบอาหารของเขา ตอนแรกก็คิดว่ามันอร่อย แต่คุณเวียร์กินหมดจานเลย ที่สำคัญคือดีใจที่มีเพื่อนทานข้าวด้วย ไม่เหงาเหมือนทุกวัน

“นี่คะ”

“...ขอบใจ” วีรยุทธ์แก๊กทำหน้านิ่ง กลัวเสียฟอร์ม รับจานข้าวมาตักกินต่อ ในใจเกิดความสับสน ท่าทางอ่อนหวาน อ่อนโยนของเธอกลับมาอีกแล้ว จริง ๆ ก็ต้องยอมรับว่าเขาสังเกตพฤติกรรมของแก๊กมีเสมาสักพัก ความร้ายกาจไม่เคยปรากฏให้เห็นเลยตั้งแต่เธอย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ มีแต่เขาเองที่นิสัยแย่ใส่เธอมากกว่า สิ่งที่เธอแสดงออกมันทำให้เขาไม่เข้าใจ เช่น วันจันทร์เขาเห็นคนตัวเล็กกำลังคุยกับต้นไม้ เป็นตุเป็นตะ ป่านวมมาบอกเขาว่าแก๊กใส่ปากชื้อปุ๋ย เขาเห็นเธอรักชาติต้นไม้ที่ระเบียง จนมันออกผล วันพุธเธอนั่งพูดจะจำกับผีเสื้อที่บินมาเกาะหน้าต่าง เห็นมดเดินผ่านไม่ฆ่า และอีกหลาย ๆ วันที่เธอทำให้เขาไม่เข้าใจว่าตกลงเธอเป็นคนยังไงกันแน่

อยากจะคิดว่ามันคือหน้ากากที่เธอใส่เพื่อหลอกกัน แต่เธอจะแกล้งทำเป็นคนดีตลอดเวลาเลยหรือ ตอนเธอก็ทำ ตอนเขาไม่มองอยู่ก็ทำ เธอเก่งเกินไปหรือเปล่า

บนโต๊ะอาหารไม่มีการพูดคุย ต่างคนต่างจัดการแกงเขียวหวานในจานของตัวเองจนหมด วิวยุทธ์วางช้อนส้อมไว้บนจาน กำลังจะยกไปเก็บ แต่บางคนเร็วกว่า แก้มใสคว้าเอาจานทุกใบซ้อนกัน ก่อนจะเดินเอาไปไว้ที่ซิงก์ล้างจาน เขาไม่อยากเอาเปรียบ รีบลุกไปยืนข้างหลังของเธอ

“มือไปโดนอะไรมา” เอ๋ถามตอนที่เหลือบไปเห็นพลาสติกแปะที่นิ้วของอีกฝ่าย มือบางมีร่องรอยของบาดแผลที่ยังไม่ติดพลาสติกอยู่ไม่น้อย

“คะ?” สีเทียนทำหน้างง หัวใจที่ร่างสูงมายืนใกล้ ๆ

“ที่นิ้วของเธอ” เขาขยายความ แก้มใสตัวปลอมร้องอ้อเบา ๆ ยกแผลที่นิ้วของตัวเองมาดูก่อนจะตอบ

“มีดบาดคะ แต่ไม่ค่อยเจ็บแล้ว” สีเทียนพูดบอกกลางเปิดน้ำราดใส่จานเปล่า เด็กหนุ่มยิ้มแก้มปริที่คุณเวียร์ทานแกงเขียวหวานจนหมดหม้อ ไม่ต้องเก็บไปให้บูดให้เสีย ส่วนแผลที่นิ้วเป็นเพราะเขาตกใจที่ได้ยินเสียงแปลก ๆ จนทำมีดบาดตัวเอง ตอนกำลังหันเนื้อหมู บางแผลที่มือได้จากการปลุกต้นไม้ แต่เขาล้างแผล ทายาเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไร” ร่างบางสะดุ้งโหยง มือที่กำลังจะสัมผัสกับน้ำหยุดชะงัก

กะพริบตาพริบ ๆ เงยหน้ามองคุณเวียร์ที่ยืนทำตาตุ๋นอยู่ข้าง ๆ กัน

“จะ... จะล้างจานค่ะ”

“เป็นแผลอยู่ไม่ใช่หรือไง” เสียงทุ้มต่ำถามเสียงหงุดหงิด แย่งเอาฟองน้ำ
 ในมือของสีเทียนมาถือเอง

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ หนูล้างได้” เขาพยายามจะขอฟองน้ำคืน แต่แขนยาว
 เอาไปซ่อนข้างหลัง

“ใครเขาให้เอาแผลโดนน้ำ”

“มะ...ไม่เป้...”

“ล้างเอง”

“คะ?”

“พี่จะล้างจานเอง”

“เอ่อ ล้างจานเป็นด้วยหรอคะ” สีเทียนไม่ได้จะกวน เคยเห็นในละคร
 ลูกคุณหนูคุณชายมักทำอะไรไม่ค่อยเป็น

“ทำไมพี่จะล้างไม่เป็น!” วีรยุทธ์สวนกลับ คิดว่าโดนดูถูก

“ก็...” ...ใครจะไปรู้เล่า

สี่เทียนบ่นในใจ ไม่กล้าพูดออกไปหรอก คุณเวียร์ยื่นเท้าเอว ทำตาเหลือก จนสี่เทียนต้องยอมหลีกเลี่ยงให้อีกฝ่ายล้างจานตามที่ต้องการ ร่างบางยื่นคูดูอยู่ห่าง ๆ ว่าเขาจะทำได้หรือเปล่า จะได้สอน ทว่าคุณเวียร์ทำได้คล่องแคล่ว จานทุกใบไร้คราบมัน

“หนูช่วยเช็ดจานนะคะ” สี่เทียนหยิบจานที่ล้างเสร็จแล้วมาถือไว้ รอจนคุณเวียร์พยักหน้าอนุญาตก็เอาผ้ามาเช็ด

“แก้มใส”

“คะ?” สี่เทียนวางผ้าในมือ หันไปตามเสียงเรียก คนหน้าหวานเอียงคอมองคุณเวียร์ที่เอ่ยเรียกกันแต่ไม่ยอมพูดอะไร ใบหูคนตาตุ่มสีเลือด มือหนาข้างที่ยังไม่เปื้อนน้ำยาล้างจานยกมาเกาจมูกตัวเอง

“อย่า... อย่าให้แผลโดนน้ำ” พูดจบร่างสูงก็หมุนตัวกลับเข้าซิงก์ล้างจานไปเลย คนฟังกะพริบตาปริบ ๆ ยืนค้างมองแผ่นหลังกว้างอย่างงุนงง ก่อนจะค่อย ๆ คลี่ยิ้มตรงมุมปาก

“คะ” แก้มใสตัวปลอมตอบ เปลี่ยนไปใช้มือข้างที่ไม่มีแผลจับจานที่เปียกน้ำ วิศวฤทธิ์เร่งมือ ไม่อยากจะอยู่ใกล้อีกฝ่ายนาน ๆ กลัวแก้มใสจะคิดว่าเขายอมให้เธอ แต่ที่เตือนไม่ได้เป็นห่วงหรอกนะ แค่แทนคำขอบคุณที่อุตส่าห์ทำอาหารเพื่อเฉย ๆ เกิดเป็นอะไรขึ้นมา ลำบากเขาพาไปโรงพยาบาลอีก

...ไม่ได้แพ้ย้อมสไตลของเธอละสักนิด ไม่ใช่เลย